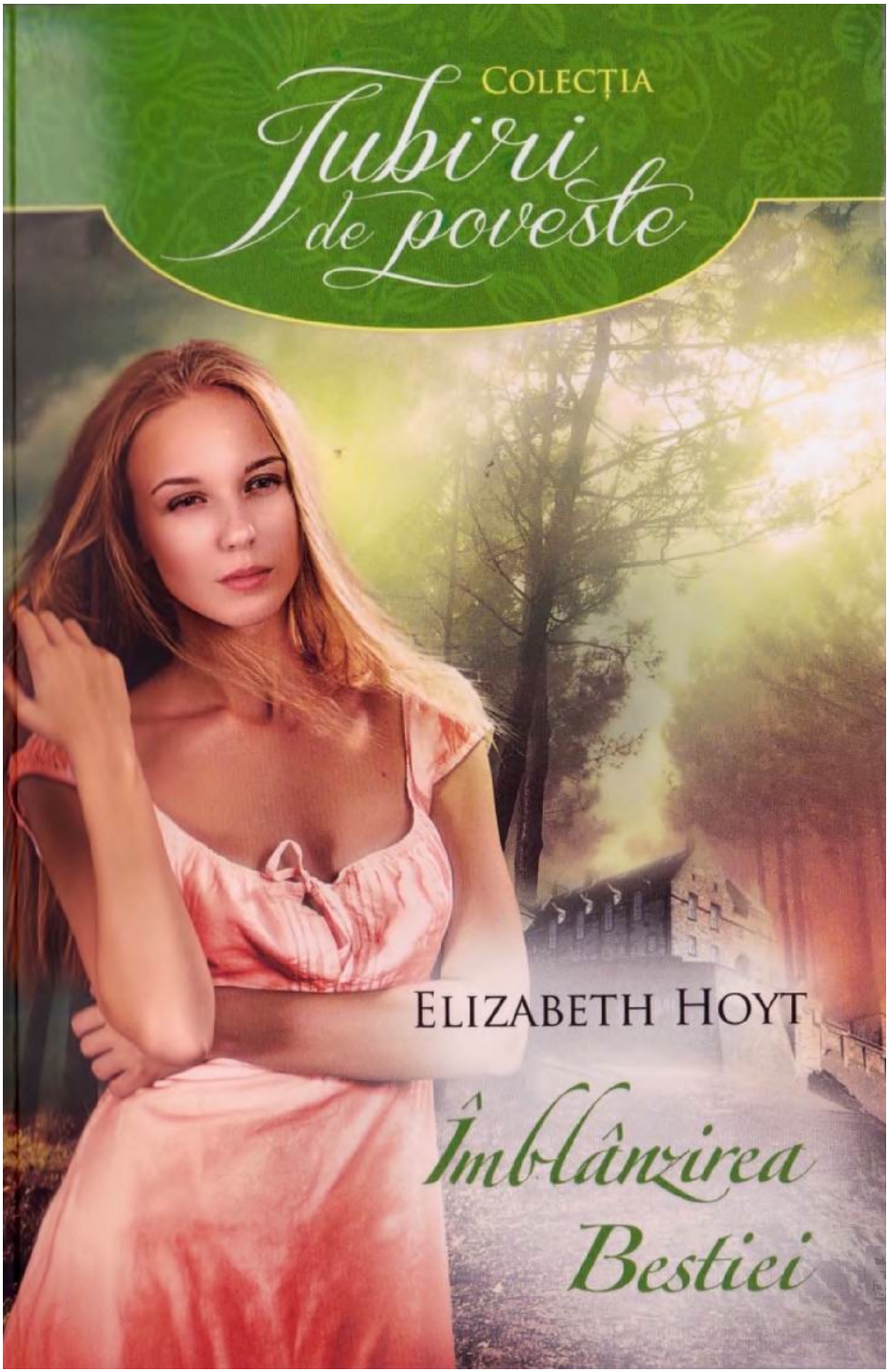
COLECȚIA
Iubiri de poveste
ELIZABETH HOYT
Îmblânzirea Bestiei

ELIZABETH HOYT
ÎMBLÂNZIREA BESTIEI

***To Beguile a Beast* by Elizabeth Hoyt**

Copyright © 2009 Nancy M. Finney
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Elena Arhire/Graal Soft

Pentru soţul meu, Fred, şi cei douăzeci de ani minunaţi pe care i-am trăit împreună... chiar dacă au fost şi clipe dificile în căsnicia noastră.

Prolog

A fost odată ca niciodată, acum multă, multă vreme, un soldat care se întorcea acasă, traversând munţii dintr-un tărâm îndepărtat. Cărăruia era abruptă şi stâncoasă, cu copaci întunecaţi şi răsuciţi care creşteau pe marginea drumului şi un vânt rece îi şfichiuia obrajii. Dar soldatul nostru nu avea pasul şovăitor. Văzuse locuri şi mai înfricoşătoare, şi mai străine decât acela şi foarte puţine lucruri îl îngrozeau.

Soldatul nostru se luptase în război cu cea mai mare vitejie, dar mulţi alţi soldaţi luptaseră la fel. Tineri, bătrâni, frumoşi sau mai puţini norocoşi, toţi bărbaţii care pleacă la război încearcă să fie cât mai buni. Adesea, cine trăieşte şi cine moare ţine mai mult de noroc decât de dreptate. Aşa că, în curaj, onoare şi virtute, poate că soldatul nostru nu era mai bun decât alte câteva mii dintre camarazii lui. Dar dintr-un singur punct de vedere, el era diferit. Nu putea să mintă.

Şi, de aceea, i s-a spus Povestitorul de adevăruri...

din *Povestitorul de adevăruri*

Capitolul 1

Înserarea începu să se lase când Povestitorul de adevăruri ajunse în vârful muntelui şi zări un castel măreţ, negru ca păcatul...

din *Povestitorul de adevăruri*

Scoţia
Iunie 1765

În clipa în care trăsura se zdruncină când luă curba şi castelul se ivi în lumina amurgului, Helen Fitzwilliam îşi dădu seama, în cele din urmă – şi mai degrabă cu întârziere – că se putea prea bine ca întreaga călătorie să fi fost o greşeală teribilă.

— Ăsta e? Jamie, fiul ei de cinci ani, stătea în genunchi pe pernele învechite ale banchetei şi se uita cu atenţie pe geam. Credeam că e un castel.

— E un castel, prostuţule, răspunse sora lui de nouă ani, Abigail. Nu vezi turnul?

— Nu înseamnă că e castel doar pentru că are turn, protestă Jamie şi se încruntă spre dubiosul castel. Nu are şanţ cu apă. Dacă e un castel, nu e un castel adevărat.

— Copii, rosti destul de tăios Helen, dar îşi zise că totuşi se aflaseră în tot felul de trăsuri înghesuite, în ultimele două săptămâni. Vă rog să nu vă certaţi.

Bineînţeles, progeniturile ei se prefăcură că nu o auziră.

— E roz. Jamie îşi lipi năsucul de mica fereastră a trăsurii şi răsuflarea lui aburi geamul. Se întoarse şi se uită urât la sora lui. Crezi că un castel adevărat trebuie să fie roz?

Helen îşi înăbuşi un oftat şi îşi frecă tâmpla. Simţise cum durerea de cap stătuse la pândă pe ultimii câţiva kilometri şi ştia că era pe punctul să răbufnească tocmai când avea nevoie să fie în toate minţile. Nu-şi gândise planul în cele mai mici detalii. Dar, oricum, niciodată nu se gândea suficient la toate detaliile, nu? Caracterul ei impulsiv – acţiona precipitat, apoi regreta pe îndelete – fusese semnul distinctiv al vieţii ei. Era motivul pentru care, la treizeci şi unu de ani, călătorea printr-o ţară străină şi era pe cale să se lase, pe ea şi pe copiii ei, la îndurarea unui străin.

Cât de nebună era!

O nebună care mai bine s-ar îngriji să îşi pună ordine în gânduri, pentru că trăsura se oprise deja în faţa impunătoarelor uşi de lemn.

— Copii! şuieră ea.

Ambele mutriţe se întoarseră la auzul glasului ei. Ochii căprui ai lui Jamie se măriseră, iar expresia lui Abigail era chinuită şi speriată. Fiica ei observa mult prea multe lucruri pentru o fetiţă de vârsta ei; era mult prea sensibilă la ambianţa pe care o creau adulţii.

Helen trase adânc aer în piept şi se sili să zâmbească.

— Asta are să fie o aventură, scumpii mei, dar să nu uitaţi ce v-am spus. Îl privi pe Jamie. Cum ne cheamă?

— Halifax, spuse imediat Jamie. Dar eu sunt tot Jamie şi Abigail tot Abigail este.

— Da, dragul meu.

Aşa conveniseră în drum spre nordul Angliei, când devenise evident că Jamie reuşea cu greu să nu îi spună surorii lui pe nume. Helen oftă. Nu putea decât să spere că numele copiilor erau suficient de comune cât să nu îi dea de gol.

— Am trăit în Londra, spuse Abigail încordată.

— Asta o să fie uşor de ţinut minte, mormăi Jamie, pentru că aşa este.

Abigail îi aruncă fratelui lui o privire supărată şi continuă:

— Mama a lucrat în casa vicontesei Vale.

— Şi tata a murit şi nu este… Jamie făcu ochii mari, cuprins de teamă.

— Nu înţeleg de ce trebuie să spunem că a murit, mormăi Abigail în şoaptă.

— Pentru că nu trebuie să ne dea de urmă, draga mea. Helen înghiţi în sec şi se aplecă în faţă ca să o mângâie uşor pe genunchi pe fiica ei. E în regulă. Dacă putem…

Uşa trăsurii se deschise cu forţă şi chipul încruntat al vizitiului îşi făcu apariţia.

— Ieşiţi sau nu? Stă să plouă şi vreau să mă întorc în siguranţă şi la căldurică la han până începe, bine?

— Desigur. Helen încuviinţă maiestuos din cap spre vizitiu – de departe cel mai posac dintre toţi cei pe care îi avuseseră în călătoria aceea nenorocită. Vă rog să ne daţi jos bagajele.

Omul pufni.

— Am făcut-o deja, ha?

— Haideţi, copii.

Spera că nu roşise în faţa acelui bărbat îngrozitor. Adevărul era că aveau doar două genţi uşoare – una pentru ea, una pentru copii. Probabil că vizitiul îi credea nişte amărâţi. Şi nu avea şi dreptate, într-un fel? Goni din minte gândul acela întunecat. Nu era timpul potrivit pentru gânduri descurajante. Trebuia să fie cât putea de atentă şi de convingătoare ca să ducă totul până la capăt.

Se îndepărtă de trăsura închiriată şi privi în jur. Vechiul castel se zărea înaintea lor, masiv şi tăcut. Clădirea principală avea forma unui dreptunghi îndesat, construit dintr-o piatră rozalie care era decolorată de soare. Ridicate în colţuri, turnurile rotunde se înălţau din ziduri. Câţiva copaci crescuţi pe marginea drumului se zbăteau să creeze o stavilă împotriva vântului care se înteţise. Dincolo de ei, dealuri întunecate se înşirau uşor până spre linia înnegrită a orizontului.

— Toate bune, deci? Vizitiul era pe cale să se urce la locul lui, fără să se mai uite la ei. Îmi iau tălpăşiţa.

— Lăsaţi-ne măcar un felinar! strigă Helen, dar huruitul gălăgios al trăsurii îi acoperi glasul. Se uită îngrozită în urma trăsurii.

— E întuneric, sublinie Jamie, privind castelul.

— Mama, nu sunt lumini, spuse Abigail.

Fiica ei părea speriată, dar şi Helen se simţi cuprinsă de un val de agitaţie. Nu observase până atunci că nu erau lumini aprinse în castel. Dacă nu era nimeni acasă? Ce aveau să facă?

„Am să mă ocup eu de asta când va veni timpul”. Ea era adultul acolo. O mamă trebuia să îi facă pe copiii ei să se simtă în siguranţă. Helen îşi înălţă bărbia şi îi zâmbi lui Abigail.

— Poate că sunt aprinse în spate, acolo unde noi nu le vedem.

Abigail nu păru deosebit de convinsă de explicaţia ei, dar dădu ascultătoare din cap. Helen apucă genţile şi o luă

pe treptele înguste din piatră care duceau spre imensele uşi din lemn. Erau încadrate într-o arcadă gotică, aproape înnegrită de vreme, iar balamalele şi broasca erau făcute din fier – destul de medieval. Ridică inelul de fier şi bătu.

Sunetul răsună deznădăjduit înăuntru.

Helen rămase în faţa uşii, refuzând să creadă că nu era nimeni acolo. Fustele îi erau bătute de vânt. Jamie îşi târşâi ghetele pe treapta din piatră, şi Abigail scoase un oftat aproape mut.

Helen îşi umezi buzele.

— Poate că nu ne aud pentru că sunt în turn.

Bătu din nou.

Era deja întuneric afară, soarele apusese cu totul şi, odată cu el, dispăruse şi căldura zilei. Era mijlocul verii, şi la Londra era destul de cald, dar aflase în călătoria ei spre nord că nopţile scoţiene puteau să fie foarte reci, chiar şi vara. Un fulger licări la orizont. Ce loc părăginit mai era şi acela! Îi era cu neputinţă să înţeleagă de ce ar fi ales cineva să trăiască prin meleagurile acelea.

— Nu vin, spuse Abigail când tunetul bubui în depărtare. Cred că nu e nimeni acasă.

Helen înghiţi în sec când simţi pe faţă primele picături de ploaie. Ultimul sat prin care trecuseră se afla la mai bine de cincisprezece kilometri distanţă. Trebuia să le găsească un adăpost copiilor. Abigail avea dreptate. Nu era nimeni acasă. Visase la cai verzi pe pereţi. Îi dezamăgise din nou.

Buzele lui Helen tremurară la gândul acela. „Nu trebuie să te arăţi înfrântă în faţa copiilor”.

— Poate că există vreun hambar sau vreo altă dependinţă, începu ea să spună, când una dintre uşile masive din lemn se deschise cu putere, luând-o prin surprindere.

Ea făcu un pas înapoi şi aproape că se prăbuşi pe trepte. La început, intrarea păru ciudat de întunecată, de parcă uşa fusese deschisă de o mână fantomatică. Însă ceva se mişcă, şi Helen desluşi o formă înăuntru. Un bărbat înalt, slab şi foarte, foarte intimidant stătea în prag. Ţinea o singură lumânare în mână, iar flacăra ei nu era deloc

suficientă. Lângă el se afla o fiară masivă, pe patru picioare, prea înaltă ca să semene cu vreuna dintre rasele de câini pe care să le fi ştiut ea.

— Ce vreţi? spuse el tăios, cu un glas grav şi răguşit, parcă de la lipsa de vorbă sau de la încordare. Avea un accent cultivat, dar tonul era departe de-a fi primitor.

Helen deschise gura, încercând din răsputeri să-şi găsească cuvintele. El nu era deloc cum se aşteptase să fie. Doamne Sfinte, ce era creatura aceea de lângă el?

Chiar în clipa aceea, un fulger scânteie pe cer, aproape de ei şi uimitor de strălucitor, luminându-i pe bărbat şi pe prietenul lui ca şi când s-ar fi aflat pe o scenă. Fiara era înaltă, cenuşie şi slăbănoagă, cu nişte ochi negri scăpărători. Bărbatul arăta şi mai rău. Un păr negru şi drept îi cădea încurcat peste umeri. Purta nişte pantaloni vechi, jambiere şi o haină grosolană, mai degrabă potrivită pentru groapa de gunoi. O parte din faţa lui nerasă era deformată de nişte răni urâte şi roşii. Un singur ochi căprui-deschis reflectă diabolic spre ei fulgerul.

Dar mai groaznic decât orice, nu mai exista decât o gaură înfundată acolo unde ar fi trebuit să fie ochiul lui stâng.

Abigail ţipă.

*

Mereu ţipau.

Sir Alistair Munroe privi încruntat spre femeia şi copiii care se aflau la uşa lui. Ploaia începu să curgă şiroaie în spatele lor şi copii se înghesuiră lângă fustele mamei. Copiii, mai ales cei mici, ţipau aproape de fiecare dată şi fugeau din calea lui. Uneori chiar şi femeile în toată firea făceau acelaşi lucru. Chiar cu un an în urmă, o tânără cam melodramatică leşinase pe High Street în Edinburgh atunci când îl zărise.

Alistair îşi dorise să o ia la palme pe neisprăvita aceea. În schimb, fugise ca un şobolan bolnav, ascunzând cât putuse de bine partea mutilată a chipului lui cu tricornul

şi gluga mantiei. Se aştepta la reacţia aceea prin oraşe. De aceea nu îi plăcea să se perinde prin locuri în care se adunau oamenii. Însă nu se aşteptase ca o copilă să urle chiar la uşa lui.

— Încetează, mormăi el spre fetiţă şi ea tăcu brusc.

Erau doi copii, un băiat şi o fată. Puştiul era o fiinţă bruneţică ce părea să aibă între trei şi opt ani. Alistair nu putea să fie sigur din moment ce evita copiii de fiecare dată când putea. Fata era mai mare. Era palidă şi blondă şi se uita lung la el cu nişte ochi albaştri care păreau mult prea mari pentru faţa ei slăbuţă. Poate avea cauze ereditare – astfel de anomalii indicau adesea o deficienţă mintală.

Ochii mamei aveau aceeaşi culoare, observă el când, în cele din urmă, îşi întoarse privirea spre ea. Era frumoasă. Desigur. Trebuia ca în furtună să apară la uşa lui o frumuseţe răpitoare. Avea ochii exact în culoarea clopoţeilor înfloriţi, părul de-un blond strălucitor şi nişte sâni extraordinari pe care orice bărbat, până şi un singuratic diform şi mizantrop cum era el, i-ar fi găsit excitanţi. La urma urmei, oricât de mult îl nemulţumea, era reacţia firească a unui mascul în faţa unei femele care deţinea o capacitate reproducătoare evidentă.

— Ce vreţi? repetă el spre femeie.

Poate că întreaga familie avea deficienţe mintale pentru că rămăseseră muţi şi îl priveau lung. Privirea femeii era îndreptată spre gaura din ochiul lui. Nu îşi mai pusese peticul în ziua aceea – chestia aia afurisită îi dădea bătăi de cap – şi cu siguranţă că faţa lui avea să îi provoace coşmaruri.

Oftă. Se pregătea să ia cina lui cu terci şi cârnaţi fierţi când auzise bătăile în uşă. Masa lui şi aşa prăpădită avea să fie şi mai puţin gustoasă dacă se răcea.

— Conacul Carlyle e la mai bine de doi kilometri de aici.

Alistair făcu un semn din cap înspre vest. Sigur erau oaspeţii rătăciţi de-ai vecinilor lui. Închise uşa. Sau mai curând, încercă să o închidă.

Femeia băgă piciorul în deschizătură şi îl împiedică.

Pentru o clipă, chiar se gândi să trântească uşa peste piciorul ei, dar mânat de o rămăşiţă de amabilitate, Alistair se opri. O privi pe femeie, cu ochiul lui mijit şi aşteptă o explicaţie.

Femeia înclină bărbia.

— Sunt menajera dumneavoastră.

Clar un caz de deficienţă mintală. Probabil rezultatul vreunei reproduceri aristocratice excesive, căci, în ciuda lipsei vreunei inteligenţe strălucite, ea şi copiii ei erau îmbrăcaţi foarte bine. Detaliu care nu făcea decât ca afirmaţia ei să fie şi mai absurdă. Oftă.

— N-am menajeră. Serios, doamnă, conacul Carlyle e chiar peste deal…

Femeia avu chiar îndrăzneala să îl întrerupă.

— Nu, m-aţi înţeles greşit. Eu sunt noua dumneavoastră menajeră.

— Vă repet. Eu. Nu. Am. O. Menajeră. Vorbi rar pentru ca, eventual, mintea ei zăpăcită să îi înţeleagă cuvintele. Şi nici nu îmi doresc una. Eu…

— Acesta este castelul Greaves?

— Da.

— Dumneavoastră sunteţi Sir Alistair Munroe?

El se încruntă.

— Da, dar…

Ea nici măcar nu-l privi. În schimb, se aplecă să scotocească într-una din genţile de la picioarele ei. Alistair o privi lung, enervat, nedumerit şi vag excitat, căci poziţia ei îi oferea o vedere spectaculoasă spre corsajul rochiei. Dacă ar fi fost un om credincios, ar fi crezut că avea vedenii.

Doamna scoase un sunet mulţumit şi îşi îndreptă spatele cu un zâmbet aproape triumfător.

— Iată. Este scrisoarea vicontesei Vale. M-a trimis aici ca să fiu menajera dumneavoastră.

Îi întinse o bucată cam mototolită de hârtie.

El se holbă la hârtie pentru o clipă, apoi i-o smulse din mână. Ridică lumânarea ca să aibă mai multă lumină şi să citească misiva mâzgălită. Lângă el, Lady Grey, ogarul lui,

îşi dădu limpede seama că nu avea să îşi primească prea curând cârnaţii de seară. Oftă ţâfnos şi se culcă pe dalele holului de la intrare.

Alistair termină de citit scrisoarea în vuietul pe care răpăiala neîncetată a ploii îl făcea pe drum. Apoi ridică privirea. O întâlnise pe Lady Vale o singură dată. Ea şi soţul ei, Jasper Renshaw, vicontele de Vale, îi făcuseră o vizită neanunţată în urmă cu mai bine de o lună. Nu i se păruse la vremea aceea o femeie care să îşi bage nasul unde nu-i fierbea oala, dar într-adevăr, scrisoarea îl anunţa că avea o nouă menajeră. O nebunie. Ce fusese în mintea soţiei lui Vale? Însă oricum era aproape imposibil să înţelegi ce sălăşluia în mintea unei femei. A doua zi dimineaţă, avea să fie nevoit să îi alunge pe preafrumoasa menajeră mult prea bine îmbrăcată şi pe progeniturile ei. Din păcate, erau protejaţii lui Lady Vale şi nu putea să îi izgonească în noapte.

Alistair întâlni ochii albaştri ai femeii.

— Cum aţi spus că vă numiţi?

Ea se îmbujoră la fel de frumos ca soarele care se ridica primăvara peste câmpii.

— Nu am spus. Mă numesc Helen Halifax. Doamna Halifax. Vă daţi seama că ne cam udăm aici afară.

Un colţ al gurii lui se arcui la îndrăzneala din glasul ei.

— Ei bine, atunci, aţi face mai bine să intraţi, dumneavoastră şi copiii, doamnă Halifax.

*

Bruma de zâmbet care arcui colţul buzelor lui Sir Alistair o surprinse pe Helen. Îi atrase atenţia spre gura plină şi fermă, suplă şi masculină. Zâmbetul i-l înfăţişă nu ca pe gargui, ci ca pe un bărbat.

Sigur, dispăru într-o clipită, de îndată ce îi surprinse privirea. Într-o clipită, expresia feţei lui redeveni rece şi oarecum cinică.

— Veţi continua să vă udaţi atâta vreme cât rămâneţi afară, doamnă.

— Vă mulţumesc. Ea înghiţi în sec şi păşi în holul întunecos. Sunteţi foarte amabil, domnule Alistair.

El ridică din umeri şi se întoarse.

— Dacă spuneţi dumneavoastră.

Bestie de om! Nici măcar nu se oferi să îi ducă genţile. Desigur, majoritatea domnilor nu cărau genţile menajerelor lor. Chiar şi aşa, ar fi fost drăguţ să se ofere măcar.

Helen apucă iute câte o geantă în fiecare mână.

— Haideţi, copii.

Merseră repede, aproape în fugă, ca să ţină pasul cu Sir Alistair şi ceea ce părea să fie singura lumină din castel – lumânarea lui. Uriaşul câine mergea tiptil lângă el, slăbănog, întunecat şi înalt. De fapt, semăna destul de mult cu stăpânul lui. Trecură din holul mare într-un coridor întunecos.

Flacăra lumânării pâlpâia înaintea lor, aruncând umbre sinistre pe zidurile înnegrite şi spre tavanele înalte şi pline de pânze de păianjen. Jamie şi Abigail mergeau fără tragere de inimă de-o parte şi de alta a lui Helen. Jamie era atât de obosit că abia dacă mai mergea, dar Abigail se uita curioasă în stânga şi-n dreapta, pe măsură ce înainta grăbită.

— E îngrozitor de murdar, nu? şopti ea.

Sir Alistair se întoarse la spusele ei şi, la început, Helen crezu că o auzise.

— Aţi mâncat?

Se opri brusc, şi Helen aproape că se ciocni de el. Se trezi stând mult prea aproape de el. Fu nevoită să dea capul pe spate ca să se uite în ochiul lui, iar el aduse lumânarea în dreptul pieptului, învăluindu-şi chipul într-o lumină diabolică.

— Am luat ceaiul la han, dar… începu ea să spună cu răsuflarea întretăiată.

— Bine, zise el, apoi se întoarse cu spatele. Spuse peste umăr atunci când dispăru după un colţ: Puteţi să rămâneţi peste noapte într-una din camerele pentru oaspeţi. Mâine-dimineaţă, am să închiriez o trăsură care să vă ducă înapoi la Londra.

Helen apucă mai tare mânerele celor două genţi şi se grăbi să îl prindă din urmă.

— Dar eu chiar nu…

El începuse deja să urce pe scara îngustă din piatră.

— Nu trebuie să vă faceţi griji de bani.

Pentru o secundă, Helen se opri în capul scărilor şi privi lung spatele ferm care continua să se îndepărteze de ei. Din păcate, se îndepărta şi lumina.

— Grăbeşte-te, mamă, o îndemnă Abigail. Ca o soră mai mare bună ce era, îl luase de mână pe fratele ei şi urcase deja scările.

Bărbatul acela îngrozitor se opri pe palier.

— Veniţi, doamnă Halifax?

— Da, domnule Alistair, spuse Helen printre dinţii încleştaţi. Cred doar că dacă aţi încerca ideea lui Lady Vale de a avea…

— Nu vreau o menajeră, îi răspunse el tăios şi continuă să urce scările.

— Mi-e greu să cred, spuse ea gâfâind în spatele lui, dată fiind starea castelului pe care am văzut-o până acum.

— Şi totuşi, casa mea îmi place aşa cum e.

Helen făcu ochii mici. Refuza să creadă că exista cineva, şi era valabil şi pentru acea bestie de om, căruia să îi placă mizeria.

— Lady Vale mi-a dat instrucţii precise…

— Lady Vale se înşală dacă crede că am nevoie de o menajeră.

Ajunseră, într-un final, în capul scărilor şi el se opri în dreptul unei uşi înguste. Intră în încăpere şi aprinse o lumânare.

Helen se opri şi îl privi de pe hol. Când reveni spre ei, îl privi cu hotărâre în ochi.

— Poate nu vreţi o menajeră, dar este mai mult decât evident că aveţi nevoie de una.

Colţul gurii lui se arcui din nou.

— Puteţi să discutaţi cât doriţi, doamnă, dar cert este că nici nu am nevoie de dumneavoastră, nici nu vă vreau aici.

El făcu un semn cu mâna spre încăpere. Copiii alergară înăuntru. Nu se deranjă să se mişte din uşă, aşa că Helen se văzu nevoită să intre pe o parte, iar pieptul ei aproape că îl atinse uşor pe al lui. Ridică privirea când trecu pe lângă el.

— Vă avertizez că scopul meu va fi să vă fac să vă răzgândiţi, Sir Alistair.

El înclină capul şi flacăra lumânării licări în ochiul lui bun.

— Noapte bună, doamnă Halifax.

Închise uşa în urma lui.

Pentru o clipă, Helen se uită lung la uşa închisă, apoi îşi întoarse privirea. Camera în care îi dusese Sir Alistair era mare şi ticsită cu lucruri. Un perete era acoperit de nişte draperii lungi şi groaznice şi un pat uriaş cu stâlpi foarte ornaţi ocupa cea mai mare parte a camerei. Un singur şemineu micuţ se afla într-un colţ. Celălalt colţ al încăperii era cufundat în întuneric, dar contururile mobilei îngrămădite acolo o făcu să creadă că se aflau într-o cameră folosită ca spaţiu de depozitare. Abigail şi Jamie se prăbuşiseră deja pe patul uriaş. Cu două săptămâni în urmă, Helen nu i-ar fi lăsat nici măcar să atingă ceva atât de prăfuit.

Însă cu două săptămâni în urmă, Helen mai era încă amanta ducelui de Lister.

Capitolul 2

Povestitorul de adevăruri se opri şi rămase la intrarea în castelul întunecat. Patru turnuri îi dominau fiecare colţ şi se înălţau ameninţător spre cerul nopţii. Era pe cale să se întoarcă atunci când uriaşele uşi din lemn se întredeschiseră. Un tânăr superb îi apăru înainte, înveşmântat în haine aurii şi albe şi purtând pe arătător un inel cu o piatră de culoarea laptelui.

— Bună seara, călătorule, îi spuse bărbatul. Nu vrei să

vii înăuntru şi să scapi de frigul şi de vântul de afară?

Ei bine, castelul îi trezi o presimţire rea, dar zăpada sufla în jurul lui şi Povestitorul de adevăruri fu îmbiat de gândul căldurii unui foc. Încuviinţă din cap şi intră în castelul întunecat.

din *Povestitorul de adevăruri*

Era întuneric. Foarte, foarte întuneric.

Abigail era culcată în patul imens şi asculta bezna castelului. Lângă ea, Jamie sforăia în somn. Era întins chiar peste ea, strângând-o cât mai aproape de el, cu capul pe umărul ei şi răsuflarea lui fierbinte sufla pe gâtul ei. Mama respira uşor pe partea ei de pat. Ploaia se oprise, dar Abigail mai putea să audă picăturile constante care cădeau de pe streaşină. Se auzeau de parcă un om micuţ se plimba în sus pe perete şi cu fiecare pas se apropia din ce în ce mai mult. Abigail tremură. Trebuia să facă pipi.

Poate că dacă rămânea nemişcată, avea să adoarmă la loc. Dar, apoi, mai era şi teama să nu se trezească udă în pat. Nu mai udase patul de foarte multă vreme, dar încă îşi mai amintea ruşinea pe care o resimţise ultima dată. Domnişoara Cummings, dădaca lor, o pusese să îi spună mamei ce făcuse. Abigail mai că dăduse afară ce mâncase la micul dejun înainte să reuşească să mărturisească. La sfârşit, mama nu se supărase, dar o privise cu îngrijorare şi milă, lucru de o mie de ori mai rău.

Abigail detesta să o dezamăgească pe mama ei.

Uneori mama o privea cu o expresie tristă pe chip, şi Abigail ştia: nu era chiar normală. Nu râdea precum celelalte fetiţe, nu se juca deloc cu păpuşile şi nu avea mulţi prieteni. Îi plăcea să stea singură. Îi plăcea să cugete la lucruri. Şi uneori chiar îşi făcea griji pentru lucrurile la care cugeta; pur şi simplu, nu putea să se abţină. Indiferent de cât de mult ar fi dezamăgit-o pe mama.

Oftă. Nu avea niciun rost. Trebuia să folosească oala de noapte. Se mişcă uşor şi privi atent peste marginea patului masiv, dar era mult prea întuneric ca să vadă

podeaua. Scoase un picior de sub pătură, alunecă uşor din pat până ce atinse podeaua doar cu un deget.

Nu se întâmplă nimic.

Podeaua din lemn era rece, nu erau şoareci sau păianjeni sau alte insecte oribile. Măcar nu prin apropiere. Abigail trase adânc aer în piept şi se strecură cu totul din pat. Cămăşuţa ei de noapte se ridicase şi îi dezvelise picioarele. Deasupra, Jamie mormăi ceva în somn şi se întoarse spre mama.

Rămase în picioare şi îşi aranjă cămaşa de noapte, apoi scoase de sub pat oala de noapte. Îşi ridică poalele şi se ghemui peste oala de noapte. Sunetul urinei răsună tare prin încăpere şi acoperi picăturile de ploaie care se scurgeau de pe streaşină.

Oftă uşurată.

Ceva scârţâi de cealaltă parte a uşii de la camera lor. Abigail încremeni. Licăririle unei lumini se întrezăriră pe sub uşă. Cineva se afla pe coridor. Îşi aminti de chipul plin de cicatrici oribile al domnului Alistair. Era atât de înalt – mai înalt chiar decât ducele. Dacă hotărâse să îi dea afară din castel? Sau chiar mai rău?

Abigail îşi ţinu respiraţia şi aşteptă; coapsele deja o dureau de la poziţia ei chircită, iar şezutul îi devenea din ce mai rece în aerul nopţii. Afară, cineva îşi drese glasul – un gâlgâit lung şi hârşâit care îi întoarse pe dos stomacul – şi scuipă. Apoi, cizmele târşâiră pe podea în timp ce omul se îndepărtă.

Aşteptă până când nu mai auzi paşii şi sări de pe oală. O puse la loc şi se căţără în pat, trăgând pătura peste capul ei şi al lui Jamie.

— Ce-i? mormăi Jamie şi se prăbuşi la loc peste ea.

— Stt! şuieră Abigail.

Îşi ţinu respiraţia, dar nu mai auzi decât sunetele pe care le scotea Jamie când se apucă să îşi sugă degetul. Se presupunea că nu trebuia să o mai facă, dar domnişoara Cummings nu era acolo ca să îl certe. Abigail îl prinse

strâns în braţe pe frăţiorul ei.

Mama le spusese că erau nevoiţi să părăsească Londra. Că nu mai puteau să rămână în casa lor mare de la oraş împreună cu domnişoara Cummings şi cu ceilalţi slujitori pe care îi cunoştea de-o viaţă întreagă. Că erau nevoiţi să lase în urma lor rochiţele drăguţe şi cărţile cu imagini şi minunata prăjitură cu lămâie şi brânză. De fapt, să renunţe la tot ce ştia Abigail. Dar sigur mama ei nu îşi dăduse seama de cât de groaznic era castelul acela? Cât de înnegriţi şi murdari îi erau pereţii şi cât de înfricoşător stăpânul? Iar dacă ducele ar fi aflat cât de oribil era locul acela, i-ar fi lăsat să se întoarcă la ei acasă?

I-ar fi lăsat?

Abigail rămase tăcută în întuneric, aşteptându-l pe omuleţul care se urca pe pereţi şi îşi dori să se fi aflat în siguranţă în casa lor din Londra.

*

Helen se trezi a doua zi dimineaţă în soarele care strălucea difuz pe fereastră. Se asigurase să tragă draperiile noaptea trecută ca să nu se trezească la prima lumină a zorilor. Dacă se putea numi aşa o rază firavă care se zbătea din răsputeri să se strecoare printr-o fereastră soioasă. Helen oftă şi frecă geamul cu un colţ de draperie, dar nu reuşi decât să împrăştie şi mai tare murdăria.

— Ăsta este cel mai murdar loc pe care l-am văzut vreodată, observă aspru Abigail şi îl privi pe fratele ei.

În colţul îndepărtat al camerei erau înghesuite mai multe fotolii, de parcă stăpânii de pe vremuri ai castelului le strânseseră şi uitaseră de ele. Jamie sărea de pe un fotoliu pe altul. Un nor de praf se înălţa din pernele lor de fiecare dată când ateriza pe ele. Mutriţa îi era deja acoperită de o pojghiţă de praf.

O, Doamne, cum avea să se descurce? Castelul era murdar, stăpânul era o lighioană grosolană şi urâcioasă de om, iar Helen habar nu avea ce să facă mai întâi.

Dar nu era ca şi cum avea de ales. Când îl părăsise,

Helen ştia ce fel de bărbat era ducele de Lister. Genul care nu renunţa la nimic din ce era al lui. Poate că nu se mai culcase cu ea de ani întregi, dar Lister continua să creadă că era amanta lui. Proprietatea lui. La fel erau şi copiii. El îi zămislise. Nu conta că abia dacă le adresase două cuvinte de-a lungul anilor sau că nu îi recunoscuse niciodată.

Lister păstra ce era al lui. Nu se îndoia că dacă ar fi ştiut că Helen avea de gând să plece cu Abigail şi Jamie, i-ar fi luat de la ea. Odată, cu aproape opt ani în urmă, când Abigail era încă un copilaş, Helen îi vorbise de despărţire. Când se întorsese de la cumpărăturile de după-amiază, Abigail nu mai era acasă şi dădaca ei plângea. Lister păstrase copilul până a doua zi dimineaţă – o noapte care continua să bântuie visele lui Helen. Când el îşi făcuse apariţia la uşa ei în ziua următoare, Helen aproape că era bolnavă de griji. Şi Lister? Intrase agale, cu copilul în braţe şi îi explicase clar că dacă îşi dorea să păstreze fata, trebuia să accepte relaţia lor. Helen era a lui şi nimeni sau nimic nu putea schimba acel lucru.

Aşa că atunci când luase decizia să îl părăsească pe Lister, ştia că avea să rişte totul. Lister nu trebuia să o găsească dacă Helen voia ca fiica şi fiul ei să fie în siguranţă. Cu ajutorul lui Lady Vale, plecase din Londra într-o trăsură închiriată. O schimbase la primul han întâlnit pe drumul lor spre nord şi continuase, pe cât posibil, să închirieze alte trăsuri. O luase pe cele mai neumblate căi şi încercase să atragă cât mai puţin atenţia asupra lor.

Lady Vale venise cu ideea să se prezinte ca noua menajeră a lui Sir Alistair. Castelul Greaves era foarte izolat, şi Lady Vale fusese convinsă că Lister nu avea să o caute niciodată acolo. Din acel punct de vedere, moşia lui Sir Alistair era un refugiu perfect. Dar Helen se întrebă dacă Lady Vale avusese vreo idee despre cât de mizerabil era castelul.

Sau despre cât de încăpăţânat era stăpânul lui.

„Cu paşi mărunţi”. Oricum nu avea unde să se ducă. Aceea era calea pe care o alesese şi trebuia să se descurce. Consecinţele unui eventual eşec erau pur şi simplu de

neconceput.

Jamie aterizează stângaci şi alunecă de pe un fotoliu într-un nor de praf.

— Încetează, te rog, îi spuse tăios Helen.

Ambii copii o priviră. Nu ridica vocea prea des. Dar, cu o săptămână în urmă sau aşa ceva, avusese o dădacă pentru copii care se îngrijea de ei. Îi vedea doar când voia – înainte de culcare, la ceaiul de după-amiază şi la plimbările prin parc. Ocazii în care şi ea, şi ei erau într-o dispoziţie bună. Dacă Abigail sau Jamie oboseau sau se supărau, sau erau indispuşi, avusese mereu posibilitatea să îi trimită la domnişoara Cummings. Din păcate, o lăsase pe domnişoara Cummings la Londra.

Helen trase aer în piept şi încercă să se liniştească.

— E timpul să ne apucăm de treabă.

— Ce treabă? întrebă Jamie. Se ridică şi începu să dea cu şutul într-una din pernele care alunecaseră cu el pe podea.

— Sir Alistair a spus că plecăm în dimineaţa asta, menţionă Abigail.

— Da, dar noi o să-l convingem de contrariu, nu-i aşa?

— Vreau acasă.

— Nu putem, draga mea, ţi-am spus deja. Helen zâmbi convingător. Nu le spusese ce avea să facă Lister dacă îi găsea. Nu voise să îi sperie. Sir Alistair are nevoie de cineva care să facă ordine în castel şi să îl aranjeze, nu credeţi?

— Da, spuse Abigail. Dar a spus că îi place să fie murdar castelul lui.

— Prostii. Cred că este doar prea sfios ca să ceară o mână de ajutor. În plus, e datoria noastră creştinească să îi ajutăm pe cei care au nevoie, şi mie-mi pare că Sir Alistair are foarte mare nevoie.

Abigail o privi şovăitor.

*

Helen bătu din mâini înainte ca mult prea agera ei

fiică să mai aducă vreo obiecţie.

— Hai să coborâm şi să cerem să se pregătească un minunat mic dejun pentru Sir Alistair şi ceva pentru noi. După aceea, mă sfătuiesc cu bucătăreasa şi cu slujnicele ca să ne organizăm cât mai bine gospodăria şi curăţarea castelului.

Până şi Jamie ciuli urechile când auzi de micul dejun.

Helen deschise uşa şi se înghesuiră în coridorul foarte îngust.

— Cred că am luat-o pe aici ieri-noapte, spuse Helen şi o luă la dreapta.

Însă după cum stătea treaba, nu de acolo veniseră cu Sir Alistair, iar după ce se învârtiră un pic, se regăsiră la parterul castelului. Helen observă cum Abigail începu să-şi târşâie picioarele pe măsură ce se apropiau de partea din spate a castelului, în presupusa direcţie a bucătăriei.

Abigail se opri brusc.

— Trebuie să-l salut?

— Pe cine, draga mea? întrebă Helen, chiar dacă ştia perfect răspunsul.

— Pe Sir Alistair.

— Lui Abigail i-e frică de Sir Alistair, spuse Jamie.

— Ba nu, zise înverşunată Abigail. Oricum, nu foarte mult. Doar că…

— Te-a speriat şi ai ţipat, continuă Helen. Se uită lung la pereţii întunecaţi ai coridorului şi încercă să găsească un răspuns pentru fiica ei. Abigail putea să fie atât de sensibilă. Până şi cea mai mică mustrare putea să o întristeze chiar zile întregi. Ştiu că te simţi ciudat, scumpa mea, dar trebuie să te gândeşti că şi Sir Alistair are sentimente. Nu poate să fie prea plăcut dacă o tânără domnişoară ţipă când te vede.

— Sigur că mă urăşte, şopti Abigail.

Lui Helen i se strânse inima în piept. Uneori era aşa de greu să fii mamă. Să îţi doreşti să îţi protejezi copiii de lume şi de propriile lor slăbiciuni şi, în acelaşi timp, să fii nevoită să le insufli onoare şi bună purtare.

— Mă îndoiesc că simte ceva atât de dur ca ura, spuse

Helen blând. Dar cred că va trebui să-ţi ceri iertare, nu crezi?

Abigail nu spuse nimic, dar încuviinţă iute din cap, cu feţişoara ei palidă şi îngrijorată.

Helen oftă şi continuă să se îndrepte spre bucătărie. În opinia ei, micul dejun îmbunătăţea, în general, lucrurile.

Dar după cum se dovedi, în castelul Greaves nu era mai nimic de mâncare. Bucătăria era o încăpere mare şi teribil de învechită. Pereţii tencuiţi şi tavanul boltit fuseseră la un moment dat văruite, dar acum culoarea lor era de un gri spălăcit. O vatră înnegrită, care părea să aibă nevoie de o curăţare pe cinste, ocupa un întreg perete. După praful de pe vasele împrăştiate prin dulapuri, nu prea se gătea acolo.

Helen privi îngrozită prin încăpere. O singură farfurie murdară trona pe una dintre mese, semn că, de curând, cineva mâncase acolo. Sigur trebuia să fie pe undeva o cămară cu alimente, nu? Se apucă să deschidă dulapurile şi sertarele aproape panicată. După un sfert de oră, îşi cercetă atent prada: un singur săculeţ de făină, puţin ovăz, ceai, zahăr şi o mână de sare. Mai găsise şi o bucăţică de şuncă uscată agăţată în cămară. Helen se uită lung la provizii şi se întrebă ce fel de mic dejun putea să pregătească din ele atunci când îşi dădu seama de deplina groază a situaţiei în care se găsea.

Nu exista o bucătăreasă.

Într-adevăr, nu văzuse niciun servitor în dimineaţa aceea. Nici vreo slujitoare, niciun lacheu. Niciun lustragiu sau vreo slujitoare de salon. Sir Alistair nu avea deloc slujitori?

— Mi-e foame, mama, se plânse Jamie.

Helen îl privi absentă pentru o clipă, încă zăpăcită de amploarea muncii pe care o avea de făcut. O voce slabă urla undeva în mintea ei: „Nu pot să fac asta! Nu pot să fac asta!”

Dar nu avea de ales. Trebuia să o facă.

Înghiţi în sec, înăbuşi vocea aceea care urla în mintea ei şi îşi suflecă mânecile.

— Am face bine să ne apucăm de treabă, nu?

*

Alistair apucă un cuţit vechi de bucătărie şi rupse sigiliul scrisorii primite chiar în dimineaţa aceea. Numele îi era mâzgălit pe exterior într-un scris de mână lăbărţat, cu înfloriturişi aproape ilizibil, pe care îl recunoscuse pe dată. Vale îi scria probabil ca să îl îndemne încă o dată să se întoarcă la Londra sau alte astfel de aiureli. Vicontele era un bărbat stăruitor, chiar şi atunci când nu era deloc încurajat.

Alistair se afla în cel mai mare dintre turnurile castelului. Patru ferestre înalte repartizate uniform de-a lungul pereţilor exteriori lăsau să ajungă înăuntru minunat de multă lumină, turnul devenind astfel perfect pentru studiul lui. Trei mese mari ocupau cea mai mare parte a încăperii. Erau acoperite cu cărţi deschise, hărţi, specimene de animale şi insecte, lupe. Pensule, prese pentru păstrarea frunzelor sau florilor, diferite pietre interesante, scoarţă de copac, cuiburi de păsări şi schiţele sale în creion. Pe pereţi, între ferestre, se aflau vitrine şi rafturi cu şi mai multe cărţi, hărţi şi diferite reviste şi lucrări ştiinţifice.

Un şemineu micuţ se afla lângă uşă şi era aprins, chiar dacă afară era cald. Lady Grey îmbătrânea şi îi plăcea să se încălzească pe micul covor din faţa şemineului. Era întinsă acolo şi trăgea puiul ei de somn matinal câtă vreme Alistair lucra în spatele celei mai mari mese, care era şi biroul lui. Fuseseră plecaţi mai devreme în plimbarea lor de dimineaţă. Nu mai ajungeau atât de departe pe cât obişnuiau să o facă înainte, iar Alistair fusese nevoit, în ultimele două săptămâni, să încetinească mersul ca să ţină pasul cu Lady Grey. În curând avea să fie nevoit să o lase acasă pe bătrânică.

Dar urma să îşi facă griji pentru asta în altă zi. Alistair deschise scrisoarea şi o citi cu atenţie, în vreme ce focul mocnea în vatră. Era dimineaţa devreme şi era sigur că musafirii lui neaşteptaţi dormeau încă. În ciuda pretenţiei ei

că era menajeră, doamna Halifax i se păruse mai degrabă o doamnă din înalta societate. Poate că se afla acolo din cauza vreunui pariu, poate că o altă doamnă o sfidase să îl înfrunte pe revoltătorul şi mutilatul Sir Alistair în vizuina lui de la castel. Era un gând oribil, care îl făcea să fie ruşinat şi mânios în acelaşi timp. Dar îşi amintise că ea fusese sincer şocată de înfăţişarea lui. Reacţia ei nu făcuse parte din vreun fel de joc. Şi oricum, Lady Vale nu era tipul de femeie frivolă care să se implice în asemenea glume.

Alistair oftă şi aruncă scrisoarea pe masa din faţa lui. Nu menţiona nimic despre vreo manevră a soţiei lui Vale care îi trimitea vreo presupusă menajeră. În schimb, scrisoarea era plină de veşti legate de trădătorul de la Spinner's Falls şi despre moartea lui Matthew Horn – o pistă falsă tăiată din scurt şi pe neaşteptate.

Urmări uşor linia peticului de la ochi şi privi pe fereastra din turn. În urmă cu şase ani, în Coloniile americane, Spinner's Falls fusese locul în care Regimentul 28 pierise într-o ambuscadă. Aproape întreg regimentul fusese masacrat de indieni, aliaţii francezilor. Puţinii supravieţuitori – inclusiv Alistair – fuseseră prinşi şi mărşăluiseră prin pădurile Noii Anglii. Şi odată ajunşi în tabăra indienilor…

Îşi lăsă mâna în jos şi atinse unul dintre colţurile scrisorii. Nici măcar nu făcuse parte din Regimentul 28. Ocupase o poziţie civilă. Însărcinat cu descoperirea şi cu descrierea faunei şi florei din Noua Anglie, Alistair mai avea trei luni înainte de revenirea în Anglia când avusese ghinionul să pună piciorul la Spinner's Falls. Trei luni. Dacă ar fi rămas în urmă cu armata britanică la Quebec, aşa cum plănuise iniţial, nici măcar nu ar mai fi ajuns la Spinner's Falls.

Alistair împături din nou scrisoarea. Vale şi alt supravieţuitor, un colonist pe nume Samuel Hartley, aveau dovezi că Regimentul 28 fusese trădat la Spinner's Falls. Că un trădător le spusese francezilor şi aliaţilor lor indieni ziua în care regimentul avea să treacă pe la Spinner's Falls. Vale şi Hartley erau convinşi că puteau să îl găsească pe acel

trădător, să îl demaşte şi să îl pedepsească. Alistair lovi uşor scrisoarea de biroul lui. De la vizita lui Vale, ideea unui trădător începuse să îl roadă. Faptul că un astfel de om era încă liber – încă viu – în vreme ce atâţia oameni buni muriseră era de nesuportat.

Cu trei luni în urmă, luase în sfârşit măsuri. Dacă exista un trădător, sigur avusese de-a face cu francezii. Cine era mai potrivit de întrebat despre trădător dacă nu un francez? Avea un coleg în Franţa, un bărbat pe nume Etienne LeFabvre, căruia îi scrisese şi pe care îl întrebase dacă auzise ceva zvonuri despre cele întâmplate la Spinner’s Falls. De atunci, aşteptase cu nerăbdare răspunsul lui Etienne. Se încruntă. Relaţiile cu Franţa erau îngrozitoare, ca de obicei, dar sigur…

Gândurile îi fură întrerupte când uşa turnului se deschise. Doamna Halifax intră cu o tavă.

— Ce naiba faceţi? spuse el tăios, uimirea făcându-i cuvintele mai dure decât şi-ar fi dorit.

Ea se opri, şi colţurile gurii ei frumoase se arcuiră în jos de neplăcere.

— V-am adus micul dejun, Sir Alistair.

Se abţinu să o întrebe ce putea să îi aducă la micul dejun. Nu era mai nimic de mâncat, dacă nu cumva prinsese şi fripsese şoarecii din castel. El mâncase ultimii cârnaţi cu o noapte înainte.

Ea înaintă spre el şi reuşi să aşeze tava pe un volum italienesc destul de valoros despre insecte.

— Nu acolo!

La porunca lui, ea încremeni, pe jumătate aplecată.

— A, doar o clipă. El eliberă un loc, stivuind hârtiile pe podea, lângă scaunul lui. Aici e în regulă.

Aşeză tava şi descoperi o farfurie. Pe ea se aflau două bucăţi de şuncă subţiri ca nişte foiţe şi trei biscuiţi uscaţi. Lângă farfurie, erau un bol cu terci şi o cană cu un ceai negru ca smoala.

— V-aş fi adus un ceainic cu ceai, spuse doamna Halifax când aranjă farfuriile pe birou, dar nu pare că aveţi unul. Un ceainic, vreau să zic. Şi am fost nevoită să fierb

apa într-o oală.

— S-a spart luna trecută, mormăi Alistair.

Ce punea la cale? Şi era de aşteptat ca el să consume mizeriile alea în faţa ei?

Ea ridică privirea, cu obrajii rozalii şi ochii de un albastru strălucitor, afurisita.

— Ce anume?

— Ceainicul. Slavă Cerului că-şi pusese peticul la ochi în dimineaţa aceea. Este foarte… amabil din partea dumneavoastră, doamnă Halifax, dar nu trebuia să vă deranjaţi.

— Nu a fost niciun deranj, minţi ea cu neruşinare.

Alistair cunoştea mult prea bine starea bucătăriei lui. Făcu ochii mici.

— Mă aştept să vreţi să plecaţi în dimineaţa asta…

— Va trebui să cumpăr unul nou, nu? Un ceainic, mă refer, spuse ea de parcă rămăsese brusc surdă. Pur şi simplu ceaiul nu are acelaşi gust dacă e fiert într-o cratiţă. Ceainicele din ceramică sunt cele mai bune, cred.

— Voi cere o trăsură…

— Sunt oameni care preferă metalul…

— Din sat…

— Sigur că argintul este foarte preţios, dar un ceainic micuţ din cositor…

— Ca să mă lăsaţi în pace!

Ultimele lui cuvinte se auziră ca un zbierat. Lady Grey îşi înălţă fruntea de pe vatră. Pentru o clipă, doamna Halifax îl privi prelung cu ochii ei mari şi albaştri asemenea clopoţeilor. Apoi, deschise frumoasa ei gură şi spuse:

— Vă puteţi permite un ceainic din cositor, nu-i aşa?

Lady Grey oftă şi se întoarse spre căldura din vatră.

— Da, pot să îmi permit un ceainic din cositor! Îşi închise ochiul pentru o clipă, enervat că o lăsase să îi distragă gândurile în trăncănelile inutile. Dar, veţi pleca de îndată ce pot să…

— Prostii!

— Ce aţi spus? întrebă el uşor tăios.

Ea îşi ridică impertinent bărbia.

— Am spus prostii. În mod evident, aveţi nevoie de mine. Ştiţi că aproape nu aveţi nimic de mâncare în castel? Ei bine, bineînţeles că ştiţi, dar nu e bine. Nu e bine deloc. Am să fac şi nişte cumpărături când mă duc în sat după ceainic.

— Nu am nevoie…

— Sper că nu vă aşteptaţi să trăim cu ovăz şi nişte fărâme de şuncă? Îşi puse mâinile în şold şi îl privi furioasă într-un mod care o prindea de minune.

El se încruntă.

— Sigur că eu…

— Iar copiii au nevoie de legume proaspete. Îmi imaginez că şi dumneavoastră.

— Dumneavoastră nu…

— Mă duc în sat în după-amiaza asta, da?

— Doamnă Halifax…

— Iar pentru ceainic, preferaţi ceramică sau cositor?

— Ceramică, dar…

Vorbea de unul singur. Ea închisese deja uşor uşa în urma ei.

Alistair privi lung spre uşă. Nu mai fusese niciodată în viaţa lui atât de dus cu vorba – de către o bucăţică de femeie frumuşică care i se păruse pe jumătate săracă cu duhul cu o noapte în urmă.

Lady Grey îşi ridicase capul când doamna Halifax ieşise. În clipa aceea, şi-l coborî din nou pe labe şi păru să îi arunce o privire plină de milă.

— Măcar am apucat să aleg ceainicul, mormăi Alistair în apărarea lui.

Lady Grey oftă şi se întoarse cu spatele.

*

Helen închise uşa turnului în urma ei şi nu putu să nu surâdă uşor. Ha! În mod cert, câştigase runda aceea împotriva lui Sir Bestie. Se grăbi pe scările din turn înainte ca el să ajungă la uşă şi să o cheme înapoi. Scările erau făcute dintr-o piatră învechită, erau uzate şi găunoase, iar

pereţii turnului erau din piatră goală până la uşa de la capătul treptelor. Aceasta ducea spre un coridor îngust întunecos şi mucegăit, dar care măcar era lambrisat şi acoperit cu covoare.

Spera ca micul dejun al lui Sir Alistair să nu se fi răcit prea tare şi, dacă totuşi se răcise, el era cel vinovat. Îi luase ceva vreme să îl găsească în dimineaţa aceea. Scotocise prin toate cotloanele de la etajele superioare ale castelului până ce îi venise ideea să îl caute şi în turnuri. Ar fi trebuit să se aştepte ca el să stea la pândă într-un turn vechi, asemenea unei creaturi dintr-o poveste menită să îi îngrozească pe copii. Îşi adunase toate puterile înainte de a deschide uşa ca să nu reacţioneze la vederea lui. Din fericire, purta peticul la ochi în dimineaţa aceea. Dar îşi lăsase părul negru să alunece în valuri în jurul umerilor, şi Helen nu credea să se fi ras de mai bine de-o săptămână. Maxilarul îi era destul de umbrit de barba nerasă. Nu ar fi fost deloc surprinsă să afle că o ţinea aşa ca să îi sperie pe oameni.

Şi mai fusese şi mâna lui.

Helen încremenise când o văzuse. Noaptea trecută nu îi observase mâna, dar în dimineaţa aceea, când deschisese uşa turnului, ţinea o bucată de hârtie între cele două degete din mijloc şi degetul mare. Arătătorul şi degetul mic lipseau de la mâna dreaptă. Ce anume provocase o atât de îngrozitoare mutilare? Avusese vreun accident? Şi accidentul acela teribil îi făcuse cicatricile pe chip şi îl lăsase fără un ochi? Dacă da, el nu avea să aprecieze mila şi nici măcar empatia ei.

Îşi muşcă buza la gândul acela. Ultima privire aruncată lui Sir Alistair o făcu să aibă remuşcări. Fusese morocănos şi neîngrijit. Nepoliticos şi sarcastic. Helen se aşteptase la toate astea după seara de dinainte. Dar mai era ceva. Îl găsise aşezat la o masă imensă, baricadat în spatele cărţilor şi hârtiilor, şi harababurii şi îi păruse…

Singur.

Helen clipi şi privi de jur-împrejur prin micul pasaj întunecos. Ei, asta era o prostie. Ar fi răspuns cu o remarcă

teribil de tăioasă dacă Helen i-ar fi mărturisit impresia despre el. Nu mai cunoscuse niciodată în viaţa ei un bărbat care să accepte cu mai puţină bunăvoinţă preocuparea altei fiinţe umane. Şi totuşi, aşa era: îi părea singur. Trăia singur, departe de civilizaţie, în castelul acela îngrozitor de murdar, doar în compania unui câine. Putea cineva, chiar şi un bărbat căruia păreau să îi displacă oamenii, să fie cu adevărat fericit într-o asemenea situaţie?

Scutură din cap şi o luă din nou spre bucătărie. În clipa aceea, nu era loc în viaţa ei pentru astfel de gânduri sentimentale. Nu putea să îşi permită să fie influenţată de emoţii. O mai făcuse o dată şi iată unde ajunsese – să fugă de frică împreună cu copiii ei. Nu, era mai bine să rămână practică în privinţa castelului şi a stăpânului lui. Trebuia să se gândească la Abigail şi la Jamie.

Helen coti şi auzi strigăte din bucătăria castelului. Doamne Sfinte! Dacă năvălise în bucătărie vreun vagabond sau alt ticălos?

Abigail şi Jamie erau singuri acolo! Îşi ridică fustele şi alergă în grabă, dând buzna, aproape fără suflare, în bucătărie.

Ce găsi în bucătărie nu îi linişti cu nimic temerile. Un bărbat îndesat şi mărunţel dădea din mâini şi urla la copii, care stăteau în faţa lui. Hotărâtă, Abigail ţinea cu ambele mâini o tigaie de fier, deşi era chiar palidă. În spatele surorii lui, Jamie sărea dintr-un picior într-altul, cu ochii mari şi tulburaţi.

— … toţi! Hoţi şi criminali, să furaţi din locuri de care nu aparţineţi! Spânzurătoarea e prea bună pentru voi!

— Afară! ţipă Helen. Se îndreptă spre creatura care le făcea morală copiilor ei. Afară, am zis!

Bărbatul mărunţel sări şi se răsuci pe picioare la auzul glasului ei. Purta o vestă murdară peste pantalonii mult prea largi şi ciorapii cârpiţi. Părul lui era de un roşcat încărunţit şi i se ridica de-o parte şi de alta a capului, asemenea unui nor încreţit. Avea ochii bulbucaţi, dar îi făcu mici când o zări.

— Cine eşti?

Helen îşi îndreptă spatele.

— Eu sunt doamna Halifax, menajera lui Sir Alistair. Acum, trebuie să-ţi iei tălpăşiţa din bucătărie sau voi fi nevoită să îl chem pe Sir Alistair.

Bărbatul rămase cu gura căscată.

— Nu vorbi prostii, femeie. Sir Alistair n-are menajeră. Io-s omu' lui, şi dacă avea una ştiam!

Pentru o clipă, încurcată, Helen se uită lung la creatura aceea respingătoare. Începuse să creadă că Sir Alistair nu avea niciun ajutor în gospodărie. Într-adevăr, ideea aceea, oricât de nefirească, era de preferat acelui slujitor obraznic care să găsea în faţa ei.

— Cum te cheamă? întrebă ea în cele din urmă.

Bărbatul îşi aruncă înainte pieptul slăbănog.

— Wiggins.

Helen dădu din cap şi îşi încrucişă braţele la piept. Singurul lucru pe care îl învăţase în anii petrecuţi la Londra era să nu arate teamă în faţa scandalagiilor.

— Ei bine, atunci, domnule Wiggins, poate că Sir Alistair nu a avut o menajeră până acum, dar are una acum şi aceea sunt eu.

— Fugi d-acilea!

— Te asigur că e adevărat, ba mai mult, ai face bine să te obişnuieşti cu ideea.

Căzut pe gânduri, Wiggins se scărpină în cap.

— Ei bine, dacă-i adevărat, ai de făcut o grămadă de treabă.

— Într-adevăr. Helen îşi înmuie glasul. Sigur bărbatul se speriase când găsise străini în bucătăria castelului. Sper să mă pot bizui pe ajutorul tău, domnule Wiggins.

— Hm, mormăi el neutru.

Helen aşteptă un moment.

— Acum. Ai vrea să mănânci ceva?

— Nu. Se îndreptă târşâit spre coridor. O vrea să mă vază şi să-mi deie ordinele pe ziua dă azi, nu?

Apoi ieşi valvârtej din bucătărie.

Abigail puse pe masă tigaia de fier.

— Omul ăsta miroase urât.

— Da, într-adevăr, spuse Helen. Dar nu trebuie să-i luăm asta în nume de rău. Dar vreau să staţi departe de el când nu sunt eu prin preajmă.

Jamie dădu din cap cu putere, iar Abigail păru pur şi simplu îngrijorată.

— Ei, gata cu toate astea, spuse vioi Helen. Hai să spălăm vasele şi să ne apucăm de bucătărie.

— Curăţăm bucătăria? Jamie privi uluit spre pânzele de păianjen care atârnau din tavan.

— Bineînţeles. Helen o spuse cu încredere şi nu luă în seamă tremurul de agitaţie din stomacul ei. Bucătăria era foarte murdară. Acum. Hai să mergem să aducem nişte apă ca să spălăm pe-aici.

Chiar în dimineaţa aceea, găsise vechea cişmea într-un colţ în curtea grajdului. Umpluse atunci o găleată cu apă, dar o folosise pe toată ca să prepare micul dejun. Jamie luă găleata din cositor şi ieşiră cu toţii spre curtea de lângă grajd. Helen apucă mânerul cişmelei şi le oferi copiilor un zâmbet încurajator înainte să tragă de el cu ambele mâini. Din păcate, cişmeaua era destul de ruginită şi era nevoie de mult efort ca să o pornească.

După zece minute, Helen îşi dădu într-o parte de pe frunte părul transpirat şi fixă din priviri găleata pe jumătate umplută.

— Nu e foarte mult, spuse Abigail şovăitoare.

— Da, ei bine, este de-ajuns pentru moment, spuse gâfâind Helen.

Luă găleata şi reveni în bucătărie, urmată de copii. Puse găleata jos şi îşi muşcă buza. Apa trebuia să fie încălzită ca să spele vasele, dar focul se stinsese. Doar câteva urme de jăratic mai licăreau în cenuşa din vatră.

Domnul Wiggins intră în bucătărie când ea stătea în picioare şi privea descurajată spre vatră. Omuleţul se uită la ea şi la amărâta aceea de găleată cu apă, apoi mormăi:

— Aţi început în forţă, nu? Vai, bucătăria ie aşa dă curată că aproape orbesc când mă uit la ea. Ei bine, nu-ţi fie teamă. Şederea acilea o să-ţi fie scurtă. Chiar domnu' m-o trimis să aduc o trăsură din sat.

Mâhnită, Helen îşi îndreptă spatele.

— Sunt sigură că nu va fi nevoie, domnule Wiggins.

Omuleţul pufni pur şi simplu şi plecă.

— Mama, spuse încet Abigail, dacă Sir Alistair trimite după o trăsură care să ne ducă acasă, poate că nu mai trebuie să curăţăm bucătăria.

Helen se simţi deodată copleşită de oboseală. Nu era o menajeră. Se părea că nu ştia cum să cureţe o bucătărie şi nici măcar nu avea idee cum să ţină focul aprins. Ce voia să facă, încercând să ducă la bun sfârşit o sarcină atât de greu de biruit?

Poate că Sir Alistair avea dreptate.

Poate că trebuia să se recunoască învinsă şi să ia trăsura ca să plece de la castel.

Capitolul 3

Castelul era sumbru, cu coridoare care duceau spre şi mai multe coridoare. Povestitorul de adevăruri îl urmă pe tânărul şi frumosul bărbat şi, chiar dacă merseră minute bune, nu mai întâlniră în calea lor niciun alt suflet. Într-un final, tânărul îl îndrumă pe Povestitorul de adevăruri spre o superbă sală de mese şi îi puse în faţă o porţie de carne friptă şi pâine gustoasă şi tot felul de fructe exotice. Recunoscător, soldatul mâncă totul pentru că trecuseră ani întregi de când merindele lui nu mai fuseseră atât de gustoase. Câtă vreme Povestitorul de adevăruri mâncă, tânărul rămase aşezat, zâmbi şi îl privi...

din *Povestitorul de adevăruri*

Helen îşi scoase capul din trăsură când aceasta o coti, iar castelul dispăru din ochii ei.

— Era un castel foarte murdar, spuse Abigail de pe

partea cealaltă a trăsurii.

Helen oftă.

— Da, dragostea mea, aşa era.

Un castel foarte murdar cu un stăpân posac – şi se lăsă învinsă de amândoi. Zărise mişcare la geamul de sus al turnului atunci când păşiră afară ca să aştepte trăsura închiriată. Fără îndoială că Sir Bestie nu-şi mai încăpea în piele de fericire acum că îi vedea plecând.

— Casa noastră din Londra e mult mai frumoasă, spuse Abigail. Şi poate că ducele va fi fericit că ne-am întors.

Helen închise ochii. „Nu. Nu va fi”. Evident, Abigail credea că se întorceau la Londra acum, dar aceea nu era o variantă. Lister nu i-ar fi întâmpinat cu braţele deschise. I-ar fi furat copiii şi pe ea ar fi arunca-o în stradă.

Asta dacă avea noroc.

O privi pe Abigail şi încercă să zâmbească.

— Nu ne întoarcem la Londra, scumpa mea.

Chipul lui Abigail încremeni.

— Dar…

— Pur şi simplu, trebuie să găsim un alt loc în care să stăm. „Şi să ne ascundem”.

— Vreau să merg acasă, spuse Jamie.

O durere de cap îşi făcu simţită prezenţa la tâmpla ei.

— Nu putem să mergem acasă, scumpule.

Buza de jos a lui Jamie începu să tremure.

— Vreau…

— Pur şi simplu nu se poate. Helen trase adânc aer în piept şi continuă pe un ton mai blând: îmi pare rău, dragii mei. Pe mama o doare capul. Hai să vorbim despre asta mai târziu. Pentru moment, tot ce e de ştiut este că trebuie să găsim un alt loc în care să stăm.

Dar unde altundeva puteau să se ducă? Castelul Greaves poate că era murdar, iar stăpânul era un om imposibil, dar era o ascunzătoare perfectă. Îşi pipăi fustele, căutând săculeţul din piele de sub ele. Înăuntru erau nişte monede şi câteva bijuterii – ce pusese deoparte din cadourile primite de la Lister. Avea bani, dar urma să fie

greu să găsească un loc în care o femeie singură şi doi copii să nu iste discuţii iscoditoare.

— Să citesc din cartea de poveşti acum? întrebă Abigail foarte încet.

Helen o privi şi încercă să îi zâmbească. Fiica ei era aşa dulce uneori.

— Da, te rog. Cred că mi-ar plăcea.

Chipul lui Abigail fu cuprins de uşurare şi se aplecă să scotocească prin geanta de la picioarele ei.

Lângă ea, Jamie sărea pe banchetă.

— Citeşte din povestea bărbatului cu inimă de fier!

Abigail scoase un teanc de hârtii şi le răsfoi cu mare grijă până ce ajunse la pagina dorită. Îşi drese glasul şi începu să citească uşor.

— „Au fost odată, cu mult, mult timp în urmă, patru soldaţi care se întorceau acasă după ani întregi de război…”

Helen închise ochii şi se lăsă purtată de vocea limpede a fiicei ei. „Cartea” de poveşti din care citea era de fapt un mănunchi de hârtii care zburau în toate părţile. Versiunea originală fusese scrisă în germană, şi Lady Vale tradusese poveştile pentru prietena ei, Lady Emeline Hartley. Când vicontesa îi trimisese pe Helen şi pe copiii ei în nord, o rugase să le transcrie pentru ca, la un moment dat, să lege traducerea într-o carte pentru Lady Emeline. De-a lungul întregii călătorii în Scoţia, Helen citise poveştile copiilor, iar acum le aveau deja pe preferatele lor.

Helen privi pe fereastră. Afară, dealuri mov şi verzi se ondulau pe lângă ei şi îi aduceau mai aproape de satul Glenlargo. Dacă ar mai fi fost încă menajera Domnului Bestie, ar fi putut să cumpere câteva alimente de acolo. Ceva mai gustos decât câteva urme de şuncă şi nişte ovăz.

Of, dacă măcar nu ar fi fost atât de îngrozitor de inutilă! Îşi petrecuse toată viaţa de femeie adultă în rol de jucărie a unui nobil bogat. Nu fusese niciodată învăţată să facă lucruri practice.

Doar că nu era chiar adevărat. Pe vremuri, înainte de Lister, înainte să rupă legăturile cu familia ei, când mai era

încă tânără şi inocentă, obişnuia să îl ajute pe tatăl ei când acesta îşi făcea vizitele. Tatăl ei fusese medic – chiar unul foarte bun – şi uneori, când îşi vizita pacienţii, Helen îl însoţea. O, nu ca să îl ajute cu îngrijirile – era considerată o sarcină mult prea neplăcută pentru o tânără –, dar ţinea un carneţel în care îi transcria opiniile despre diferiţii pacienţi de care aveau grijă, păstra calendarul întâlnirilor lui şi făcea liste.

Multe liste.

Fusese mâna dreaptă a tatălui ei, cea care îi organiza listele. Cea care îi ordona viaţa şi munca. Nu fusese o ocupaţie măreaţă, dar fusese una importantă. Şi, acum că se gândea mai bine, menajerele nu făceau şi ele acelaşi lucru? Sigur că trebuiau să ştie cum să cureţe şi să conducă o casă, dar nu îi delegau adesea cu aceste îndatoriri pe alţii?

Helen se ridică atât de brusc că Abigail se opri din citit.

— Ce-i, mama?

— Şştt, draga mea. Lasă-mă să mă gândesc. Am o idee.

Trăsura ajunse la marginea satului Glenlargo. Era un sătuc minuscul în comparaţie cu Londra, dar avea tot ce era necesar unei comunităţi mici şi izolate: prăvălii, meşteşugari şi oameni care puteau să fie angajaţi.

Helen se ţinu pe picioare în trăsura care se legăna şi bătu în acoperiş.

— Opreşte! Hei, opreşte trăsura!

Trăsura se opri cu o smucitură şi aproape că o trânti la loc pe banchetă.

— Ce facem? întrebă Jamie încântat.

Şi Helen nu putu să nu îi zâmbească larg.

— E timpul să aducem întăriri.

*

Alistair îşi petrecuse după-amiaza în turnul lui şi scrisese – sau măcar încercase să scrie. Ca în multe alte

zile, cuvintele pur şi simplu refuzau să se închege. În schimb, umpluse un coş cu foi mototolite de hârtie, fiecare acoperită cu încercări zadarnice de scriere a unui eseu despre bursuci. Nu era în stare nici măcar să scrie prima propoziţie. Pe vremuri, scrisul fusese pentru el floare la ureche, dar acum... acum se temea că nu avea să mai termine niciodată vreun eseu. Se simţea ca un nebun distrus.

Când se făcu ora patru şi observă că Lady Grey plecase din turn, o luă ca pe o scuză să îşi abandoneze încercările lamentabile şi să plece în căutarea câinelui. În plus, nu mai mâncase nimic de la execrabilul mic dejun.

În castel era linişte când coborî scările în spirală din turn. Evident, aproape întotdeauna era linişte, dar noaptea trecură, când doamna Halifax şi copiii ei îi ocupaseră casă, locul păruse mai puţin mort. Îşi scutură capul la gândul acela morbid. O privise pe femeie plecând în dimineaţa aceea şi se bucurase din nou de singurătatea lui – Wiggins nu îl deranja mai deloc. Era bine să fii singur. Era bine să nu te întrerupă nimeni din treabă.

Atunci când puteai să lucrezi.

Alistair se încruntă când ajunse în coridor şi se îndreptă mai întâi spre camerele lui. După-amiaza, lui Lady Grey îi plăcea să tragă un pui de somn într-un loc în care bătea lumina soarelui sub fereastră. Dar camerele lui erau aşa cum le lăsase de dimineaţă: goale şi dezordonate. Se încruntă spre patul nefăcut, spre cuvertura şi aşternuturile care atârnau pe podea. Hmm. Poate că o menajeră nu ar fi fost o idee chiar atât de rea.

Se întoarse pe coridor şi strigă:

— Lady Grey!

Niciun sunet de gheare pe piatra pardoselii nu anunţă apropierea ei.

Majoritatea celorlalte încăperi de la acel etaj erau închise, aşa că urcă spre următorul. Acolo se afla o veche cameră de zi pe care o mai folosea din când în când. Privi de jur-împrejur, dar Lady Grey nu era culcată pe niciuna din canapelele înghesuite acolo. Mai în capătul coridorului se

afla camera pe care i-o dăduse doamnei Halifax. Aruncă o privire înăuntru şi nu zări decât că patul era făcut. Camera arăta atât de părăsită, că se putea foarte bine ca doamna să nici nu fi trecut pe acolo. I se păru că aude din nou venind de afară sunetul trăsurii ei. O festă a imaginaţiei. Îşi continuă căutările. La etajul principal, verifică fără vreun rezultat încăperile, apoi îşi sfârşi căutarea în bibliotecă.

— Lady Grey!

Pentru o clipă, rămase în picioare şi privi lung biblioteca prăfuită. Se mai desena un petic din lumina soarelui de după-amiază în locul în care perdeaua căzuse şi nu mai fusese niciodată înlocuită, iar câinele lui mai trăgea uneori un pui de somn acolo. Alistair se încruntă. Lady Grey avea mai bine de zece ani şi începuse să devină din ce în ce mai înceată.

La naiba.

Se întoarse şi se îndreptă spre bucătărie. Lady Grey nu prea mergea acolo fără el. Nu se înţelegea bine cu domnul Wiggins, iar slujitorul îşi petrecerea cea mai mare parte din timp în bucătărie. De fapt…

Se opri deodată când auzi nişte voci. Voci ascuţite, de copii. Nu îşi mai imagina acum – chiar erau copii în bucătăria lui. Iar lucrul ciudat – complet neaşteptat – era că prima lui reacţie fu să se bucure. La urma urmei, nu îl părăsiseră. Castelul lui nu era chiar mort.

Desigur, prima reacţie fu rapid urmată de indignare. Cum îndrăznea să îi sfideze ordinul? Trebuia să fie acum la jumătatea drumului spre Edinburgh deja. Dacă va fi nevoie, avea să comande o altă trăsură şi să îi trimită chiar el la plimbare frumosul ei funduleţ. Nu era loc în castelul lui, în viaţa lui pentru o menajeră mult prea atrăgătoare şi pentru copiii ei. Alistair începu să coboare, cu intenţia clară în minte şi cu paşii hotărâţi.

Şi apoi vocile de copii se cristalizară în cuvinte:

— … nu putem să ne întoarcem la Londra, Jamie, spunea fetiţa.

— Nu înţeleg de ce, răspunse băieţelul cu o voce răzvrătită.

— Din cauza lui. Aşa a zis mama.

Alistair se încruntă. Doamna Halifax nu putea să revină în Londra din cauza unui bărbat? Cine? Soţul ei? Se prezentase ca fiind văduvă, dar dacă soţul ei era încă în viaţă şi ea fugise de el... la naiba. Bărbatul putea să îi facă vreun rău. Dacă o femeie se mărita cu bărbatul greşit, nu putea să facă foarte multe lucruri, iar să fugă de la soţul ei era unul dintre ele. Detaliul acela punea totul într-o altă lumină.

Ceea ce nu însemna că el era nevoit să o primească înapoi cu braţele deschise. Alistair simţi cum buzele i se arcuiră într-un zâmbet răutăcios.

Se potoli şi intră în bucătărie. Copiii erau într-un capăt îndepărtat al bucătăriei, ghemuiţi lângă vatră. La vederea lui, ambii se ridicară în grabă şi îşi întoarseră feţele vinovate spre el. Între ei se afla Lady Grey, care stătea culcată lângă foc. Stătea pe spate, cu labele ei mari în aer. Întoarse spre el o mutriţă ruşinată, îşi fâlfâi comic urechile, dar nu dădu să se ridice. Şi de ce ar fi făcut-o? În mod evident, copiii o adorau.

Hm.

Băiatul făcu primul pas.

— Chiar nu e vina ei! E un câine drăguţ. Doar o alintam. Să nu vă supăraţi.

Ce fel de căpcăun credeau copiii aceia că este? Alistair se încruntă şi înaintă spre ei.

— Unde e mama voastră?

Băiatul privi peste umăr la uşa care dădea afară din bucătărie şi făcu un pas înapoi când îi răspunse:

— În curtea de lângă grajd.

Din toate locurile, ce căuta tocmai în curtea de lângă grajd? Îi scălda calul, pe Griffin? Îi împletea margarete în coamă?

— Şi voi doi ce faceţi aici?

Fata se puse în faţa fratelui ei pentru ca trupul ei să îl ascundă pe al lui. Rămase încremenită, micul ei piept aproape tremurând de încordare.

— Ne-am întors.

El ridică o sprânceană spre ea. Arăta ca o martiră care era gata să ardă pe rug.

— De ce?

Îl privi cu ochii albaştri ai mamei ei.

— Pentru că aveţi nevoie de noi.

El se opri din mers.

— Poftim?

Ea trase adânc aer în piept şi vorbi cu grijă:

— Castelul dumneavoastră este murdar şi groaznic şi aveţi nevoie de noi ca să îl facem frumos.

*

Abigail ridică privirea spre chipul lui Sir Alistair. Uneori, în călătoria spre Scoţia cu trăsura, trecuseră pe lângă pietre uriaşe, plantate pe verticală în câmpuri, stând în picioare de unele singure. Mama îi spusese că se numeau pietrele neclintite şi că nişte oameni de demult le puseseră acolo, dar nimeni nu ştia de ce. Sir Alistair era ca una din pietrele acelea neclintite – mare şi puternic, şi oarecum înspăimântător. Picioarele îi erau lungi, umerii laţi, iar chipul… înghiţi în sec.

Avea o barbă neagră şi neuniformă pentru că nu creştea pe cicatricele de pe o parte a feţei. Cicatricele se întindeau prin barba lui, roşii şi urâte. În ziua aceea, îşi acoperise gaura din ochi cu un petic. Abigail era recunoscătoare pentru asta, altfel poate că nu ar fi fost deloc în stare să se uite la faţa lui. Singurul lui ochi era căprui-deschis, de culoarea ceaiului fără lapte, şi o privea de parcă era o insectă. Un gândac, poate. Unul din gândacii aceia oribili şi negri care o luau la sănătoasa când cineva întorcea o piatră.

— Hm! făcu Sir Alistair. Îşi drese glasul cu un sunet aspru şi hodorogit. Apoi se încruntă. Când se încruntă, cicatricele roşii se răsuciră pe obrazul lui.

Abigail coborî privirea. Nu era sigură ce trebuia să facă în continuare. Poate trebuia să îşi ceară iertare pentru că ţipase când îl văzuse cu o noapte în urmă, dar nu prea

avea curajul necesar. Noul ei şorţuleţ era prins de corsajul rochiei şi ea trase de el. Nu mai purtase niciodată un şorţ, dar mama cumpărase din sat unul pentru sine şi unul pentru Abigail. Îi spusese că aveau nevoie de ele dacă voiau să aranjeze bucătăria castelului. Abigail nu era convinsă că o curăţenie într-un castel era atât de distractivă pe cât încerca mama ei să o facă să creadă.

Îi aruncă o privire lui Sir Alistair. Colţurile gurii lui erau lăsate în jos, dar în mod bizar încruntătura lui nu era nici pe departe la fel de înspăimântătoare pe cât fusese cu o noapte în urmă. Abigail îşi înclină capul într-o parte. Dacă Sir Alistair nu ar fi fost un domn atât de mare şi de sever, ar fi fost tentată să creadă că nici el nu prea ştia ce să facă.

— De dimineaţă, nu prea era nimic de mâncare în cămară, spuse ea.

— Ştiu. Gura lui se desenă într-o linie dreaptă.

Jamie se întoarse la dulăul cenuşiu de lângă foc. El fusese cel care îl zărise când intraseră în bucătărie. Alergase ca să mângâie câinele, în ciuda atenţionării lui Abigail. Jamie iubea toţi câinii şi părea să nu se gândească vreodată că ei puteau să îl muşte. Abigail se gândea mereu că putea să fie muşcată atunci când vedea un câine mai ciudat.

I se făcuse deodată dor de casa ei din Londra, unde cunoştea pe toată lumea şi unde totul îi era familiar. Dacă ar fi fost acasă în momentul acela, ea şi Jamie ar fi băut ceai şi ar fi mâncat pâine cu domnişoara Cummings. Chiar dacă nu ţinuse niciodată foarte mult la domnişoara Cummings, pieptul lui Abigail se strânse de durere la gândul chipului ei tras şi îngust şi a pâinii şi untului pe care obişnuia să i le servească. Mama le spusese că era posibil să nu se mai întoarcă niciodată la Londra.

Acum, Sir Alistair se încrunta la câinele cel mare de parcă era supărat pe el.

— Mama va veni în curând, spuse Abigail ca să îi distragă atenţia.

— Aha, făcu el. Bătrânul câine puse o labă pe cizma lui. Sir Alistair ridică privirea spre Abigail, iar ea făcu un pas

înapoi. Avea o înfăţişare atât de aspră. Cum vă cheamă?

— Eu sunt Abigail, răspunse ea, şi el este Jamie.

— O să luăm ceaiul când se întoarce mama, spuse Jamie. Nu părea deloc intimidat de prezenţa lui Sir Alistair. Dar era prea ocupat să scarpine încântat urechile câinelui.

Sir Alistair mormăi ceva.

— Şi ouă, şi şuncă, şi pâine, şi dulceaţă, continuă Jamie. Uita uneori lucruri, dar nu lucruri care aveau de-a face cu mâncarea.

— Are să pregătească şi pentru dumneavoastră ceva, rosti Abigail cu grijă.

— Nu găteşte foarte bine, spuse Jamie.

Abigail se încruntă.

— Jamie!

— Ei, păi aşa este! N-a mai făcut asta niciodată, nu-i aşa? Mereu am…

— Stt! şopti fioros Abigail.

Îi era teamă că Jamie pe cale să spună că mereu avuseseră propriii slujitori. Era atât de prostănac uneori, chiar dacă nu avea decât cinci ani.

Jamie o privi cu ochii lui mari, apoi se uitară amândoi la Sir Alistair.

Era aplecat şi îşi scărpina câinele sub bărbie. Abigail observă că nu avea două degete la o mână. Se cutremură de scârbă. Poate că nu îi auzise?

Jamie îşi frecă nasul.

— E un câine tare frumos.

Câinele îşi înclină capul într-o parte şi îşi flutură prin aer una din labele mari, de parcă l-ar fi înţeles pe Jamie.

Sir Alistair dădu din cap.

— Este.

— N-am mai văzut niciodată un câine aşa de mare. Jamie începu să îl mângâie din nou. Ce rasă e?

— Ogar, spuse Sir Alistair. O cheamă Lady Grey. Strămoşii mei foloseau ogari ca să vâneze căprioare.

— Ei da! spuse Jamie. Aţi vânat vreodată căprioare cu ea?

Sir Alistair clătină din cap.

— Căprioarele sunt rare prin aceste locuri. Singurul lucru pe care îl vânează Lady Grey sunt cârnaţii.

Abigail se aplecă atentă şi atinse capul cald al lui Lady Grey. Se asigură să stea suficient de departe de Sir Alistair cât să nu îl atingă din greşeală. Câinele îi linse degetele cu limba lui lungă.

— Tot e un câine frumos, chiar dacă nu vânează decât cârnaţi.

Sir Alistair întoarse capul ca să se uite la ea cu ochiul lui bun.

Abigail încremeni şi degetele apucară strâns blana sârmoasă a lui Lady Grey. Era atât de aproape de el că putea să vadă stropi asemenea unei stele, de un maro mai deschis, în jurul pupilei lui. Stropii aceia aproape că aveau culoarea aurului. Sir Alistair nu zâmbea, dar nici nu mai era încruntat. Era groaznic să te uiţi la chipul lui, dar avea şi ceva aproape trist în el.

Îşi trase răsuflarea ca să spună ceva.

În clipa aceea, se deschise uşa de afară de la bucătărie.

— Cine e gata pentru ceai? întrebă mama.

*

Helen se opri deodată când îl văzu pe Sir Alistair în genunchi cu copiii ei lângă vatră. O, Doamne. Sperase să nu le descopere reîntoarcerea până ce nu făcea nişte ceai. Nu doar că masa avea să îl potolească, dar nici ei nu i-ar fi stricat o gustare înainte să se confrunte cu Sir Bestie. Cumpărăturile fuseseră o treabă mult mai dificilă decât îşi imaginase ea iniţial.

Dar nu avea să aibă niciun moment de răgaz. Sir Alistair se ridică uşor în picioare şi cizmele lui vechi scrâşniră pe dalele de lângă vatră. Dumnezeule! Abia îl văzuse în dimineaţa aceea, dar uitase deja cât era de înalt – cât de mare în general şi mai ales când stătea lângă Abigail şi Jamie –, cât de intimidant. Poate de aceea Helen şi respira atât de greu.

El zâmbi, şi expresia lui o făcu să simtă fiori la ceafă.

— Doamnă Halifax.

Ea înghiţi în sec şi îşi înălţă bărbia.

— Domnule Alistair.

Se îndreptă spre ea agale, atletic, masculin şi oarecum periculos.

— Mărturisesc că prezenţa dumneavoastră în bucătăria mea chiar că este o surpriză.

— Este?

— Cred – el se aşeză în spatele ei, şi Helen îşi întoarse gâtul ca să nu îl piardă din ochi – că v-am eliberat din funcţie chiar azi-dimineaţă.

Helen îşi drese glasul.

— În legătura cu asta…

— De fapt, sunt aproape sigur că v-am văzut plecând cu trăsura.

— Ei bine, eu…

— O trăsură pe care am închiriat-o ca să vă ducă de aici.

Îi simţea cumva respiraţia în ceafă chiar în clipa aceea? Se întoarse, dar el se afla la câţiva paşi depărtare, deja lângă şemineu.

— I-am explicat vizitiului că aţi făcut o greşeală.

— Eu am făcut o greşeală? Privirea lui coborî spre coşul pe care Helen îl ţinea în mâini. Atunci, aţi fost în sat, doamnă?

Ea îşi înclină bărbia. Nu avea niciun rost să se lase intimidată de el.

— Da, am fost.

— Şi aţi cumpărat ouă, şuncă, pâine şi dulceaţă. Se îndreptă spre ea, paşii lui înghiţind la propriu distanţa mică dintre ei.

— Da, am cumpărat. Ea se feri – doar din greşeală! — şi se pomeni lângă masa din bucătărie.

— Şi ce fel de greşeală i-aţi spus vizitiului că am făcut eu? Îi smulse coşul din mână.

— O!

Ea se întinse după coş, dar el îl ridică neglijent

deasupra lui astfel încât Helen să nu ajungă la el.

— Asta-i bună, doamnă Halifax. Eraţi pe cale să îmi spuneţi cum l-aţi convins pe vizitiu să vă aducă înapoi. Scoase şunca din coş şi o puse pe masa din bucătărie. I-aţi dat mită?

— Bineînţeles că nu. Îl privi îngrijorată câtă vreme el aşează pâinea şi dulceaţa lângă şuncă. Era furios? Amuzat? Problema era că Helen pur şi simplu nu putea să îşi dea seama. Răsuflă exasperată. I-am spus că aţi fost derutat.

El o privi.

— Derutat.

Dacă nu era masa în spatele ei, Helen ar fi luat-o la fugă.

— Da. Derutat. I-am spus că nu aveam nevoie de trăsură decât ca să mă duc la cumpărături în Glenlargo.

— Chiar aşa?

Golise deja coşul şi se uita cu atenţie la produsele aşezate pe masă. Pe lângă dulceaţă, şuncă, pâine şi ouă, mai cumpărase ceai – un ceainic superb din ceramică maro smălţuită –, unt, patru mere frumoase şi rotunde, o legătură de morcovi, o bucată de brânză cremoasă şi un hering.

Îşi întoarse privirea spre ea.

— Un adevărat festin. V-aţi folosit propriii bani?

Helen se înroşi. Evident că fusese nevoită să îşi folosească propriii bani.

— Ei bine, eu…

— Ce gest generos din partea dumneavoastră, doamnă, spuse el tăios. Nu cred că am mai auzit până acum de vreo menajeră care să îşi folosească propriii bani pentru stăpânul ei.

— Sunt sigură că mi-i veţi da înapoi…

— Sunteţi? murmură el.

Helen îşi puse mâinile în şolduri şi îşi suflă din ochi o şuviţă de păr. După-amiaza aceea fusese cea mai chinuitoare din întreaga ei viaţă.

— Da, sunt sigură. Mi-i veţi da înapoi pentru că l-am implorat şi l-am bătut la cap pe ticălosul acela de vizitiu să

oprească în Glenlargo. Apoi, a trebuit să găsesc prăvăliile, să-l linguşesc pe brutar ca să-şi redeschidă prăvălia – închide la amiază, vă vine să credeţi? —, să negociez cu măcelarul ca să mai scadă din preţurile lui scandaloase şi să îi spun băcanului că nu aveam de gând să cumpăr mere cu viermi. Şi nici măcar nu menţionase de sarcina care îi ocupase cel mai mult din timpul petrecut în sat. Şi, după aceea, am fost nevoită să îl conving pe vizitiu să ne aducă înapoi aici şi să ne ajute să descărcăm ce aveam în trăsură. Aşa că, da, puteţi măcar să-mi daţi banii înapoi!

Un colţ al buzelor lui senzuale şi pline se arcui în sus.

Helen se lăsă mai în faţă, pe punctul să izbucnească de furie.

— Şi să nu îndrăzniţi să-mi râdeţi în faţă!

— Nici nu m-aş gândi la aşa ceva. Se întinse după un cuţit în sertar. Abigail, poţi să pregăteşti ceainicul singură?

Începu să taie pâinea.

— Da, domnule. Abigail sări să ajute.

Helen îşi coborî braţele şi se simţi un pic descumpănită.

— Vreau să mai încerc o dată. Să fiu menajeră, vreau să zic.

— Iar eu, în calitate de stăpân al casei, văd că nu am niciun cuvânt de spus în legătură cu această chestiune. Nu, nu vă atingeţi de ea. Ultima remarcă era adresată lui Helen care începuse să despacheteze şunca. Trebuie să fie fiartă şi va dura ore întregi.

— Ei, serios.

— Da, serios, doamnă Halifax. Se uită la ea cu ochiul lui de un căprui-deschis. Puteţi să întindeţi nişte unt pe pâine. Desigur, îmi imaginez că sunteţi capabilă să întindeţi unt pe pâine?

Helen nu se mai deranjă să răspundă observaţiei lui jignitoare, ci luă un cuţit de unt şi începu să îl întindă pe pâine. El părea să se fi relaxat, dar încă nu indicase în vreun fel dacă avea să o lase să rămână acolo cu copiii ei. Helen îşi muşcă buza şi aruncă o privire furişă spre el. Părea perfect mulţumit să felieze pâinea. Ea răsuflă

uşurată. Lui îi era uşor să fie în largul lui; nu trebuia să îşi facă griji dacă avea un acoperiş deasupra capului în noaptea aceea.

Sir Alistair nu mai vorbi pentru o vreme, dar tăie feliile şi îi dădu ei pâinea ca să întindă untul. Abigail adusese ceaiul şi acum clătea ceainicul cel nou cu apă fiartă, înainte să îl umple, în curând, se aşezară toţi la masă cu ceai, pâine cu unt, dulceaţă, mere şi brânză. Abia la a doua felie de pâine îşi dădu Helen seama cât de ciudată i-ar fi părut scena aceea oricui intra. Stăpânul castelului mânca împreună cu menajera lui şi cu copiii acesteia în bucătărie.

Îl privi pe Sir Alistair şi îl surprinse uitându-se la ea. Părul lung şi negru acoperea fruntea şi peticul de ochi şi îi oferea înfăţişarea unui bandit morocănos. El zâmbi – nu foarte amabil –, şi Helen se alarmă deodată.

— M-am tot întrebat un lucru, doamnă Halifax, spuse cu glasul lui dogit.

Ea înghiţi în sec.

— Da?

— Care anume, mai exact, era poziţia dumneavoastră în casa văduvei vicontese de Vale?

„La naiba!”

— Păi, m-am ocupat de o parte a gospodăriei.

Ceea ce, tehnic vorbind, era adevărat, din moment ce Lister o aşezase la propria ei casă. Desigur, avusese o menajeră plătită…

— Dar mă gândesc că nu eraţi menajera oficială pentru că, altfel, Lady Vale ar fi spus asta în scrisoarea sa.

Helen mai luă în grabă o înghiţitură de pâine ca să se poată gândi.

Sir Alistair o privea într-un fel derutant, care o intimida destul de tare. La viaţa ei, fusese examinată din priviri şi de alţi bărbaţi, căci era considerată o frumuseţe, şi să nu recunoască lucrul acela ar fi fost doar o falsă modestie. Şi, bineînţeles, ca amantă a ducelui de Lister fusese obiectul curiozităţii. Aşa că se obişnuise să fie privită prelung de alţi bărbaţi. Dar privirea lui Sir Alistair era diferită. Ceilalţi bărbaţi o priviseră cu poftă sau speculativ

sau cu o curiozitate grosolană, dar nu se uitaseră cu adevărat la ea. Priviseră ceea ce Helen reprezenta pentru ei: iubire fizică sau un premiu valoros, sau un obiect de admiraţie prostească. Atunci când Sir Alistair se uita la ea, ei bine, chiar se uita la ea. La Helen, femeia. Lucru care era destul de tulburător. Se simţea de parcă era goală în faţa lui.

— Cu siguranţă nu aţi fost bucătăreasa, murmură el, întrerupându-i gândurile. Cred că am stabilit deja acest lucru.

Ea clătină din cap.

— Poate că eraţi un fel de doamnă de companie?

Ea înghiţi în sec.

— Da, cred că poziţia mea de acolo poate fi numită aşa.

— Şi totuşi, nu am auzit niciodată de o doamnă de companie căreia să i se permită să-şi păstreze copiii cu ea.

Helen aruncă o privire spre copii pe deasupra mesei. Jamie era pe cale să devoreze un măr, dar Abigail se uita cu îngrijorare când la Helen, când la Sir Alistair.

Helen îi oferi îngrozitorului bărbat cel mai frumos zâmbet care însoţi o veste bombă.

— V-am povestit despre cei doi lachei, cele trei slujitoare şi bucătăreasa pe care i-am angajat astăzi în oraş?

*

Doamna Halifax era cea mai uimitoare femeie, se gândi Alistair când aşeză deliberat cana de ceai pe masă. Era hotărâtă să rămână la castelul Greaves, în ciuda lipsei lui de ospitalitate; să cumpere ceainice şi mâncare; de fapt, să devină, din toate lucrurile posibile, tocmai menajeră; iar acum angajase o întreagă echipă de slujitori.

Pur şi simplu îl lăsa fără suflare.

— Aţi angajat jumătate de duzină de servitori, rosti el încet.

Sprâncenele ei se arcuiră şi desenară două cute mici

pe fruntea ei de obicei netedă.

— Da.

— Servitori pe care nici nu-i vreau şi de care nici nu am nevoie.

— Nu cred că mai e nicio îndoială că aveţi nevoie de ei, replică ea. Am avut de-a face cu domnul Wiggins. Nu pare de încredere.

— Wiggins nu este de încredere. Dar este şi ieftin. Servitorii dumneavoastră se vor aştepta să fie plătiţi bine, nu?

Bărbaţi în toată firea fugiseră din calea lui când le vorbise aşa. Nu însă şi ea. Doamna Halifax îşi ridică bărbia uşor rotunjită.

— Da.

Fascinant. Părea că nu îi este deloc frică de el.

— Şi dacă nu am bani?

Frumoşii ei ochi albaştri se făcură mari. Nu îi trecuse oare niciodată prin minte gândul acela? Că un bărbat care trăia într-un castel să nu aibă slujitori pentru că nu şi-i putea permite?

— Eu… nu ştiu, se bâlbâi ea.

— Aş avea bani ca să-mi angajez slujitori dacă aş dori. Zâmbi cu bunăvoinţă. Dar nu vreau.

De fapt, Alistair îşi imagina că putea să fie numit şi bogat, dacă era să dea crezare rapoartelor pe care i le trimitea omul care se ocupa de conturile lui. Investiţiile făcute înainte de plecarea în Coloniile americane merseseră foarte bine. Apoi, cartea lui care descria flora şi fauna din Noua Anglie avusese un succes răsunător. Aşa că, da, avea bani ca să angajeze o jumătate de duzină de slujitori – sau multe alte duzini dacă şi-ar fi dorit. Cu adevărat ironic, din moment ce nu intenţionase neapărat să facă avere.

— De ce să nu angajaţi servitori dacă v-o permiteţi? Părea sincer nedumerită.

Alistair se lăsă pe speteaza vechiului scaun de bucătărie.

— De ce ar trebui să-mi cheltuiesc banii pe servitori care sunt absolut inutili pentru mine? Nu mai adăugă şi

servitori care cu siguranţă ar fi hoinărit pe coridoare doar ca să se zgâiască la el şi cicatricele lui.

— Bucătăresele nu sunt inutile, protestă Jamie.

Alistair ridică sprâncenele spre băiat. Jamie era aşezat în faţa lui, cu coatele pe masă şi o felie de pâine cu dulceaţă în mâini.

— Chiar aşa?

— Nu dacă ştiu să facă plăcintă cu carne, sublinie băiatul.

Avea pete de dulceaţă pe faţă. Urme de dulceaţă mai erau şi pe masă, chiar în faţa lui.

— Sau cremă de ouă.

Alistair schiţă un zâmbet. Crema caldă de ouă proaspăt scoasă din cuptor fusese şi preferata lui când fusese de-o seamă cu Jamie.

— Bucătăreasa asta poate să facă plăcintă cu carne şi cremă de ouă?

— Cred că da, spuse înţepat doamna Halifax.

— Vă rooog, putem să păstrăm bucătăreasa? Ochii lui Jamie erau mari şi serioşi.

— Jamie! îl dojeni Abigail.

Ochii ei nu erau deloc rugători. Interesant.

— Nu cred că mama ştie să facă plăcintă cu carne. Tu crezi? şopti Jamie răguşit spre sora lui. Cel puţin nu una aşa cum trebuie.

Sir Alistair aruncă o privire cu coada ochiului spre doamna Halifax. Pometii îi fuseseră cuprinşi de o îmbujorare plăcută. Îmbujorare care se răspândise şi spre bărbie, dispărând sub un fişiu de voal pe care şi-l înfăşurase în jurul gâtului şi pe care îl ascunsese în corsajul ei elegant. Îi surprinse privirea, cu ochii ei mari, albaştri şi puţin trişti. Vederea acelor ochi, chiar mai mult decât a pielii delicate de pe gât, îi provocă o tresărire bruscă şi total neplăcută de dorinţă.

Alistair se îndepărtă de masă şi se ridică pe picioare.

— Îi voi da bucătăresei – şi dumneavoastră, doamnă Halifax – o săptămână ca să mi-o dovediţi. O săptămână. Dacă nu sunt convins de utilitatea unei bucătărese şi a unei

menajere până atunci, veţi pleca. Ne-am înţeles?

Menajera lui dădu din cap şi, pentru o clipă, Alistair simţi o urmă de remuşcare când îi zări privirea cuprinsă de teamă. Apoi buzele i se strâmbară la propria idioţenie.

— Acum, vă rog să mă iertaţi, doamnă, dar am treabă. Hai, Lady Grey.

Îşi plesni uşor coapsa, şi câinele se ridică uşor în picioare. El ieşi din bucătărie fără să mai arunce vreo privire înapoi.

„Afurisită femeie!” Să vină la castelul lui, să pună întrebări şi să ceară şi să îi ocupe timpul când el nu voia decât să fie lăsat în pace. O luă pe scările din turn şi le urcă două câte două, apoi se opri şi o aşteptă pe Lady Grey. Urca treptele încet şi cu greutate, de parcă o dureau labele. Imaginea aceea îl înfurie. De ce? De ce trebuia ca totul să se schimbe? Cerea prea mult dacă voia să fie lăsat să îşi scrie cărţile în linişte?

Oftă şi coborî scările ca să ajungă la Lady Grey.

— Hai, fetiţo.

Se aplecă şi o luă cu blândeţe la pieptul lui. Putea să îi simtă bătăile inimii sub mâini şi tremuratul labelor. Era grea, dar Alistair o ţinu în braţe cât urcă treptele din turn. Odată ajuns în turn, îngenunche şi o aşeză în locul ei preferat, pe covorul din faţa focului.

— Nu are de ce să-ţi fie ruşine, şopti el când îi mângâie urechile. Eşti o fetiţă curajoasă şi dacă ai nevoie de puţin ajutor cu scările, ei bine, mă bucur să ţi-l ofer.

Lady Grey oftă şi coborî capul pe covor. Alistair se ridică şi se îndreptă spre fereastra turnului, cu vedere spre terenurile din spatele castelului. Se afla acolo o grădină de demult, terasată în trepte care ducea spre un râu. Dincolo, dealuri mov şi verzi întâlneau linia orizontului. Grădina era năpădită de buruieni care coborau în valuri peste pereţii de susţinere şi care acopereau cărările. Nu mai fusese îngrijită de ani întregi. Chiar de când plecase el în Colonii.

Se născuse şi crescuse în acel castel. Nu îşi mai amintea de mama lui, care murise atunci când născuse o fetiţă moartă, pe vremea când el nu avea nici trei ani.

Moartea mamei ar fi putut să cufunde castelul în tristeţe, dar chiar dacă fusese foarte iubită, nu se întâmplase aşa. Crescuse alergând în voie pe dealuri, pescuind în râu cu tatăl lui şi dezbătând istorie şi filosofie cu Sophia, sora lui mai mare. Alistair zâmbi făcând o grimasă. Sophia câştiga de obicei toate controversele, nu doar pentru că era mai mare cu cinci ani, dar şi pentru că dintre ei doi, ea era omul de ştiinţă mai bun.

Pe vremea aceea, se gândise la posibilitatea ca şi el să se însoare. Urma să îşi aducă mireasa la castel şi să crească o nouă generaţie de urmaşi Munroe, asemenea strămoşilor lui. Dar lucrul acela nu se întâmplase. Fusese logodit la douăzeci şi trei de ani cu o fată pe nume Sarah, dar ea murise de friguri înainte de nuntă. Suferinţa îl împiedicase să mai lege vreo relaţie timp de ani întregi şi apoi, cumva, studiile deveniseră prioritatea lui. Plecase în Colonii când avea douăzeci şi opt de ani şi rămăsese acolo timp de trei ani înainte să revină, îmbătrânit prematur la vârsta de treizeci şi unu de ani…

Iar după ce se revenise din Colonii…

Urmări linia peticului pe obraz şi privi pe fereastră la moşia lui. Fusese prea târziu atunci, nu-i aşa? Nu îşi pierduse doar un ochi, ci şi sufletul. Ce rămăsese nu era potrivit pentru o companie civilizată, şi Alistair o ştia. Se păstrase la distanţă de alţi oameni ca să se apere şi, poate şi mai important de atât, să îi apere pe ei. Văzuse suferinţă, mirosise răsuflarea putredă a morţii şi cunoscuse sălbăticia care stătea la pândă sub vălul subţire al societăţii, însuşi chipul lui le amintea celorlalţi de animalul primitiv care exista atât de aproape de suprafaţă. Şi că se putea năpusti şi asupra lor.

Era resemnat, mulţumit, chiar dacă nu cuprins de o veselie expansivă. Îşi avea studiile; avea dealurile şi râul. O avea pe Lady Grey care să îi ţină de urât.

Şi apoi ea îşi făcuse apariţia.

Nu avea nevoie de o menajeră băgăcioasă şi mult prea frumoasă, care să dea buzna în casa şi în viaţa lui. Nu avea nevoie ca ea să îi schimbe refugiul. Nu avea nevoie de

dorinţa aceea subită care îi întărea muşchii şi care îi dădea mâncărimi de enervare. Ar fi fost consternată – revoltată – dacă ar fi aflat ce fel de reacţii fizice trezea în el.

Alistair se întoarse dezgustat de la fereastră. În curând, urma să o obosească joaca de-a menajera şi va găsi un alt loc în care să se ascundă de orice – sau oricine – trebuia să fugă. Între timp, el urma să se asigure că nu îl va distrage de la studiul lui.

*

— Au trecut mai bine de două săptămâni, spuse Algernon Downey, duce de Lister, cu o voce seacă şi controlată. Ţi-am poruncit să angajezi cei mai buni oameni din Londra. De ce nu pot să găsească o femeie care călătoreşte singură cu doi copii?

Apăsă pe ultima silabă şi îl privi fix pe Henderson, secretarul lui de mult timp, cu răceală. Se aflau în biroul lui Lister, o încăpere elegantă, proaspăt redecorată în alb, negru şi roşu-închis. Era o încăpere potrivită pentru un duce şi al cincilea cel mai bogat om din Anglia. Undeva în capăt, Henderson stătea pe un scaun aflat chiar în faţa biroului masiv al lui Lister. Henderson era un om uscăţiv, numai piele şi os, cu o pereche de jumătăţi de ochelari aşezaţi pe frunte. Avea pe genunchi un caiet şi un toc într-o mână tremurândă cu care lua notiţe.

— Recunosc că este jalnic, Excelenţă, şi îmi cer iertare, spuse Henderson cu un glas şoptit. Răsfoia paginile caietului de parcă avea să găsească acolo un răspuns pentru incompetenţa lui. Dar trebuie să ne amintim că doamna Fitzwilliam sigur a ales să se deghizeze şi să îi deghizeze şi pe copii. Şi, la urma urmei, Anglia este o ţară foarte mare.

— Sunt perfect conştient de cât de mare este Anglia, Henderson. Vreau rezultate, nu scuze.

— Desigur, Excelenţă.

— Resursele mele – oamenii mei, banii, relaţiile – ar fi trebuit să o găsească până acum.

Henderson dădu la repezeală de câteva ori din cap.

— Bineînţeles, Excelenţă. Desigur, am fost în stare să îi dăm de urmă până pe drumul din nord.

Lister îl opri cu un semn din mână.

— Asta a fost acum aproape o săptămână. Poate că a fost o pistă falsă, s-a dus la vest spre Ţara Galilor sau Cornwall, sau din câte ştim, a luat un vapor spre Colonii. Nu. E pur şi simplu inacceptabil. Dacă oamenii care au plecat după ea nu o găsesc, atunci angajează alţii. Imediat.

— Desigur, Excelenţă. Henderson îşi umezi nervos buzele. Mă asigur să se întâmple pe dată. Acum, cât despre călătoria ducesei la Bath…

Henderson tot flecări despre planurile de călătorie ale soţiei lui Lister, dar ducele aproape că nici nu îl ascultă. Era duce de Lister de când avea şapte ani; titlul lui era vechi de secole. Făcea parte din Camera Lorzilor şi deţinea vaste moşii, mine şi corăbii. Gentlemani de toate rangurile îl respectau şi se temeau de el.

Şi totuşi o femeie – nici mai mult, nici mai puţin decât fiica unui şarlatan de medic – credea că putea să îl părăsească, ba mai mult de atât, să îşi şi ia cu ea odraslele din flori.

Inacceptabil. Toată povestea aceea era pur şi simplu inacceptabilă. Lister se duse cu paşi apăsaţi spre fereastra înaltă din biroul lui care era acoperită cu mătase în dungi albe şi negre. Avea să o găsească, să îi aducă înapoi, pe ea şi pe copii, iar apoi urma să o facă să înţeleagă ce idee proastă era să îl sfideze. Niciunul din cei care îl sfida nu mai apucă să se bucure de asta.

Nici măcar unul.

Capitolul 4

Când Povestitorul de adevăruri nu mai putu să mănânce, frumosul tânăr îi arătă o încăpere mare şi minunat decorată şi îi ură noapte bună. Acolo, soldatul nostru dormi fără să viseze, iar dimineaţa când se trezi îşi găsi gazda stând chiar lângă patul lui.

— Caut un bărbat viteaz care să îndeplinească o sarcină, îi spuse tânărul. Eşti tu acela?

— Da, răspunse Povestitorul de adevăruri.

Frumosul tânăr îi zâmbi.

— Atunci vom vedea...

din *Povestitorul de adevăruri*

Doamna McCleod, noua bucătăreasă, era o femeie înaltă şi aspră care nu prea vorbea, se gândi Helen în după-amiaza următoare. Pe vremuri, femeia gătise într-o casă foarte importantă din Edinburgh, dar nu îi plăcuse graba şi gălăgia oraşului şi se retrăsese în oraşul din apropiere, Glenlargo, unde fratele ei era brutar. În secret, Helen se întrebă dacă nu cumva doamna McCleod nu se plictisise şi de viaţa tihnită din Glenlargo şi de brutăria fratelui ei din moment ce acceptase destul de repede postul de bucătăreasă pe care i-l oferise.

— Sper că bucătăria vă este pe plac, spuse ea, şi răsuci şorţul între mâini.

Bucătăreasa avea aproape înălţimea unui bărbat, iar chipul îi era lat şi lipsit de expresie. Era complet lipsită de expresii, dar mâinile ei mari şi înroşite se mişcau cu uşurinţă şi rapiditate când învârtea aluatul pe masa din bucătărie.

— Vatra are nevoie de o curăţare.

— A, da.

Helen se uită cu nervozitate spre şemineul imens. Se trezise în zorii zilei, frecase prin bucătărie cât de bine putuse ca să o pregătească pentru bucătăreasă, dar nu avusese timp să mai cureţe şi vatra. Spatele o durea îngrozitor, iar mâinile îi erau jupuite de la apa fierbinte şi

săpunul aspru de leşie.

— O voi pune pe una din fete să facă şi acest lucru, da?

Doamna McCleod puse cu dibăcie aluatul într-o tavă de plăcinte şi începu să aranjeze marginile.

Helen înghiţi în sec.

— Ei bine, mai am alte lucruri de făcut. Mă întorc într-o oră ca să văd ce mai faceţi, bine?

Bucătăreasa ridică din umeri. Aranja legumele şi bucăţile de carne în plăcintă.

Helen clătină din cap, doar ca să dea impresia că ştia ce făcea şi se îndreptă spre coridor. Ajunsă acolo, scoase un carneţel şi un creion micuţ. Fuseseră primele lucruri pe care le cumpărase din Glenlargo în urmă cu o zi. Deschise carneţelul, îl răsfoi până la pagina a treia şi scrise: „de curăţat vatra”. Acea notiţă venea la capătul unei liste care devenea destul de lungă şi care includea, printre altele, lucruri precum aerisitul bibliotecii, curăţarea iederii de la fereastra din salonul de zi, lustruirea podelei din coridor şi găsirea de argintărie de calitate.

Helen puse la loc carneţelul şi creionul, îşi netezi părul şi îşi văzu de drum spre sufragerie. Aceea, hotărâse ea, avea să fie prima încăpere complet aranjată din castel. Astfel, Sir Bestie putea să se bucure cum se cuvenea de cina gătită pentru seara aceea şi, mai important de-atât, avea să îşi dea seama cât de utilă era o menajeră. Nu îl văzuse deloc pe stăpânul castelului în dimineaţa aceea. Când îi dusese micul dejun în camera din turn, urlase dinăuntru să i-l lase afară. Helen spera din inimă că nu avea să rămână îmbufnat în turnul lui pentru ca, mai apoi, să îi dea afară pe toţi din castel chiar în seara aceea dintr-un simplu acces de furie. Era cu atât mai important ca măcar sufrageria să fie curăţată.

Dar, când Helen coti şi ajunse în sufragerie, priveliştea de care se loviră ochii ei era pur şi simplu un dezastru. Una din slujnice ţipa şi îşi acoperea capul cu şorţul. Cealaltă flutura o mătură în timp ce urmărea o pasăre prin încăpere. Jamie şi Abigail o ajutau pe fata cu

mătura, iar cei doi lachei – flăcăi tineri din sat – erau pe burtă de râs.

Pentru o clipă, Helen rămase cu gura căscată de groază. De ce? De ce trebuia ca până şi cel mai mic lucru să fie atât de greu de făcut? Apoi, se scuturâ ca să îşi vină în fire. Un spate care o durea, nişte slujitori dificili, un castel murdar, pur şi simplu nu conta. Ea era responsabila acolo. Dacă ea nu putea să pună lucrurile în ordine, nimeni altcineva nu reuşea. Şi dacă nu putea să facă ordine, atunci Sir Alistair avea să îi alunge, pe ea şi pe copii, la finele săptămânii. Atât de simplu era totul. Se grăbi spre ferestrele aliniate pe peretele din capătul sufrageriei. Erau făcute din ochiuri de geam învechite şi majoritatea erau fixe, dar găsi unul cu zăvor şi îl deschise.

— Alung-o pe aici, o îndemnă ea pe slujitoarea cu mătura.

Fata, o roşcată robustă care era în mod evident mai cu capul pe umeri, o ascultă şi, după câteva minute nebuneşti, pasărea îşi regăsi libertatea.

Helen închise la loc geamul şi îl prinse cu zăvorul.

— Ei bine, gata. Se întoarse spre oamenii ei şi trase adânc aer în piept. Ce s-a întâmplat?

— A ieşit din şemineu! exclamă Jamie. Era atât de entuziasmat că părul i se ridicase vâlvoi şi faţa îi era cam roşie. Nellie făcea curat în el – arătă spre slujitoarea care îşi scotea şorţul de pe faţă – şi pasărea s-a prăbuşit cu o grămadă de funingine.

O movilă măricică de funingine şi ceva ce părea să fi fost cuibul unei păsări tronau în vatră.

— Mi-a dat o sperietură soră cu moartea, doamnă, adăugă Nellie.

— Şi apoi ai rămas acolo şi ai urlat ca o piază rea când a zburat prin cameră.

Roşcata avea mătura sprijinită asemenea unei muschete pe unul din umeri şi cealaltă mână în şold.

— O, Meg Campbell, acum ai de gând să-mi ţii morală că tu ştii cum să goneşti o pasăre cu o mătură? i-o întoarse Nellie.

Slujnicele începură să se certe, iar lacheii izbucniră în hohote de râs.

Helen simţi cum o durere de cap stătea să izbucnească.

— Gata!

Zarva iscată de voci se stinse şi toţi ochii se întoarseră spre ea.

— Tu – Helen arătă spre lacheul cel mai înalt – du-te în bucătărie şi curăţă vatra.

— Dar asta-i treabă de slujnică, se împotrivi băiatul.

— Ei, astăzi o faci tu, îi spuse Helen. Şi să te asiguri că este curăţat şi frecat bine.

— Of, gemu lacheul cel înalt, dar plecă din cameră.

Helen se întoarse la slujitorii rămaşi acolo.

— Meg, hai să mă ajuţi să lustruiesc masa din salon. Voi doi – făcu un semn spre cealaltă slujitoare şi lacheul mai scund – terminaţi de curăţat şemineul. Trebuie să fie curat dacă vrem să aprindem focul în seara asta şi să nu dăm foc camerei.

Munciră toată după-amiaza, curăţară, măturară, lustruiră şi chiar duseră covoarele şi draperiile afară ca să le scuture în vânt. Până la ora şase, sufrageria era curată lună şi focul trosnea în şemineu, chiar dacă mai scotea puţin fum.

Helen privi în jur, cu o mână masându-şi şalele dureroase. Ce treabă extraordinară! Nu avea să mai ia niciodată ca pe un dat munca unei menajere. În acelaşi timp, nu putu să-şi reţină zâmbetul care i se răspândi pe întregul chip. Se zbătuse să facă toată treaba şi reuşise! Le mulţumi slujitoarelor şi celor doi lachei destul de istoviţi şi îi trimise în bucătărie pentru o binemeritată cană cu ceai.

— Ce să facem acum, mamă? întrebă Abigail.

Copiii munciseră exemplar toată după-amiaza. Până şi Jamie ajutase la ştergerea ferestrelor. Helen le zâmbi.

— Acum mergem să ne spălăm ca să îl întâmpinăm cum se cuvine pe Sir Alistair atunci când coboară la cină.

— Şi mâncăm în sufragerie cu el! exclamă Jamie.

Helen simţi un junghi.

— Nu, dragule, vom lua o minunată cină în bucătărie.

— Dar de ce? întrebă Jamie.

— Pentru că mama este menajeră şi nu se cuvine să mâncăm cu Sir Alistair, spuse Abigail. Suntem servitori acum. Noi mâncăm în bucătărie.

Helen dădu din cap.

— Aşa este. Dar plăcinta cu carne va fi la fel de bună şi la bucătărie, nu crezi? Acum, hai să ne aranjăm, bine?

După patruzeci şi cinci de minute, când Helen şi copiii reveniseră în jos pe scări, Sir Alistair nu era de găsit pe nicăieri.

— Cred că e tot în turn, spuse Abigail şi se încruntă spre tavanul de deasupra lor, de parcă putea să îl vadă pe stăpânul castelului la etajul superior. Poate că şi doarme acolo.

Atât Helen, cât şi Jamie se uitară din instinct la tavan. Doamna McCleod le spusese că plănuia să servească masa de seară la ora şapte. Dacă Sir Bestie nu apărea în curând, cina avea să se răcească şi, mai important de atât, putea să o jignească pe singura bucătăreasă calificată din regiune.

Acela fu argumentul care o făcu pe Helen să ia o hotărâre. Se întoarse spre copii.

— Dragilor, de ce nu mergeţi voi în bucătărie ca să vedeţi dacă una dintre fete poate să pună la făcut ceaiul?

Abigail o privi.

— Dar tu ce vei face, mama?

Helen îşi îndreptă noul şorţ.

— Mă duc să îl scot pe Sir Alistair din vizuina lui.

*

Bătaia în uşa turnului se auzi chiar în clipa în care Alistair aprindea lumânările. Lumina slăbea, şi el era pe cale să transcrie observaţiile lui despre bursuci. Aceea era următoarea lui lucrare măreaţă: o listă cuprinzătoare a florei şi faunei din Scoţia, Anglia şi Ţara Galilor. Era un proiect imens, unul despre care simţea, fără infatuare, că

urma să îl plaseze în rândul celor mai mari oameni de ştiinţă ai epocii lui. Şi în ziua aceea fusese în stare să scrie pentru prima dată în ultimele săptămâni – luni, dacă era să fie sincer, îşi începuse cu înflăcărare studiul în urmă cu trei ani, dar în ultimul an sau mai bine, studiul îşi încetinise ritmul şi devenise şovăielnic. Fusese cuprins de un fel de letargie care făcuse ca scrisul să devină foarte dificil. Într-adevăr, în ultimele săptămâni, abia dacă mai avansase vreun pic.

În ziua aceea însă, se trezise ştiind exact ce anume să scrie în manuscrisul lui. Era ca şi cum vreun zeu nevăzut îi suflase în plămâni un aer care îl dezmorţise. Îşi petrecuse ziua scriind şi făcând concentrat schiţe, reuşind să facă mai mult într-o zi decât în luni întregi.

Aşa că, atunci când bătaia în uşă îi întrerupse munca, nu fu deloc mulţumit.

— Da? mormăi el spre uşă. Era încuiată pentru ca o anumită femeie să nu dea buzna acolo după bunul-plac.

— Cina dumneavoastră e gata, îi răspunse ea.

— Atunci, aduceţi-mi-o aici, răspunse el absent.

Să schiţezi nasul unui bursuc putea să fie destul de greu.

Urmă un scurt moment de linişte şi se gândi pentru o clipă că ea plecase. Apoi zgudui clanţa.

— Sir Alistair, cina dumneavoastră este servită pe masa din sufragerie.

— Aiurea, i-o întoarse el. Am văzut sufrageria. N-a mai fost folosită de mai aproape un deceniu şi este murdară. Nu poate să mănânce acolo vreun om şi vreun animal.

— Mi-am petrecut întreaga zi făcând curat.

Cuvintele ei îl făcură să se oprească şi să privească bănuitor spre uşa turnului. Chiar îşi petrecuse întreaga zi frecând sufrageria? Dacă era aşa, trebuie să fi fost o treabă herculeană. Pentru un moment, simţi o urmă de vinovăţie.

Apoi îşi reveni în fire.

— Dacă spusele dumneavoastră sunt adevărate, doamnă Halifax, şi eu chiar am o sufragerie proaspăt curăţată, vă mulţumesc. Sunt convins că la un moment dat

chiar am s-o folosesc. Dar nu astă-seară. Plecaţi de-aici!

Tăcerea dură atât de mult de această dată că Alistair fu convins că femeia plecase. Reveni la schiţa bursucului şi lucra la petele din jurul ochilor când un trosc! tare scutură uşa din ţâţâni. Alistair îşi ridică brusc capul şi creionul rupse foaia.

Privi încruntat spre schiţa distrusă.

— Sir Alistair. Vocea doamnei Halifax se auzi prin uşă şi suna de parcă scrâşnea din dinţi. Ori ieşiţi afară de îndată şi veniţi să mâncaţi în sufrageria pe care eu şi ceilalţi slujitori am curăţat-o toată ziua minunata cină pe care doamna McCleod s-a chinuit toată ziua să o pregătească, ori le poruncesc celor doi lachei să dărâme uşa.

Alistair ridică din sprâncene.

— Am curăţat şi lustruit, am scuturat şi măturat toată ziua, continuă doamna Halifax.

Alistair puse creionul pe masă, se ridică din scaun şi se apropie de uşă.

— Şi cred că ar fi pur şi simplu politicos să… spunea ea când el deschise uşa. Doamna Halifax se opri, cu gura căscată, şi îşi ridică privirea spre el.

Alistair zâmbi şi îşi sprijini umărul de tocul uşii.

— Bună seara, doamnă Halifax.

Ea începu să se dea înapoi cu un pas, dar se opri la timp, chiar dacă ochii ei albaştri şi mari îl priveau prudent.

— Bună seara, Sir Alistair.

Se aplecă spre menajera lui de parcă ea ar fi vrut să fugă.

— Înţeleg că sunt aşteptat jos la cină.

Ea îşi strânse mâinile în pumni, dar rămase neclintită.

— Da.

— Atunci voi fi încântat să iau cina cu dumneavoastră.

Ea făcu ochii mici.

— Nu puteţi să luaţi cina cu mine. Sunt menajera dumneavoastră.

Alistair ridică din umeri şi îşi lovi uşor coapsa pentru Lady Grey.

— Am luat cina ieri cu dumneavoastră.

— Dar a fost în bucătărie!

— Se cuvine să mănânc cu dumneavoastră în bucătărie, dar nu în sufragerie? Logica dumneavoastră îmi scapă, doamnă Halifax.

— Nu cred că…

Lady Grey trecu pe lângă ei şi începu să coboare scările. Alistair îi făcu semn menajerei să i-o ia înainte.

— Şi mă aştept ca şi copiii dumneavoastră să ni se alăture.

— Abigail şi Jamie? întrebă ea de parcă ar mai fi avut şi alte odrasle care hoinăreau pe-acolo.

— Da.

Îi era inferioară în rang, dar îi aruncă peste umăr o privire care afirma cert că avea impresia că Alistair înnebunise. Şi poate chiar înnebunise. Copiii nu luau niciodată cina cu adulţii, cel puţin nu în cercul lui social.

Frumoasa lui menajeră continua să se împotrivească atunci când ajunseră în holul din faţa sufrageriei, chiar dacă Alistair era destul de convins că renunţase deja la ideea de a cina în bucătărie. Obiecţiile ei deveniseră simplă încăpăţânare.

El le făcu un semn din cap copiilor atunci când îi zări zburdând prin coridor.

— Intrăm?

Jamie alergă bucuros spre sufragerie, dar Abigail se încruntă şi privi spre mama ei pentru a şti ce să facă.

Doamna Halifax ţuguie buzele, arătând grozav de respingătoare pentru o femeie atât de frumoasă.

— O să mâncăm cu Sir Alistair în seara asta. Dar va fi singura dată.

Alistair o luă hotărât de braţ şi o conduse spre sufragerie.

— Ba dimpotrivă, mă aştept ca dumneavoastră şi copiii să cinaţi cu mine în fiecare seară atâta vreme cât rămâneţi la castelul Greaves.

— Uraaa! strigă băiatul. Îşi găsise deja un loc la masă.

— Nu se poate! sâsâi doamna Halifax.

— E castelul meu, doamnă. Permiteţi-mi să vă

reamintesc că aici fac ce vreau eu.

— Dar ceilalţi slujitori vor crede că… vor crede că…

El coborî privirea spre ea. Ochii ei de albastrul clopoţeilor erau mari şi plini de rugăminţi şi poate că ar fi trebuit să îi fie milă de ea. Dar nu îi era.

— Ce vor crede?

— Că sunt amanta dumneavoastră.

Buzele ei roşii erau întredeschise, părul aranjat şi auriu, pielea gâtului şi pieptului atât de albă şi de pură că parcă era făcută din aripi de porumbel.

Ironia era suficient de mare cât să-l ucidă. Îşi arcui buzele.

— Doamnă, nu-mi pasă ce cred alţii despre mine sau despre oricine altcineva. Mă gândeam că e evident până acum. Puteţi fie să părăsiţi castelul meu chiar în noaptea asta, fie să rămâneţi şi cinaţi cu mine astă-seară şi în fiecare seară de acum încolo. Alegerea este doar a dumneavoastră.

Alistair trase scaunul ei cu o bufnitură şi se uită să vadă dacă îngrijorarea pentru propria ei reputaţie avea, într-un final, să o facă să plece.

Ea trase adânc aer în piept, şi pieptul ei gingaş se umflă deasupra decolteului pătrat al rochiei. Renunţase la fişiu în seara aceea, şi Alistair blestema absenţa lui. Întinderi de piele catifelată erau dezvăluite de absenţa mătăsii. Putea să îşi simtă sângele clocotind prin vene şi zvâcnind puternic în cea mai pământească parte a lui.

— Rămân.

Luă loc pe scaunul pe care el îl ţinea. Alistair îl împinse cu delicateţe spre ea şi se aplecă deasupra capului ei auriu.

— Sunt copleşit de bucurie.

*

Un nesuferit, un nesuferit de bărbat!

Helen se încruntă pe sub gene când îl privi pe Sir Alistair ocolind masa şi luând loc. Nu îşi făcea griji pentru

societate sau pentru consecinţele nerespectării normelor sociale şi, drept urmare, părea că o pusese într-o postură de neconceput din pur capriciu! Inspiră adânc şi îi făcu un semn lui Tom, cel mai înalt dintre cei doi lachei. Acesta rămăsese în picioare într-un colţ şi se uitase cu gura căscată la spectacolul lor în tot răstimpul acela.

— Aduceţi porţiile de mâncare şi tacâmurile pentru mine şi pentru copii, îi porunci ea.

Tom ieşi în grabă din încăpere.

— Doamna McCleod a făcut plăcintă cu carne, îi destăinui Jamie lui Sir Alistair.

— Chiar aşa? îi răspunse Sir Bestie fiului ei, cu o asemenea gravitate că parcă vorbea cu un episcop.

Helen privi încruntată la masa lustruită din faţa ei. Lister nu fusese interesat de nimic din ce spusese vreodată Jamie sau Abigail.

— Da, şi miroase mi-nu-nat.

Jamie silabisi ultimul cuvânt ca să accentueze lucrul savuros care îi aştepta. Chiar dacă lucrase toată după-amiaza, Jamie deborda de energie. Helen nu putu să nu îi zâmbească, deşi îşi făcea griji că epuizarea lui aştepta pur şi simplu ora de culcare. Se întâmplase de mai multe ori, în călătoria spre nord, ca Jamie să se prăbuşească de oboseală la finele zilei. Şi devenea destul de obositor să fie pus la culcare. Nu avea să le mai ia vreodată ca pe un dat nici pe dădace.

Sir Alistair stătea în capul mesei dreptunghiulare, după cum se cuvenea. Jamie era aşezat în dreapta lui, Abigail la stânga, iar Helen la celălalt capăt, cât putea de departe de stăpânul castelului. Faţa lui Jamie abia de ajungea la masă.

Dacă aveau să repete scena în fiecare seară, Helen trebuia să găsească ceva ca să îl facă să stea mai sus.

— Mama a spus că nu trebuie să mâncăm cu dumneavoastră.

Ochii albaştri ai lui Abigail erau întunecaţi de îngrijorare.

— Ah, dar acesta este castelul meu, şi eu stabilesc

regulile în el, îi răspunse Sir Alistair. Iar eu vreau ca tu, fratele tău şi minunata voastră mamă să luaţi cina cu mine. Nu e pe placul tău?

Abigail se încruntă uşor înainte să răspundă.

— Ba da. Îmi place să mănânc în sufragerie. Am lustruit masa şi am bătut covorul azi. Nici nu vă imaginaţi norul de praf care a ieşit din el. Nellie, slujitoarea, a tuşit aşa de tare că am crezut că se sufocă.

— Şi era o pasăre în horn! spuse Jamie.

Sir Alistair privi spre şemineu. Era înconjurat de piatră veche sculptată cu o poliţă din lemn pictat.

— Ce culoare era pasărea?

— Era neagră, dar avea burtica deschisă la culoare şi zbura iute tare, răspunse Jamie.

Sir Alistair dădu din cap când Tom se întoarse cu mai multe farfurii şi tacâmuri.

— Probabil o rândunică. Uneori îşi fac cuiburile prin hornuri.

Meg şi Nellie dădură buzna cu nişte tăvi de mâncare în mâini.

Meg aruncă priviri repezite şi curioase câtă vreme aranjă mâncarea, iar Nellie rămase gură cască la chipul plini de cicatrici al lui Sir Alistair până când Helen o surprinse şi se încruntă la ea. Atunci Nellie lăsă capul în jos şi se duse să îşi vadă de treabă. Lângă plăcinta cu carne se mai aflau mazăre, morcovi, pâine proaspătă şi fructe confiate. Pentru o clipă, cât se retraseră slujitoarele, încăperea fu cufundată în linişte.

Sir Alistair se uită la masă. Felurile de mâncare erau aburinde şi paharele străluceau în lumina lumânărilor. Îşi ridică paharul de vin şi făcu un semn din cap spre ea.

— Vă felicit, doamnă. Aţi făcut un ospăţ din nimica toată şi aţi reuşit să mai şi curăţaţi sufrageria. Aş fi crezut că e imposibil dacă nu vedeam rezultatele cu ochii mei.

Helen se trezi zâmbind prosteşte. Dintr-un motiv oarecare, cuvintele lui o încântară mai mult decât complimentele artificiale şi pompoase ce îi fuseseră adresate prin saloanele din Londra.

O privi pe deasupra marginii paharului când bău, iar Helen nu ştiu unde să se uite.

— De ce? întrebă Jamie.

Privirea lui Sir Alistair se întoarse spre fiul, ei şi Helen trase adânc aer în piept, dorindu-şi să fi avut un evantai.

— De ce ce? întrebă stăpânul castelului.

— De ce rândunicile îşi fac uneori cuibul în hornurile caselor? întrebă Jamie.

— Asta este o prostie de întrebare, declară Abigail.

— Ei, dar nicio întrebare nu este o prostie pentru un biolog, spuse Sir Alistair şi, pentru o secundă, Abigail păru distrusă.

Helen deschise gura ca să îşi apere copilul.

Apoi, Sir Alistair zâmbi spre Abigail. Nu fu decât o arcuire uşoară în colţul gurii, dar fetiţa se relaxă şi Helen închise gura.

— De ce şi-ar face o rândunică cuibul într-un horn? întrebă Sir Alistair. De ce acolo şi nu altundeva?

— Vrea să fugă de pisică? ghici Abigail.

— O încălzeşte focul? spuse Jamie.

— Dar în coşul ăla nu s-a mai făcut foc de ani întregi, se împotrivi Abigail.

— Atunci nu ştiu de ce.

Jamie lăsă deoparte întrebarea şi, în schimb, îşi înfipse furculiţa într-o bucată de plăcintă cu carne.

Dar Abigail rămase încruntată.

— De ce şi-ar face rândunica un cuib într-un horn? Pare un lucru prostesc – şi mai e şi murdar.

— E bună ideea ta că vrea să îşi crească puii într-un loc în care să nu poată pisica să ajungă la ei, spuse Sir Alistair. Poate că o rândunică îşi face cuibul şi acolo unde nu şi-l mai fac alte păsări.

Abigail se uită intens la Sir Alistair.

— Nu înţeleg.

— Păsările – şi animalele – trebuie să mănânce şi să bea la fel ca noi. Trebuie să aibă un loc unde să trăiască şi să crească. Dar dacă o altă pasăre, mai ales una din aceeaşi specie, este prin apropiere, acea pasăre ar putea

să vrea să se lupte pe locul acela. Pasărea îşi păzeşte propria moşie.

— Dar unor păsări le place să trăiască împreună, spuse Abigail. Sprâncenele ei erau împreunate cu încăpăţânare. Rândunicile stau mereu în stol şi ciugulesc de pe jos.

— Mereu? Sir Alistair îşi unse cu unt o felie de pâine. Dar trăiesc şi în acelaşi cuib împreună?

Abigail şovăi.

— Nu ştiu. N-am văzut niciodată un cuib de rândunică.

— Niciodată?

Sir Alistair îi aruncă o privire lui Helen, cu sprâncenele uşor ridicate. Ea ridică din umeri. Trăiseră mereu în Londra. Păsările din oraş sigur cuibăreau pe undeva, dar nu îşi amintea să le fi văzut.

— Ah! Atunci trebuie să-ţi arăt câteva cuiburi.

— Ei na! exclamă Jamie – cu gura plină, din păcate.

Sir Alistair înclină capul înspre băiat şi ochiul lui străluci.

— Rândunicile îşi construiesc singure cuiburile, dar cam ai dreptate, fetiţo. Unele păsări şi animale se adună împreună şi chiar îşi cresc puii în grup. De exemplu, îmi scriu acum observaţiile despre bursuci, şi lor le place să trăiască împreună într-un şir de vizuini care se numeşte galerie.

— Puteţi să ne arătaţi şi un bursuc? întrebă Jamie.

— Sunt destul de sfioşi, spuse Sir Alistair şi îşi tăie o felie de plăcintă cu carne. Dar pot să vă arăt o galerie pe aici, prin apropiere, dacă vreţi.

Jamie avea gura plină cu mazăre, dar încuviinţă entuziasmat din cap ca să arate că i-ar fi plăcut să meargă la galeria bursucului.

— Asta faceţi sus în turn? întrebă Helen. Scrieţi despre bursuci?

El o privi.

— Da, printre altele. Scriu o carte despre animalele, păsările şi florile din Scoţia şi Anglia. Sunt biolog. Lady Vale nu v-a spus asta înainte de a vă trimite la mine?

Helen scutură din cap şi îi evită privirea. Adevărul era că Lady Vale nu avusese prea mult timp să îi povestească mare lucru. Când Helen ajunsese la Melisande, fugea de Lister şi îi era teamă că fusese urmărită. Melisande i-l sugerase pe Sir Alistair pentru că trăia în Scoţia – foarte departe de Londra –, şi Helen acceptase cu repeziciune ideea. Era disperată.

— Aţi scris multe cărţi? Se simţea prost că nu se gândise la ce anume putea să facă el închis în biroul lui dezordonat.

— Doar una. El sorbi din vin şi o privi. Un scurt concis asupra florei şi faunei din Noua Anglie.

— Dar am auzit de ea. Helen ridică surprinsă privirea spre el. Este foarte la modă în Londra. Chiar am văzut cum două doamne elegante aproape s-au luat la bătaie pe ultimul exemplar care îi rămăsese unui librar de pe Bond Street. Se consideră că este absolut necesară pentru o bibliotecă desăvârşită. Dumneavoastră aţi scris-o?

El îşi înclină ironic capul.

— Mărturisesc.

Helen se simţi ciudat. Cartea în cauză era foarte elegantă, un volum de mari dimensiuni, plin cu ilustraţii colorate de mână. Nu şi-ar fi imaginat nici în o mie de ani că Sir Alistair ar fi putut să scrie ceva atât de frumos.

— Aţi făcut şi ilustraţiile din carte?

— Într-un fel – gravurile se bazează pe schiţele mele, spuse el.

— Este minunat, zise Helen cu sinceritate.

Sir Alistair ridică paharul, dar nu comentă nimic şi o fixă cu ochiul lui.

— Vreau să văd cartea, spuse Jamie.

Abigail se oprise din mâncat. Nu reluă rugămintea lui Jamie, dar era destul de evident că era şi ea curioasă. Sir Alistair înclină capul.

— Cred că trebuie să mai fie vreun exemplar pe undeva prin bibliotecă. Să mergem să o căutăm?

— Uraaa! strigă din nou Jamie, după ce, din fericire, înghiţise mâncarea din gură.

Sir Alistair privi de partea cealaltă a mesei, spre Helen, şi arcui spre ea sprânceana de deasupra ochiului cu petic. Semăna foarte mult cu o provocare.

*

Alistair se ridică de la proaspăt lustruită lui masă şi o ocoli ca să o ajute şi pe doamna Halifax. Ea ridică privirea spre el, neîncrezătoare în amabilitatea lui, aşa că el îi întinse braţul doar ca să o buimăcească şi mai tare.

Îşi aşeză atent degetele pe manşeta lui, de parcă atingea un ceainic fierbinte.

— Nu vrem să vă răpim din timp. Ştiu că sunteţi ocupat.

El îşi înclină capul ca să o vadă mai bine. Nu avea să scape atât de uşor.

— Din păcate, nu am nicio problemă urgentă în clipa aceasta, doamnă. Luaţi o lumânare.

Ea nu îi răspunse, ci pur şi simplu încuviinţă din cap, chiar dacă o mică încruntătură îi arcui gura. Ridică una din lumânările de pe un dulap. Alistair o conduse spre bibliotecă, iar copiii îi urmară îndeaproape. Era perfect conştient de degetele uşor apăsate pe braţul lui şi de căldura ei în vreme ce mergea alături de el. Femeile, mai ales cele frumoase, nu se aventurau prea des atât de aproape de el. Putea să simtă mirosul săpunului cu care îşi spălase părul – o adiere uşoară de lămâie.

— Iată-ne aici, spuse el când ajunseră la uşa bibliotecii.

O deschise şi intră. Doamna Halifax se despărţi imediat de el, deloc surprinzător de altfel, dar Alistair resimţi imediat depărtarea. Ce imbecilitate sentimentală. Trebuia să se fi obişnuit deja cu femeile care fugeau de el. Nu spuse nimic, dar luă lumânarea de la ea şi începu să le aprindă pe cele aflate în încăpere.

Aceea fusese biblioteca tatălui şi a bunicului său. Spre deosebire de multe biblioteci din casele mari, aceea chiar era folosită, iar cărţile citite şi răscitite. Era o cameră

dreptunghiulară, iar unul dintre pereţii exteriori avea cele mai înalte ferestre din castel. Ferestrele erau ascunse în spatele unor draperii lungi şi prăfuite care nu mai fuseseră deschise de ani întregi. Toate, cu excepţia celei care căzuse şi care lăsa să intre în încăpere, pentru Lady Grey, razele soarelui de la amiază. Ceilalţi pereţi erau acoperiţi, din podea până în tavan, de rafturi cu cărţi, fiecare plin până la refuz cu volume. Într-un capăt al încăperii se afla şemineul. Două scaune decrepite şi o măsuţă erau amplasate în faţa lui.

Sir Alistair termină de aprins lumânările şi se întoarse. Copiii şi doamna Halifax erau încă strânşi lângă uşă. Colţul gurii i se arcui în sus.

— Intraţi. Ştiu că nu e la fel de minunat de curat ca în sufragerie, dar nu cred că o să vi se întâmple ceva.

Doamna Halifax mormăi ceva în barbă şi se uită încruntată la unul dintre scaunele de lângă şemineu. Era aplecat într-o parte, avea un picior rupt şi se sprijinea pe două cărţi. Abigail îşi trecu degetul pe unul dintre rafturi şi examină praful strâns pe vârful degetului.

Dar Jamie alergă spre globul pământesc şi se uită atent la el.

— Nu văd Anglia.

Globul erau aproape complet înnegrit de praf.

— Ah. Sir Alistair îşi scoase batista şi şterse globul. Gata. Acum se vede Anglia şi la fel şi Scoţia. Aici suntem noi. Indică nordul coastei Firth of Forth.

Jamie privi chiorâş spre globul pământesc, apoi ridică privirea.

— Unde este cartea dumneavoastră?

Alistair se uită încruntat prin bibliotecă. Nu mai avusese ocazia să se uite la propria lui lucrare de ceva vreme.

— Acolo, cred.

Îl îndrumă spre un colţ în care erau îngrămădite pe podea mai multe volume foarte mari.

— Astea ar trebui puse pe un raft, murmură doamna Halifax. Nu pot să cred că vă ţineţi propria carte pe jos.

Alistair mormăi, apoi se apucă să scotocească în grămada de cărţi.

— A, iat-o.

Puse cartea la loc pe podea şi o deschise. Jamie se aruncă imediat pe burtă ca să cerceteze atent şi îndeaproape paginile, iar Abigail se aşează lângă el ca să se uite şi ea.

— Trebuie să fi petrecut mulţi ani în Noua Anglie. Doamna Halifax rămase în picioare lângă copii şi privea cartea pe deasupra lor.

— Atenţie când dai paginile, Jamie.

Alistair se îndreptă spre ea.

— Trei ani.

Ea îl privi, cu ochii ei albaştri şi uimitor de scânteietori în încăperea luminată de flacăra lumânărilor.

— Poftim?

— Trei ani. Îşi drese glasul. Am petrecut trei ani în Noua Anglie ca să strâng informaţiile din carte.

— E foarte mult timp. Războiul nu v-a întrerupt studiul?

— Ba dimpotrivă. În tot acel răstimp, am făcut parte din regimentele armatei Maiestăţii Sale.

— Dar nu a fost periculos? Sprâncenele îi erau unite într-o linie de îngrijorare.

Pentru el.

El îşi întoarse privirea. Ochii ei erau mult prea frumoşi pentru încăperea aceea murdară, iar el regreta impulsul de a-i fi adus acolo, pe ea şi pe copiii ei. De ce să se deschisă aşa, să îi lase să îi vadă viaţa, trecutul? Era o greşeală.

— Sir Alistair?

Nu ştia ce să spună. Da, fusese periculos – atât de periculos că lăsase în urma lui, în pădurile Americii de Nord, un ochi, două degete şi propria mândrie –, dar nu putea să i-o spună. Nu făcea decât simplă conversaţie. Fu scutit de un răspuns de către Jamie, care ridică brusc privirea din carte.

— Unde este Lady Grey?

Ogarul nu îi urmase în bibliotecă. Alistair ridică din

umeri.

— Poate doarme lângă şemineu în sufragerie.

— Dar are să-i fie dor de noi, spuse Jamie. Mă duc să o iau.

Şi sări în picioare înainte să poată să-i spună cineva ceva, ieşind în goană din încăpere.

— Jamie! strigă Abigail. Jamie, nu fugi! Şi se făcu şi ea nevăzută.

— Îmi pare rău, spuse doamna Halifax.

El se încruntă surprins la ea.

— Pentru?

— Uneori pot fi cam sălbatici.

Alistair ridică din umeri. Nu era obişnuit cu copiii, dar era destul de interesant să îi aibă pe aceia prin preajmă.

— Eu… începu ea, dar fu întreruptă de un sigur ţipăt strident.

Alistair dădu buzna pe uşă fără să o mai aştepte pe doamna Halifax. Alergă pe coridor. Ţipătul nu se repetă, dar era sigur că venise din sufragerie. Poate că Abigail văzuse un păianjen. Dar când coti spre uşa sufrageriei, ştiu că era ceva complet diferit.

Lady Grey era întinsă lângă foc după cum îşi imaginase, Jamie era îngenuncheat peste ea şi o lovea uşor şi frenetic într-o parte, iar Abigail era încremenită şi palidă, apăsându-şi gura cu mâinile.

Nu.

El se îndreptă încet spre şemineu, urmat de doamna Halifax. Abigail se uită pur şi simplu la el, cu lacrimi tăcute curgându-i pe obraji.

Dar Jamie ridică privirea când Alistair se apropie.

— E rănită! Lady Grey e rănită. Trebuie să o ajutaţi.

Alistair îngenunche lângă ogarul bătrân şi îşi puse palma pe trupul ei. Începea să se răcească. Trebuia să se fi întâmplat când dormea, în vreme ce ei luaseră cina, când îi arătase biblioteca doamnei Halifax, fără să-şi fi dat în vreun fel seama. Îşi drese glasul.

— Nu pot să fac nimic.

— Ba da! strigă băiatul. Faţa îi era roşie, lacrimile îi

scânteiau în ochi. Ba da! Trebuie!

— Jamie, murmură doamna Halifax. Încercă să îl prindă de braţ pe fiul ei, dar acesta îşi smuci mâna şi se aruncă deasupra câinelui.

Abigail ieşi în fugă din cameră.

Alistair puse cu blândeţe mâna pe creştetul copilului. Căpşorul tremura sub palma lui, în timp ce băieţelul plângea. Lady Grey fusese un cadou primit de la Sophia în urmă cu mulţi, mulţi ani, înainte de plecarea lui în Colonii. Nu o luase cu el; era atât de mică atunci şi se temuse că lunga călătorie pe mare s-ar fi dovedit prea grea pentru ea. Dar Lady Grey îl întâmpinase atunci când revenise acasă, distrus şi cu o viaţă care nu mai era ce se aşteptase să fie. Alergase spre el pe drum ca să îl întâmpine, îşi ţinuse labele pe umerii lui când îi scărpinase urechile şi îi zâmbise, cu limba atârnând. Îi mersese alături când rătăcise pe câmpuri, stătuse lângă foc cât îşi scrisese cartea. Îşi freca botul în mâna lui atunci când se trezea în toiul nopţii, ud de sudoare din cauza îngrozitoarelor coşmaruri. Alistair înghiţi cu greu.

— Ce câine bun, îi şopti el răguşit. Ce fetiţă cuminte.

O mângâie şi simţi blana aspră care se răcea.

— Ajutaţi-o! insistă Jamie şi lovi mâna care îi atingea capul. Ajutaţi-o!

— Nu pot, spuse Alistair sufocându-se. A murit.

Capitolul 5

Frumosul tânăr îl conduse pe Povestitorul de adevăruri prin curtea castelului. Acolo se afla o străveche grădină ornamentală, formată din arbuşti de tisă şi decorată cu statui de cavaleri şi războinici. Într-un colţ, se afla o colivie micuţă cu rândunici, păsările bătând deznădăjduit cu aripile de bare. În centrul grădinii se afla o cuşcă mare de fier. Paie murdare erau împrăştiate înăuntru, iar undeva în spatele ei se ghemuia o creatură uriaşă. Era

de un negru şters, cu solzi ce putrezeau şi un păr sârmos. Era înaltă de peste doi metri şi avea nişte coarne uriaşe care se curbau în jos spre umerii puternici. Ochii creaturii erau galbeni şi înroşiţi. La vederea tânărului, sări la bare şi mârâi cu gura plină de colţi.

Frumosul tânăr schiţă pur şi simplu un zâmbet şi se întoarse spre Povestitorul de adevăruri.

— Acum îţi este frică?

— Nu, spuse Povestitorul de adevăruri.

Gazda lui râse.

— Atunci ai să stai de strajă lângă acest monstru...

din *Povestitorul de adevăruri*

Făcuse o greşeală îngrozitoare. În noaptea aceea, Helen mângâie fruntea transpirată a lui Jamie şi se mustră pe sine. Jamie plânsese până ce adormise, devastat de moartea lui Lady Grey. De cealaltă parte a patului, Abigail era tăcută. Nu scosese niciun sunet de la ţipătul acela din sufragerie. Acum era întinsă pe o parte, cu spatele la Jamie, cu trupul ghemuit sub pătură

Helen închise ochii. Ce le făcuse puilor ei? Îi luase din siguranţa casei lor din Londra, de la tot ce cunoşteau, de la tot ce era familiar pentru ei şi îi adusese în locul acela ciudat şi întunecat în care câinii bătrâni şi drăgălaşi mureau. Poate că se înşelase. Poate că putea să îl îndure pe Lister şi viaţa deznădăjduită şi captivă pe care o ducea în calitate de amantă a lui, numai de dragul copiilor ei.

Dar nu. Ştiuse în ultimii ani că era doar o chestiune de timp până ce avea să îl jignească în vreun fel şi să se trezească fără copii într-o bună zi. Acela fusese motivul principal care o împinsese să îl părăsească pe duce: nu putea să trăiască fără Abigail şi Jamie.

Deschise ochii şi se ridică, îndreptându-se spre ferestrele întunecate. Totuşi, priveliştea era departe de-a fi mângâietoare. Iedera de pe pereţii exteriori crescuse în asemenea hal peste ferestre că luna nu era decât o fărâmă strălucitoare. Sub geam se afla o măsuţă transformată în

birou, pe care transcria cartea lui Lady Vale. Atinse hârtiile de acolo. Chiar că trebuia să lucreze mai mult, dar în noaptea aceea nu avea stare.

Privi înapoi spre copii. Jamie dormea epuizat, iar Abigail nu făcuse nicio mişcare. Doar ca să vadă dacă era trează, Helen înconjură patul şi se aplecă deasupra fiicei ei.

Îi atinse uşor umărul – nu de ajuns cât să o trezească dacă dormea – şi şopti:

— Mă duc să mă plimb puţin, draga mea. Mă întorc repede.

Pleoapele închise ale lui Abigail nu se mişcară, dar chiar şi aşa Helen bănuia că nu dormea. Oftă şi sărută obrazul fiicei ei înainte să plece din cameră şi să închidă cu grijă uşa în urma ei.

Desigur, coridorul era întunecat şi chiar nu avea unde să se ducă. Castelul în sine nu îndemna la plimbări contemplative. Totuşi, nu avea stare şi trebuia să se mişte cumva. Helen hoinări pe coridor, singura ei lumânare trimiţând o lumină pâlpâitoare pe pereţi. Castelul avea cinci etaje principale. Dormitorul pe care ea îl împărţea cu copiii se afla la al treilea, împreună cu mai multe încăperi care probabil că pe vremuri fuseseră dormitoare drăguţe şi camere de zi. Helen urmări alene cu degetele panourile sculptate de pe coridor. Trebuia eventual să le pună pe slujnice să şteargă praful şi să lustruiască lemnul, dar etajul acela se afla la sfârşit pe lista ei de lucruri de făcut.

Se opri deodată şi se cutremură. Făcea planuri – planuri de viitor – pentru castel, când se putea prea bine să nici nu mai fie acolo a doua zi. Nu avea nicio îndoială că Lister pusese oameni care îi căutau pe ea şi pe copii chiar în clipa aceea. Ideea îi trimise fiori de frică prin tot corpul, făcând-o să îşi dorească să fugă numaidecât. Dar participase la partide de vânătoare la ţară şi ştia ce li se întâmpla păsărilor care zburau când se apropiau gonacii. Erau împuşcate pe cer. Nu. Mai bine îşi păstra cumpătul şi rămânea acolo, în ascunzătoarea pe care o descoperise.

Tremură şi începu să coboare scările care se aflau la capătul coridorului. Treptele erau netede şi solide, dar erau

goale. Avea oare Sir Alistair resurse ca să cumpere un covor adecvat? Poate că reuşea să pună şi un tablou sau două pe palier. Descoperise chiar în ziua aceea un depozit cu picturi. Erau toate sprijinite pe o parte şi acoperite cu o pânză într-una din camerele închise de la etajul al doilea.

Scara ducea în spatele castelului, destul de aproape de bucătărie. Şovăi când ajunse la parter. O lumină venea dinspre bucătărie. Nu se putea să fie vreunul dintre slujitorii cei noi. Slujitoarele şi lacheii făceau drumul dus-întors spre sat în fiecare zi. Doamna McCleod urma să se mute acolo în cele din urmă, dar aruncase o privire în apartamentele bucătarului şi afirmase că trebuiau să fie curăţate înainte să se poată muta. Lumina din bucătărie însemna că fie Sir Alistair lua o gustare târzie, fie domnul Wiggins stătea ascuns pe acolo. Helen se înfioră. În clipa aceea, nu avea tăria să îl înfrunte pe omuleţul acela dezgustător.

Sufrageria era întunecată când trecu pe lângă ea şi, pentru o clipă, se întrebă ce făcuse Sir Alistair cu trupul ogarului. Îl lăsase pe stăpânul castelului în sufragerie atunci când plecase să se îngrijească de Jamie şi de Abigail. Când îi aruncase o ultimă privire, îl lăsase chircit în tăcere peste câine. Ochii îi erau uscaţi, dar fiecare oscior din trupul lui exprima durere.

Helen îşi întoarse privirea de la sufragerie. Nu voia să simtă niciun fel de compătimire pentru Sir Alistair. Era un bărbat urâcios care încercase din răsputeri să îi transmită că nu o voia acolo. Voia să se creadă că nu-i păsa de nimeni şi nimic. Dar intenţia lui fusese clar infirmată, nu? Poate că purta masca unui căpcăun insensibil, dar în spatele ei se afla un om. Un om care putea să fie rănit.

Ajunse în faţa castelului, în dreptul uşilor măreţe pe unde intraseră în prima noapte. Fu nevoită să lase lumânarea jos ca să tragă zăvorul greu şi să deschidă uşa. Sir Alistair făcuse aceleaşi lucruri fără cea mai mică urmă de efort. Era evident că avea muşchi sub haina aceea veche de vânătoare pe care o purta de obicei. O imagine cu stăpânul castelului complet dezbrăcat străfulgeră deodată mintea ei mult prea creativă, şi Helen se opri, înfiorată şi

ciudat de înflăcărată. Doamne Sfinte! Chiar devenise o desfrânată? Pentru că imaginea cu Sir Alistair gol nu făcu decât să îi stârnească şi mai mult curiozitatea: avea păr pe piept? Abdomenul îi era la fel de plat pe cât părea? Şi câtă vreme stătea acolo în întuneric, putea la fel de bine să se gândească – dacă bărbăţia îi era lungă sau scurtă? Groasă sau subţire?

Chiar aşa, o adevărată desfrânată.

Helen trase aer în piept şi alungă gândurile acelea păcătoase, apoi aşeză lumânarea pe treapta de piatră a castelului. Luna era suficient de sus pe cer cât să poată vedea un pic în întuneric, pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu lipsa luminii. Pâlcul de copaci de lângă drum foşnea încet în adierea vântului, vârfurile lor unduindu-se pe cerul nopţii. Helen se înfioră. Trebuia să îşi fi adus un şal.

Un fel de cărare ducea înspre o latură a castelului, iar Helen începu să meargă de-a lungul ei. Înconjură partea din spate a castelului; luna strălucea, plină şi somptuoasă, peste dealurile din depărtare. Lumina ei era aproape la fel de strălucitoare ca lumina zilei şi, în clipa în care îşi luă ochii de la ea, Helen văzu cu întârziere că nu era singură. Silueta înaltă a unui bărbat se proiecta pe cer, asemenea unui monolit străvechi, sumbră, neclintită şi solitară. S-ar fi putut afla acolo de secole.

— Doamnă Halifax, spuse tăios Sir Alistair când ea dădu să se întoarcă. Aţi venit să mă chinuiţi şi noaptea?

— Îmi pare rău, murmură Helen. Putea deja să simtă cum obrajii i se înroşeau şi era recunoscătoare pentru întuneric, nu doar pentru că-i ascundea îmbujorarea, ci şi pentru că el nu putea să îi vadă expresia de pe chip. Imaginaţia ei nestăpânită invocă aceeaşi imagine neclară cu el gol. O, Doamne!

— Nu am vrut să vă întrerup.

Ea se întoarse ca să revină înapoi la castel, dar glasul lui o opri.

— Opriţi-vă.

Ea îl privi atent. Rămăsese cu faţa spre dealuri, dar îşi îndreptă capul spre ea. Îşi drese glasul.

— Rămâneţi şi vorbiţi cu mine, doamnă Halifax.

Era un ordin, rostit pe un ton impunător, dar Helen se gândi că poate în spatele acestui glas aspru se ascundeau urmele unei rugăminţi şi atunci luă o hotărâre. Se apropie de locul în care se afla el.

— Despre ce aţi vrea să vorbim?

El ridică din umeri şi îşi întoarse din nou chipul.

— Nu au mereu femeile ceva de trăncănit?

— Vă referiţi la modă şi bârfe şi la alte asemenea lucruri lipsite de importanţă? întrebă ea cu dulceaţă în glas.

El şovăi, poate tulburat de tonul ei aspru.

— Îmi pare rău.

Ea clipi înspre el, sigură că auzise greşit.

— Poftim?

El ridică din umeri.

— Nu sunt obişnuit să mă aflu în compania oamenilor civilizaţi, doamnă Halifax. Vă rog să mă iertaţi.

Veni rândul ei să se simtă incomod. În mod evident, bărbatul era îndurerat de moartea tovarăşului lui loial; nu era frumos din partea ei să îi răspundă aspru. De fapt, nici nu prea îi stătea în fire aşa ceva, din moment ce îşi petrecuse paisprezece ani din viaţă făcând pe plac unui bărbat.

Helen alungă din minte gândul acela straniu şi se apropie mai mult de Sir Alistair, încercând să se gândească la un subiect de conversaţie mai neutru.

— Cred că plăcinta de carne de la cină a fost foarte bună.

— Da. El îşi drese glasul. Am observat că băiatul a mâncat două felii.

— Jamie.

— Hm?

— Îl cheamă Jamie, spuse ea fără vreo urmă de reproş.

— Aşa, Jamie, atunci. El se mişcă un pic. Ce face Jamie?

Privi absentă în jos.

— A plâns până a adormit.

— Ah.

Helen ridică privirea spre peisajul luminat de lună.

— Ce sălbăticie e aici.

— Nu a fost mereu aşa. Vocea îi era joasă, asprimea ei făcând-o să răsune într-un fel mângâietor. Erau grădini care duceau spre râu.

— Ce s-a întâmplat cu ele?

— Grădinarul a murit, şi nu a mai fost niciodată angajat altul.

Ea se încruntă. Grădinile dărăpănate erau argintii în lumina lunii, dar Helen putea să vadă că erau năpădite de buruieni.

— Când a murit grădinarul?

El lăsă capul pe spate şi se uită la stele.

— În urmă cu şaptesprezece… nu, optsprezece ani?

Ea îl privi lung.

— Şi de atunci nu aţi mai angajat un grădinar?

— Nu părea să fie nevoie.

Apoi, rămaseră tăcuţi. Un nor pluti prin faţa lunii. Helen se întrebă deodată câte nopţi petrecuse el aşa, singur şi singuratic, scrutând cu privirile paragina din grădina lui.

— Aţi…

El înclină capul.

— Da?

— Iertaţi-mă. Se bucura că întunericul îi ascundea expresia de pe chip. Aţi fost vreodată însurat?

— Nu. El şovăi, apoi adăugă morocănos: Am fost logodit, dar ea a murit.

— Îmi pare rău.

El făcu o mişcare, poate că ridicase cumva din umeri fără vreo strângere de inimă. Chiar că nu avea nevoie de compasiunea ei. Dar nu putea să îl lase în pace.

— Nici familie nu aveţi?

— Am o soră mai mare care locuieşte la Edinburgh.

— Dar nu e foarte departe de aici. Sigur vă vedeţi des cu ea.

Se gândi cu melancolie la propria ei familie. Nu mai

văzuse pe niciunul din ei – pe surori, frate, mamă sau tată – de când plecase cu Lister. Ce preţ fusese nevoită să plătească pentru visurile ei romantice.

— N-am mai văzut-o pe Sophia de ani întregi, răspunse el întrerupându-i firul gândurilor.

Ea privi spre profilul lui întunecat şi încercă să îşi imagineze expresia de pe chipul lui.

— Sunteţi îndepărtaţi?

— Nimic atât de formal. Vocea i se răcea din ce în ce mai mult. Doar că, pur şi simplu, aleg să nu călătoresc prea mult, doamnă Halifax, iar sora mea pare să nu aibă niciun motiv ca să mă viziteze.

— Oh.

El se întoarse uşor cu faţa spre ea. Stătea cu spatele la lună, şi Helen nu reuşea să îi vadă cu niciun preţ expresia feţei. I se păru deodată mai mare, aplecat mai aproape deasupra ei – şi mai ameninţător decât crezuse iniţial.

— Sunteţi foarte curioasă astă-seară în ceea ce mă priveşte, doamnă Halifax, mormăi el. Dar cred că aş prefera mai curând să discutăm despre dumneavoastră.

*

Lumina lunii îi mângâia chipul şi sublinia frumuseţea care nu mai avea nevoie de nicio podoabă în plus. Dar farmecul ei deja nu îi mai distrăgea atenţia. Îl vedea, îl admira, dar putea să şi vadă, sub masca de la suprafaţă, femeia dinăuntru. O femeie vivace care, bănuia el, nu era obişnuită cu munca, şi totuşi îşi petrecuse întreaga zi făcând curăţenie în mizerabila lui sufragerie. O femeie care nu era obişnuită să se apere, dar care reuşise totuşi să intre în casa şi în viaţa lui. Interesant. Ce anume o motiva? Ce fel de viaţă lăsase în urma ei? Cine era bărbatul de care se ascundea? Alistair o privi pe doamna Halifax şi încercă să surprindă expresia din ochii ei albaştri asemenea clopoţeilor, dar noaptea îi apăra de el.

— Ce vreţi să ştiţi despre mine? întrebă ea.

Vocea ei era neutră, aproape masculină în

sinceritatea ei, şi contrastul cu silueta ei extraordinar de feminină era surprinzător. Fascinant, de fapt.

Îşi înclină capul şi o scrută cu privirea.

— Aţi spus că sunteţi văduvă.

Ea îşi ridică bărbia.

— Da, chiar aşa.

— De cât timp?

Ea îşi întoarse privirea şi şovăi pentru o fracţiune de secundă.

— Se fac trei ani la toamnă.

El dădu din cap. Era foarte bună, dar minţea. Mai trăia încă soţul ei? Sau fugea de un alt bărbat?

— Şi domnul Halifax cu ce se ocupa?

— Era doctor.

— Dar nu unul prea apreciat, mă gândesc.

— De ce spuneţi asta?

— Dacă era apreciat, sublinie el, nu mai eraţi nevoită să lucraţi acum.

Ea duse o mână la frunte.

— Iertaţi-mă, dar subiectul acesta mă indispune.

Fără îndoială că ar fi trebuit să i se facă milă de ea şi să renunţe la urmărirea lui, dar o încolţise, şi curiozitatea îl îndemna să continue. Întristarea ei nu îl făcea decât să râvnească şi mai mult. Păşi mai aproape de ea, atât de aproape că aproape îi atingea umărul cu pieptul. Simţi în nări parfumul de lămâie al părului ei.

— L-aţi iubit pe soţul dumneavoastră?

Îşi coborî mâna şi se uită aspru la el, apoi spuse cu un glas tăios:

— L-am iubit cu disperare.

Gura lui se arcui într-un zâmbet care nu era prea frumos.

— Atunci, moartea lui a fost o tragedie.

— Da, a fost.

— V-aţi măritat de tânără?

— La numai optsprezece ani. Îşi coborî privirea.

— Şi căsnicia a fost fericită.

— Foarte fericită. Vocea îi era sfidătoare, minciuna

limpede.

— Cum arăta?

— Eu… îşi înfăşură braţele în jurul ei. Putem să schimbăm subiectul, vă rog?

— Desigur, spuse el tărăgănat. Unde aţi locuit în Londra?

— V-am spus. Vocea ei era mai fermă acum. Am stat în casa lui Lady Vale.

— Desigur, murmură el. E greşeala mea. Tot uit de vasta dumneavoastră experienţă în gestionarea unei gospodării.

— Nu este vastă, şopti ea. Ştiţi asta.

Pentru un moment, păstrară tăcerea şi nu se mai auzi decât vântul care mai şuiera în spatele castelului. Apoi, ea spuse foarte încet, în continuare cu chipul întors:

— Doar că eu… am nevoie de un loc în care să stau acum.

Şi ceva înăuntrul lui explodă victorios. O avea. Nu putea să mai plece. Senzaţia aceea de victorie nu avea niciun sens. O îndemnase să plece din prima clipă în care ajunsese acolo, dar cumva gândul că trebuia să rămână şi că el, ca un domn onorabil, trebuia să o lase să rămână, îl umplu de satisfacţie.

Nu că avea să se dea de gol.

— Mărturisesc, doamnă Halifax, că mă surprinde un lucru.

— Care anume?

El se aplecă spre ea, cu gura atât de aproape că îi atinse părul ce mirosea a lămâie.

— Mi-aş fi imaginat ca o doamnă de frumuseţea dumneavoastră să fie asediată de pretendenţi.

Ea îşi întoarse capul, iar chipurile lor se regăsiră deodată la doar câţiva centimetri unul de celălalt. Alistair îi simţi răsuflarea pe buze atunci când îi vorbi:

— Credeţi că sunt frumoasă.

Vocea ei era ciudat de lineară.

El îşi înclină capul şi privi fruntea netedă, gura senzuală şi minunaţii ochi mari.

— Devastator de frumoasă.

— Şi probabil credeţi că frumuseţea este un motiv suficient ca să te însori cu o femeie.

Glasul îi era plin de amărăciune.

Ce îi făcuse domnul Halifax soţiei lui?

— Fără îndoială că majoritatea bărbaţilor cred asta.

— Nu se gândesc niciodată la felul ei de-a fi, murmură ea. La ce îi place şi ce nu, la temerile şi speranţele ei, la sufletul ei.

— Nu se gândesc?

— Nu.

Ochii ei minunaţi se întunecară şi se întristară. Vântul îi flutură o şuviţă cârlionţată de păr peste chip.

— Sărmana doamnă Halifax, o luă el uşor în râs. Se lăsă pradă impulsului şi îşi ridică mâna stângă – cea care nu era mutilată – dându-i la o parte şuviţa de păr. Pielea ei era fină ca mătasea. Ce groaznic e să fii atât de frumos.

O încruntare încreţi fruntea ei imaculată.

— Aţi spus majoritatea bărbaţilor.

— Aşa am spus? Îşi cobori mâna stângă.

Ea ridică privirea spre el, iar ochii aceia observau deja prea multe.

— Nu credeţi că frumuseţea este cel mai important criteriu la o soţie?

— Ah, dar mă tem că aţi uitat de înfăţişarea mea. E absolut firesc ca o soţie frumoasă să se îndepărteze sau să ajungă să urască un soţ urât. Un bărbat atât de revoltător ca mine ar fi un idiot dacă s-ar ataşa de o femeie frumoasă. El zâmbi în ochii ei fermecători. Şi eu sunt multe, doamnă Halifax, dar nu un idiot.

Făcu o plecăciune şi se întoarse ca să revină în castel, lăsând-o pe doamna Halifax, o sirenă disperat de ispititoare, în urma lui.

*

— Când plecăm acasă? întrebă Jamie după-amiaza următoare. Ridică o piatră şi o aruncă.

Piatra nu ajunse prea departe, dar Abigail oricum se încruntă.

— Nu face asta.

— De ce nu? se smiorcăi Jamie.

— Pentru că poţi să loveşti pe cineva. Sau ceva.

Jamie se uită la curtea grajdului vechi, gol, cu excepţia lor şi a câtorva rândunici.

— Pe cine?

— Nu ştiu!

Şi Abigail voia să arunce o piatră, dar domnişoarele nu făceau aşa ceva. Şi în plus, se presupunea că trebuiau să bată un covor vechi. Mama îl pusese pe unul din lachei să ridice o bară într-un colţ al curţii şi un rând de covoare atârnau acum pe ea şi aşteptau să fie scuturate. Pe Abigail o dureau braţele, dar oricum bătu covorul cu mătura pe care o ţinea în mână. Aproape că era bine să lovească în covor. Un nor mare de praf se ridică în aer.

Jamie se lăsă pe vine ca să ridice o altă piatră.

— Vreau acasă.

— Ai spus deja asta de atâtea ori, zise enervată Abigail.

— Dar vreau. El se ridică şi aruncă piatra, care se lovi în peretele grajdului şi zăngăni pe pietrele cenuşii cu care era pavată curtea. În casa noastră n-a fost niciodată nevoie să batem covoare. Şi domnişoara Cummings ne ducea uneori în parc. Nu-i nimic de făcut pe aici, în afară de muncă.

— Ei bine, nu putem să mergem acasă, răspunse tăios Abigail. Şi ţi-am spus…

— Hei! Glasul veni din spatele lor.

Abigail aruncă o privire peste umăr, cu mătura încă în mână.

Domnul Wiggins se îndrepta spre ei, cu părul lui roşcat fluturând în bătaia vântului şi cu braţele butucănoase care se mişcau în aer.

— Ce faci, de ce arunci cu pietre aşa? Eşti prost?

Abigail îşi îndreptă spatele.

— Nu e prost…

Domnul Wiggins pufni ca un cal luat prin surprindere.

— Dacă s-arunce pietre ce pot să lovească pe oricine, chiar şi pe mine, nu-i un lucru prostesc, atuncea io nu ştiu ce-i.

— Să nu vorbiţi aşa! spuse Jamie. Se ridică şi îşi strânse pumnii de-o parte şi de alta a corpului.

— Cum să nu vorbesc? Domnul Wiggins îi imită accentul. Cine eşti tu, vreun prostănac dă prin Londra?

— Tatăl meu e duce! urlă Jamie, roşu ca racul.

Abigail încremeni îngrozită.

Dar domnul Wiggins pur şi simplu lăsă capul pe spate şi izbucni în râs.

— Un duce, ha? Deci tu ce eşti? Un duce mai mic? Ha! Ei bine, duce mai mic sau nu, nu mai arunca cu pietre.

Şi se făcu nevăzut, continuând să chicotească.

Abigail aşteptă şi îşi ţinu respiraţia până când nu îl mai zări pe nicăieri; apoi se întoarse spre fratele ei şi şopti furioasă:

— Jamie! Ştii că nu trebuia să spunem nimic de duce.

— M-a făcut prostănac. Faţa lui Jamie era în continuare roşie. Şi tata e duce.

— Dar mama a spus că nimeni nu trebuie să ştie asta.

— Nu-mi place deloc aici! Jamie îşi lăsă capul în jos ca un taur şi plecă în fugă din curtea grajdului.

Sau măcar încercă să fugă. La colţul castelului, se lovi de Sir Alistair care venea din partea opusă.

— Hei, atenţie. Sir Alistair îl prinse cu uşurinţă în ambele mâini.

— Daţi-mi drumul!

— Sigur.

Sir Alistair îşi retrase mâinile, şi Jamie rămase liber. Dar odată recâştigată libertatea, părea să nu prea ştie ce să facă în continuare. Rămase în faţa stăpânului de la castel, cu capul plecat şi buza de jos ieşită în afară.

Sir Alistair se uită la el un moment, apoi o privi pe Abigail cu o sprânceană ridicată. Părul îi acoperea faţa, cicatricile roşii străluceau slab în lumina soarelui şi barba îi era încă nerasă, dar nu era nici pe departe la fel de

înfricoşător ca domnul Wiggins.

Abigail se muta de pe un picior pe altul şi continua să se ţină de mătură.

— Băteam covoarele. Ea făcu un semn discret spre bara cu covoare din spatele ei.

— Asta văd şi eu. Sir Alistair îşi întoarse privirea spre Jamie. Mă duceam în grajd să iau o lopată.

— Pentru ce? mormăi Jamie.

— Mă duc să o îngrop pe Lady Grey.

Jamie îşi lăsă umerii în jos şi lovi cu piciorul în pământ. Cu toţii tăcură pentru o clipă.

Până ce Abigail îşi linse buzele şi spuse:

— Îmi pare rău.

Sir Alistair se uită la ea cu ochiul lui bun şi expresia de pe chip nu era deloc prietenoasă, dar Abigail strânse tot curajul pe care îl avea şi izbucni înainte ca frica şi ruşinea să o paralizeze:

— Îmi pare rău de Lady Grey şi îmi pare rău că am ţipat.

El clipi înspre ea.

— Poftim?

Ea trase adânc aer în piept.

— În prima noapte în care am ajuns aici. Îmi pare rău că am ţipat la dumneavoastră. N-a fost prea frumos din partea mea.

— Oh! Păi... îţi mulţumesc.

Apoi, îşi întoarse privirea şi îşi drese glasul, după care mai urmară câteva clipe de tăcere.

— Putem să vă ajutăm? întrebă Abigail. Ca să o îngropaţi pe Lady Grey, vreau să zic.

Sir Alistair se încruntă şi sprâncenele i se împreunară deasupra peticului de pe ochi.

— Sunteţi siguri că vreţi?

— Da, spuse Abigail.

Jamie încuviinţă din cap. Sir Alistair se uită la ei pentru o clipă, apoi încuviinţă din cap.

— Foarte bine, atunci. Aşteptaţi-mă aici. Se duse în grajd şi reveni cu o lopată. Haideţi.

O porni spre spatele castelului fără să le mai arunce vreo privire.

Abigail lăsă mătura pe jos şi plecă împreună cu Jamie pe urmele lui Sir Alistair. Aruncă o privire spre Jamie. Avea lacrimi în colţurile ochilor. Plânsese destul de mult cu o noapte în urmă şi sunetul îi provocase o strângere în piept. Se încruntă şi îşi întoarse privirea spre cărare. Era pietroasă şi accidentată; Sir Alistair îi îndruma în jos prin vechea grădină, spre râu. Era o prostie, pentru că nu o cunoşteau de prea multă vreme pe Lady Grey, dar şi lui Abigail îi venea să plângă. Nici măcar nu ştia de ce îl rugase să meargă cu el şi să îl ajute să îngroape câinele.

Sub grădini se afla o pajişte micuţă acoperită cu iarbă. Sir Alistair o traversă apăsat şi, când se apropiară de râu, Abigail zări iureşul apei. Mai departe în sus, erau câteva stânci şi apa clocotea în jurul lor, făcând o spumă albă. Dar sub grădină, apa se liniştea şi se retrăgea sub umbra unor copaci. La baza unuia dintre ei se afla o umflătură strânsă într-un covor vechi.

Abigail îşi întoarse privirea şi simţi cum i se pune un nod în gât.

Dar Jamie merse direct la umflătura învelită în covor.

— Ea e?

Sir Alistair încuviinţă din cap.

— Pare o prostie să iroseşti un covor bun, mormăi Abigail.

Sir Alistair o privi cu ochiul lui deschis la culoare.

— Îi plăcea să stea pe covorul ăsta, lângă şemineu în turnul meu.

Abigail îşi întoarse privirea şi se simţi ruşinată.

— Oh!

Jamie se lăsă pe vine şi mângâie covorul decolorat de parcă era blana câinelui. Sir Alistair îşi aranjă lopata şi începu să sape sub copac.

Abigail se duse mai aproape de râu. Apa era limpede şi rece. Câteva frunze pluteau alene pe suprafaţa ei. Îngenunche cu grijă şi se uită la pietrele de pe fund. Păreau destul de aproape chiar dacă ştia că se aflau la un metru

sau chiar mai mult în adâncime.

Din spatele ei, Jamie întrebă:

— De ce o îngropaţi aici?

Abigail putea să audă sunetul lopeţii care lovea pământul.

— Îi plăcea să hoinărească alături de mine. Veneam aici să pescuiesc, şi ea trăgea un pui de somn sub copacul ăsta. Îi plăcea aici.

— Bine, spuse Jamie.

Apoi se mai auzi doar sunetul făcut de lopata lui Sir Alistair. Abigail se aplecă deasupra apei şi îşi trecu degetele prin ea. Era şocant de rece.

În spatele ei, săpatul se opri şi putu să audă alunecarea covorului. Sir Alistair mormăi ceva. Abigail îşi apropie şi mai mult faţa de apă ca să se uite la ierburile care se legănau dedesubt. Dacă ar fi fost o sirenă, ar fi stat pe pietrele acelea de sub apă şi s-ar fi îngrijit de o grădină cu plante acvatice. Râul ar fi învăluit-o cu totul şi nu ar fi fost în stare să audă nimic din lumea de deasupra. Ar fi fost în siguranţă. Fericită.

Un peşte licări argintiu printre pietre şi Abigail îşi îndreptă spatele. Când se întoarse, Sir Alistair netezea movila de pământ peste mormântul lui Lady Grey. Jamie avea o floricică albă smulsă de pe pajişte şi o puse pe mormânt.

Fratele ei se întoarse spre ea şi îi întinse altă floare.

— Vrei şi tu una, Abby?

Şi nu ştiu de ce, dar simţi că parcă pieptul stătea să îi explodeze. Avea să moară dacă se întâmpla aşa ceva.

Aşa că se întoarse şi alergă pe deal spre castel, pe cât de repede putu, cu vântul care îi şfichiuia faţa până ce îi risipi toate gândurile din minte.

*

În primii ani, când era încă naivă şi îndrăgostită, Helen pierduse multe nopţi în speranţa că Lister avea să se catadicsească să o viziteze. Şi multe nopţi în care

renunţase, în cele din urmă, la veghea ei ca să se retragă în dormitor de una singură şi stingheră. Trecuse deja peste nopţile acelea de aşteptare – anii se aşternuseră peste ele. Aşa că era deosebit de agasant să se regăsească în seara aceea, la miezul nopţii, plimbându-se prin biblioteca întunecoasă, îmbrăcată în cămaşă de noapte şi şal şi aşteptând ca Sir Alistair să se întoarcă.

Unde era omul?

Nu îşi făcuse apariţia la cină, şi când ea reuşise să urce în turnul lui, nu îl găsise acolo. În cele din urmă, după ce aşteptase ca friptura de raţă să se răcească de tot, fusese nevoită să mănânce fără el, doar ea cu copiii în sufrageria proaspăt curăţată. Când îi întrebase pe copii despre friptura rece şi sosul îngroşat, Jamie îi povestise cum îngropaseră câinele ceva mai devreme în după-amiaza aceea. Abigail abia dacă-şi plimbă absentă mazărea prin farfurie, apoi întrebă dacă putea să se retragă mai devreme, spunând că avea o migrenă. Fiica ei era prea tânără ca să aibă migrene, dar lui Helen i se făcuse milă de fetiţă şi o lăsase să plece. Acela era un cu totul alt motiv de îngrijorare – Abigail şi mutrişoara ei secretoasă şi tristă. Helen îşi dorea să fi ştiut ce putea să facă pentru a-şi ajuta fata.

Îşi petrecuse restul serii alături de doamna McCleod sfătuindu-se despre mese şi punând la punct bucătăria. Apoi, îi făcuse baie lui Jamie lângă focul din bucătărie şi făcură o baltă pe care trebui să o şteargă înainte să îl ducă la culcare. Tot timpul cât făcuse acele lucruri, rămăsese cu urechile ciulite în aşteptarea lui Sir Alistair. Dar nu îl auzise, spre nenorocirea ei, decât pe domnul Wiggins, beat criţă, şi poticnirile lui în drumul spre grajd.

Unde era? Şi mai exact, ei de ce îi păsa? Helen se opri lângă teancul de cărţi unde se mai afla încă măreţul lui volum cu păsările, animalele şi florile din America. Puse lumânarea pe o masă lungă de lângă perete, se aplecă şi ridică tomul uriaş pe tăblia mesei. Un norişor de praf se ridică în aer, şi ea strănută. Apoi, aduse lumânarea suficient de aproape ca să lumineze paginile fără să se scurgă ceara,

şi deschise cartea.

Frontispiciul avea o ilustraţie elaborată, făcută de mână, ce înfăţişa un arc clasic. Prin arc se puteau vedea o pădure luxuriantă, cerul albastru şi un iaz cu apă limpede. Într-o parte a arcului se afla o femeie frumoasă în veşminte antice – în mod cert o alegorie. Mâna ei era întinsă şi îl invita pe cel care privea să treacă dincolo de arc. De cealaltă parte a arcului se afla un bărbat îmbrăcat cu nişte pantaloni zdraveni din piele de căprioară şi o haină, iar pe cap purta o pălărie moale. Avea un săculeţ de piele pe umăr şi ţinea o lupă într-o mână şi un baston în cealaltă. Sub imagine era legenda: LUMEA NOUĂ ÎL INVITĂ PE BOTANISTUL MAIESTĂŢII SALE ALISTAIR MUNROE SĂ ÎI DESCOPERE MINUNĂŢIILE.

Era de presupus că bărbatul acela micuţ era Sir Alistair? Helen examină imaginea mai îndeaproape. Dacă aşa era, nu arăta deloc ca el. Cel din desen avea gura arcuită a lui Cupidon şi obrajii roz bucălaţi şi părea mai curând o femeie în haine bărbăteşti. Strâmbă din nas şi dădu pagina. Aceea era pagina de titlu care menţiona într-un scris elaborat UN STUDIU CONCIS ASUPRA FLOREI ŞI FAUNEI DIN NOUA ANGLIE DE ALISTAIR MUNROE. Pe cealaltă pagină se aflau următoarele cuvinte:

Dedicată
Maiestăţii Sale Prealuminate
GEORGE
Prin Harul lui Dumnezeu
REGE AL MARII BRITANII
Dacă îi face plăcere
Îi dedic această carte şi munca mea.

Umilul dvs. Slujitor
Alistair Munroe
1762

Helen urmări literele. Trebuie să îi fi plăcut cu adevărat regelui deoarece îşi amintea vestea că autorul

fusese înnobilat la scurt timp după publicarea acelei cărţi. Mai dădu câteva pagini şi se opri, trăgând adânc aer în piept. Când se uitaseră prin carte cu o seară în urmă, nu îi acordase prea multă atenţie. Capetele pasionate ale copiilor ascunseseră paginile de privirea ei. Dar acum…

În faţa ochilor ei se afla ilustraţia unei flori cu petale lungi arcuite pe o ramură goală. Florile erau extravagante şi numeroase, grupate laolaltă, şi erau excepţional colorate de mână într-un fel de roz lavandă. Sub floare era o secţiune cu o floare disecată care îi arăta diferitele părţi ce o alcătuiau. Alături mai era o secţiune cu frunzele deschise. Pe una din frunze era aşezat un fluture, colorat ţipător cu negru şi galben, fiecare picioruş şi antenă desenate cu minuţiozitate. Sub gravură erau menţionate cuvintele: RHODODENDRON CANADENSE.

Cum de reuşea să fie atât de ursuz, de necivilizat, şi totuşi să fie un artist care desenase imaginile originale din cartea lui? Clătină din cap şi întoarse pagina. În bibliotecă era linişte, cu excepţia picăturilor de ploaie care se loveau în ferestre. Ilustraţiile luxuriante o captivară şi întoarse uşor paginile, fascinată de desene şi de cuvinte.

Helen nu ştiu ce anume rupse vraja – sigur nu un sunet, pentru că ploaia care cădea acoperea toate sunetele de afară –, dar îşi ridică privirea după un timp şi se încruntă. Lumânarea se transformase într-un ciot trist şi o ridică atent înainte să se îndrepte spre uşa bibliotecii. Coridorul era pustiu şi întunecat, ploaia se lovea ritmic de uşile masive de la intrare. Ce făcu după aceea fu absolut inexplicabil.

Puse lumânarea pe o masă şi deschise ferm uşile. Pentru o clipă, rămaseră încăpăţânat de neclintite, apoi cedară, gemând greu. Ploaia năvăli într-o clipită înăuntru şi aproape o udă din cap până în picioare. Helen răsuflă întretăiat la şocul rece şi privi atent drumul în întuneric.

Nimic nu se mişcă.

Ce nebună nătângă era! Se udase pentru nimic. Dădu să închidă la loc uşile când zări ceva: o umbră lungă se ivi dinspre copacii de la marginea drumului. Un bărbat călare.

Se simţi cuprinsă de o uşurare copleşitoare, iar după aceea priveliştea o scoase din minţi.

Aproape că se împiedică de treaptă şi părul i se lipi deodată de cap din cauza ploii când concentră toate orele de îngrijorare în urletul pe care i-l adresă.

— Ce faceţi? Credeţi că frec şi şterg praful şi aranjez masa cât e ziua de lungă pentru ca dumneavoastră să puteţi lipsi fără nicio grijă? Nu ştiaţi că vă aşteaptă copiii? Jamie a fost dezamăgit de absenţa dumneavoastră. Şi raţa a fost rece – destul, destul de rece. Nu ştiu dacă am să fiu în stare să îi cer suficientă iertare doamnei McCleod, iar ea este singura bucătăreasă din regiune!

El se aplecă uşor peste cal – îşi pierduse pălăria şi umerii vechii lui haine de vânătoare străluceau uzi. Trebuia să fie ud leoarcă, întoarse spre ea un chip teribil de palid şi un colţ al gurii se arcui în sus a bătaie de joc.

— Primirea dumneavoastră călduroasă este înfiorător de binevoitoare, doamnă Halifax.

Helen prinse căpăstrul calului şi rămase uluită în ploaie.

— Am avut o înţelegere, dumneavoastră şi cu mine. Eu stau cu dumneavoastră la masă şi dumneavoastră – dumneavoastră – vă faceţi apariţia la cină. Cum îndrăzniţi să faceţi un pact cu mine şi să-l rupeţi după aceea? Cum îndrăzniţi să mă luaţi ca pe ceva de la sine înţeles?

El închise ochii pentru o clipă şi ea observă linii de oboseală sculptate pe chip.

— Trebuie să îmi cer din nou iertare, doamnă Halifax.

Helen se încruntă. Părea bolnav. Cât timp călărise în ploaia aceea torenţială?

— Dar unde aţi fost? Ce a fost atât de important de a trebuit să umblaţi aiurea prin furtuna asta?

— Un capriciu, oftă el, cu ochii închişi. Un capriciu, pur şi simplu.

Şi se prăbuşi de pe cal.

Helen ţipă. Din fericire, calul era bine instruit şi nu se sperie, nici nu îl călcă în picioare. El căzu pe spate, şi când Helen se aplecă deasupra trupului lui nemişcat, ceva se

agită sub haina lui.

Un năsuc negru, apoi un căpşor plângăcios se iviră de sub faldurile ude ale materialului.

Sir Alistair adăpostea sub haina lui un căţeluş.

Capitolul 6

În fiecare zi, Povestitorul de adevăruri păzea monstruoasa creatură din mijlocul grădinii cu tise. Era o sarcină monotonă. Creatura stătea bosumflată într-un colţ al cuştii, rândunicile se agitau neîncetat şi statuile pur şi simplu priveau în gol.

Seara, înainte de apusul soarelui, tânărul frumos venea să îl înlocuiască pe Povestitorul de adevăruri şi îi punea mereu aceeaşi întrebare:

— Ai văzut ceva care să te sperie astăzi?

Şi în fiecare seară Povestitorul de adevăruri răspundea:

— Nu...

din *Povestitorul de adevăruri*

— Domnule Wiggins! ţipă Helen în iureşul ploii. Domnule Wiggins, veniţi să mă ajutaţi!

— Linişte, gemu Sir Alistair, care aparent îşi revenise din leşin. Dacă Wiggins nu e adormit buştean, e mort de beat. Sau ambele.

Helen se încruntă la el. Zăcea într-o băltoacă, iar căţeluşul era ghemuit la pieptul lui şi atât omul, cât şi animalul tremurau de frig.

— Am nevoie de ajutor ca să vă duc înăuntru.

— Nu – se ridică în şezut – nu aveţi.

Ea îl luă de braţ şi îl trase tare, încercând să îl ajute să se ridice în picioare.

— Bărbat încăpăţânat.

— Femeie încăpăţânată, răspunse el şoptit. Să nu

răniţi căţelul. Am dat un şiling pe el.

— Şi aproape aţi murit aducând lighioana acasă, spuse ea într-un suflet.

El se clătină pe picioare, şi Helen îşi înfăşură braţele în jurul pieptului lui înfrigurat ca să îi menţină echilibrul. Poziţia îi plasă capul sub braţul lui, obrazul îl atingea într-o parte. El apăsă un braţ greu pe umerii ei.

— Sunteţi nebun de legat.

— Se poate ca o menajeră să i se adreseze aşa stăpânului ei? Clănţănea din dinţi, dar aranjă căţeluşul în îndoitura celuilalt braţ.

— Puteţi să mă daţi afară în dimineaţa asta, i-o întoarse ea şi îl ajută cu stângăcie să urce treptele.

În ciuda sarcasmului său, Sir Alistair se sprijinea cu putere de ea, şi Helen putea să simtă pe obraz răsuflarea întretăiată a pieptului lui. Era un bărbat masiv şi încăpăţânat, dar probabil călătorise prin ploaie ore întregi.

— Uitaţi, doamnă Halifax, că am încercat şi am eşuat să vă dau afară din noaptea în care aţi ajuns la uşa mea. Atenţie. Se sprijinise greoi de tocul uşii, dezechilibrând-o şi pe ea.

— Dacă vreţi să vă luaţi după mine, spuse ea gâfâit.

— Dar ce femeie foarte autoritară sunteţi, meditä el când intră împleticindu-se pe uşă. Nici nu pot să mă gândesc cum m-am descurcat fără dumneavoastră.

— Nici eu. Îl sprijini de perete şi închise uşa. Căţelul scânci. Numai bine o să vă fie dacă vă apucă frigurile.

— O, cât de dulce este glasul unei femei, murmură el. Atât de moale, de blând, destul de liniştit cât să trezească dorinţa protectoare dintr-un bărbat.

Ea pufni şi îl conduse spre scări. Lăsau în urma lor dâre de apă care trebuiau să fie curăţate a doua zi. În ciuda cuvintelor lui ironice, era palid şi tremura din toate încheieturile. Helen mai văzuse şi înainte bărbaţi puternici doborâţi de friguri, atunci când îl ajuta pe tatăl ei să îşi facă vizitele. Râdeau şi erau în viaţă într-o săptămână, apoi mureau în câteva zile.

— Atenţie la treaptă, spuse ea.

Era destul de înalt, destul de greu astfel că, dacă şi-ar fi pierdut echilibrul, nu era foarte sigură că putea să îl împiedice să se rostogolească pe scări. El mormăi pur şi simplu ceva, şi lucrul acela o îngrijoră şi mai tare – nu mai avea puterea să se certe cu ea?

Gândurile i-o luară la goană cât îl ajută să urce treptele. Trebuia să aducă apă fierbinte, poate să facă un ceai. Doamna McCleod lăsase cu o noapte în urmă un ceainic lângă cuptorul din bucătărie – poate că la fel făcuse şi în noaptea aceea. Avea să îl lase la el în cameră, apoi să alerge jos să ia ceainicul.

Dar tremura în valuri atunci când reuşiră să ajungă în coridorul care dădea spre camera lui. Căţelul era în pericol să îi zboare de pe braţ.

— Mă puteţi lăsa aici, mormăi el când ajunseră în dreptul uşii lui.

Helen nu îl luă în seamă şi deschise uşa.

— Sunteţi un idiot.

— Mai mulţi oameni de ştiinţă importanţi din Edinburgh şi de pe continent v-ar contrazice.

— Mă îndoiesc că v-au văzut pe jumătate mort şi cu un căţel ud în braţe.

— E adevărat. Se îndreptă împleticindu-se spre pat.

Camera lui era imensă. Un pat cu stâlpi mari era aşezat între ferestrele acoperite de draperii, cu cuvertura atârnând pe podea. Pe unul din pereţi se găsea un şemineu învechit, făcut din aceeaşi piatră roz, asemenea întregului castel. Pentru o clipă, Helen se întrebă dacă încăperea fusese folosită fără încetare de stăpânul castelului chiar din clipa în care fusese construit.

Apoi, goni gândul acela din minte.

— Nu în pat. Îl udaţi.

Îl conduse spre şemineu. Un singur fotoliu imens se afla lângă vatra rece. Tremurând, Sir Alistair se prăbuşi în el, în vreme ce ea se aplecă şi înteţi focul. Nişte tăciuni slabi mai licăreau acolo. Îngrămădi cu atenţie cărbuni peste ei până ce focul se aprinse. Apa de ploaie i se prelingea din păr pe faţă şi picura pe podea. Helen tremura, dar nu îi era

nici pe departe atât de frig pe cât îi era lui. Se ridică şi se întoarse cu faţa spre Sir Alistair.

— Dezbrăcaţi-vă.

— Dar vai, doamnă Halifax, câtă îndrăzneală! Cuvintele fură rostite uşor nedesluşit, de parcă ar fi băut, deşi Helen nu simţise niciun pic de alcool în respiraţia lui. Nu ştiam că aveţi planuri cu mine.

— Pfui!

Helen luă în braţe căţeluşul care tremura şi îl puse lângă foc, unde se făcu covrig, deznădăjduit şi ud. Avea să se îngrijoreze pentru el mai târziu. În clipa aceea, stăpânul era pe primul loc.

Helen se ridică şi începu să dea jos haina îmbibată cu apă de pe umerii lui Sir Alistair. El se aplecă spre ea ca să o ajute, dar mişcările îi erau stângace. Aruncă haina udă pe vatră, unde începu să scoată aburi. Apoi îngenunche în faţa lui şi se apucă să desfacă nasturii prin ţesătura udă leoarcă a vestei lui. Îi simţea privirea, ochii obosiţi, şi bătăile inimii ei o luară la goană. Descheie vesta, o trase şi o aruncă peste haină. Când se apucă de nasturii de la cămaşa, era conştientă că răsufla din ce în ce mai greu. Se concentră şi îşi pironi privirea pe materialul alb şi transparent lipit de pieptul lui puternic. Fire creţe de păr umbreau pânza cămăşii. Helen îi simţea respiraţia fierbinte în creştetul capului. Poziţia aceea era mult prea intimă.

Trase cu hotărâre cămaşa de pe el, înainte să apuce să se oprească şi să se gândească la ce se întâmpla, dar tot se poticni când pieptul lui gol se dezvălui în faţa ei. Trupul lui era mult mai frumos decât în închipuirile ei. Pantele late şi puternice ale umerilor duceau spre muşchii surprinzător de puternici ai braţelor, iar pieptul îi era lat şi acoperit cu păr cârlionţat în partea de sus. Sfârcuri de un roşu maroniu se desenau prin părul de pe piept, tari şi ascuţite, şi şocant de goale. Abdomenul lui tare era mângâiat doar de o linie subţire de păr negru care îi încercuia buricul înainte să se lărgească mai jos şi să dispară sub brâul pantalonilor. Helen întinse mâna spre linia aceea seducătoare de păr înainte să îşi dea măcar seama de propria ei mişcare.

Îşi retrase de îndată mâna nestăpânită, o ascunse în fuste şi spuse la repezeală:

— Ridicaţi-vă ca să dăm jos şi celelalte haine. Sunteţi aproape vânăt de frig.

— Doamnă Halifax, privirea dumneavoastră e în stare să m... mă încălzească, rosti el tărăgănat şi se ridică. Cuvintele acelea desfrânate fură tulburate doar de clănţănitul dinţilor lui.

— Pfui!

Ştia că tot chipul îi era cuprins de o îmbujorare înflăcărată, dar tot trebuia să îi scoată pantalonii aceia uzi. Se apucă să-i descheie nasturii şi îi dădu la o parte mâinile neîndemânatice când încercă să o ajute. El se clătină când îi descheie ultimul nasture şi, deodată, Helen nu îşi mai făcu nicio grijă pentru roşeaţa din obrajii sau pentru ce putea Sir Alistair să creadă despre ea.

— Treceţi în pat, îi porunci ea.

— Femeie autoritară, mormăi el, dar cuvintele îi erau în continuare nedesluşite şi îşi târşâi picioarele până la patul masiv. Odată ajuns acolo, îl puse să se sprijine de saltea cât ea îi scoase cizmele, pantalonii, ciorapii şi lenjeria. Aruncă o privire fugară spre picioarele lui lungi şi păroase şi spre peticul de păr des dinspre bazin înainte să îl bage în pat şi să tragă păturile peste el.

Se aşteptă la vreun comentariu ironic din partea lui – poate despre graba cu care îl băgase în pat –, dar el închise pur şi simplu ochii. Helen se opri doar ca să ridice căţeluşul şi să îl îndese sub pături, lângă bărbat, apoi se năpusti valvârtej spre bucătărie.

Slavă Cerului! Doamna McCleod chiar lăsase ceainicul de fier lângă foc. Helen făcu repede un ceai şi luă un ceainic de porţelan, o cană şi mult zahăr împreună cu un încălzitor vechi de pat, apoi se îndreptă spre dormitorul lui Sir Alistair. Când intră în încăpere, gâfâind după urcatul scărilor, corpul lui era în continuare chircit sub pături, şi Helen simţi o durere acută în piept.

Dar el se agită.

— Începusem să mă întreb dacă nu cumva aţi dat bir

cu fugiţii din castelul meu după ce mi-aţi văzut trupul gol.

Ea pufni şi puse tava pe măsuţa de lângă pat.

— Sunt mama unui băieţel. Vă asigur că am văzut de multe ori un mascul gol. Chiar astă-seară i-am făcut baie lui Jamie.

El mormăi.

— Speram ca trupul meu să fie cumva diferit de cel al unui băieţel.

Ea îşi drese glasul şi spuse înţepată:

— Sigur că sunt unele diferenţe, dar asemănările tot acolo rămân.

— Hm.

Ştia că o privea în vreme ce duse încălzitorul de pat la foc şi îl îndesă în cărbunii aprinşi.

— Deci, pentru dezbrăcatul meu nu v-aţi făcut mai multe griji decât pentru îmbăierea lui Jamie.

— Evident că nu, spuse ea cu ceva ce i se păru un aplomb admirabil.

— Mincinoaso, răspunse el uşor şi răguşit.

Helen îl ignoră şi aduse încălzitorul înapoi la pat.

— Puteţi să vă daţi mai încolo?

El încuviinţă din cap, cu chipul obosit şi încordat. Reuşi să se mute un pic pe saltea, şi Helen dădu la o parte păturile ca să încălzească aşternuturile. Încercă din răsputeri, dar era imposibil să nu observe linia lungă a piciorului gol, a şoldului şi a părţii lui laterale. Pântecul îi fu cuprins de căldură. Îşi feri, în grabă, ochii.

Când termină, el se întoarse înapoi şi mormăi, cu ochiul închis.

— Ce bine e.

— Bun. Se duse să pună încălzitorul pe vatră, apoi se grăbi înapoi. Încercaţi să vă ridicaţi ca să beţi nişte ceai.

Îşi deschise ochiul, surprinzător de iute, şi îşi fixă privirea pe pieptul ei.

— Sunteţi udă leoarcă, doamnă Halifax. Trebuie să aveţi grijă şi de dumneavoastră.

Helen îşi coborî privirea şi observă cum cămaşa şi şalul ei erau aproape transparente. Sfârcurile ei întărite se

conturau destul de clar prin materialul subţire. Dumnezeule! Dar decenţa nu prea mai conta în clipa aceea.

— Am eu grijă de mine de îndată ce vă aranjez pe dumneavoastră. Acum ridicaţi-vă.

— Am să vă răsplătesc mai târziu pentru purtarea neceremonioasă, o avertiză el, dar se trase pe pernă până ce se ridică pe jumătate.

— Aşa să faceţi, îi răspunse ea când puse zahărul în cană şi turnă ceaiul fierbinte.

— Nu cred că nişte zahăr să ajute prea mult ceaiul dumneavoastră, doamnă Halifax, spuse el tărăgănat în spatele ei.

— Of, linişte. Helen se întoarse şi îi surprinse privirea aţintită pe şezutul ei. E fierbinte şi dulce şi de asta aveţi nevoie acum. Beţi.

Ţinu cana pentru el, şi Sir Alistair sorbi, strâmbându-se.

— Ceaiul dumneavoastră poate să dea jos şi rugina de pe fier. Vreţi să mă omorâţi?

— Da, chiar asta încerc să fac, murmură ea împăciuitor. Un colţişor din inima ei păru să zvâcnească la cuvintele lui arţăgoase. Era atât de încăpăţânat şi în clipa aceea avea atâta nevoie de ea. Mai luaţi un pic.

El sorbi din nou din cană, cu privirea aţintită într-a ei, calmă şi tulburătoare. Degetele lui Helen tremurară când îi privi gâtul puternic înghiţind. Luă la repezeală cana de la el şi o puse pe tavă.

— Vă mulţumesc, doamnă Halifax, spuse el. Ochiul îi era închis, şi se cufundă la loc în pat, dar obrajii prinseră din nou culoare. Cred că voi supravieţui în noaptea asta fără dumneavoastră.

Ea se încruntă.

— Poate ar trebui să încălzesc o cărămidă sau să mai aduc nişte ceai.

— Dumnezeule, vă rog, fără ceai. Vă puteţi retrage în seara asta. Afară de cazul în care – deschise ochiul lui căprui şi o privi cu ironie – aţi vrea să veniţi lângă mine?

Helen făcu ochii mari, fără voia ei, la invitaţia aceea

directă şi, pentru un moment hotărâtor, nu ştiu ce să spună sau ce să facă. Apoi, se răsuci pe călcâie şi părăsi încăperea, iar râsul lui răsună în urma ei, în vreme ce Helen se grăbi să ajungă în propriul dormitor.

*

Poate că era amintirea sânilor generoşi ai menajerei lui şi a felului în care se conturaseră sub materialul umed cu o noaptea în urmă. Poate că era parfumul de lămâie al părului ei care părea să zăbovească asemenea unei prezenţe fantomatice în dormitorul lui. Sau poate era doar cuprins de o simplă nevoie pur biologică. În orice caz, Alistair se trezi în minte a doua zi cu imaginea buzelor ei pline şi roşii înfăşurate în jurul mădularului care îi era dureros de tare. Un vis de un erotism extraordinar de intens, dar vai! Carnea lui nu ştia diferenţa dintre realitate şi imaginaţie.

Alistair gemu şi dădu păturile la o parte. Capul lui şi întreg trupul îl dureau groaznic, dar mădularul era întărit cu mândrie. Cugetă la partea aceea pământească a corpului său. Cât de ironic era că până şi cel mai intelectual dintre bărbaţi putea să fie redus la acea vibrantă nevoie de bază doar din cauza unor buze senzuale şi a unui piept alb şi rotund. Masculinitatea lui tresări la imaginea însufleţită a doamnei Halifax. Mândră. Năbădăioasă.

Complet goală.

Alistair înghiţi în sec şi se atinse, degetele alunecându-i pe carnea fierbinte care devenise de fier şi îşi înfăşură capul dureros. Imaginara lui doamnă Halifax îngenunche în faţa sa şi îşi prinse în mâini sânii albi. Îi ridică, i-i oferi, desfrânată şi sfioasă în acelaşi timp, cu buza de jos prinsă între dinţi. Sânii ei erau mari şi frumoşi, revărsându-se din mâinile ei mici. Îşi prinse sfârcurile roşii între arătător şi degetul mare şi îi ciupi cu putere, aruncându-i o privire perversă. Alistair gemu şi frecă, trăgând uşor…

Din spatele lui se auzi un scâncet de căţel. Alistair

tresări instinctiv şi dădu să apuce păturile.

— La naiba!

Apoi îşi aminti şi îşi lăsă trupul să se trântească la loc pe saltea, îşi coborî privirea. Căţeluşul se piti sub aşternuturi, pe jumătate îngropat în cearşafurile care îl acoperiseră.

— E totul bine, flăcăiaşule, spuse Alistair. Nu e vina ta că sunt eu tâmpit.

Şi nici nu era vina căţeluşului că el continua să fie tare şi să simtă durere.

Dar oricum se trezise în aceeaşi stare în multe dimineţi. Şi de când se întorsese din Colonii, nu avusese decât propria mână care să îi satisfacă dorinţele animalice. O dată, cu câţiva ani în urmă, ajunsese la un asemenea punct de frustrare încât se dusese într-un cartier rău famat din Edinburgh. Căutase acolo serviciile unei femei plătite ca să îl uşureze de pornirile lui erotice. Dar când târfa pe care o alesese îi văzuse chipul la lumina lumânării din camera ei închiriată, îi ceruse un preţ mai mare. Alistair plecase, umilit şi dezgustat de propria persoană, iar târfa aruncase blesteme în urma lui. Nu mai repetase niciodată experienţa aceea îngrozitoare. În schimb, revenea mereu la mâna lui când poftele îi învingeau raţiunea.

Căţeluşul ieşi împleticindu-se de sub pături când îi auzi vocea, dând încântat din codiţă. Era un spaniel alb cu maroniu, cu urechi care atârnau şi botic pătat. Căţelul provenea de la un fermier care locuia dincolo de Glenlargo. În urmă cu o zi, când îl înşeuase pe Griffin şi plecase călare ca să caute un căţeluş, o făcuse din pur capriciu. Imaginea lui Jamie care împrăştiase petale pe mormântul lui Lady Grey îi rămăsese în minte şi îl bântuise ore întregi. Şi mai răscolitoarea fusese Abigail care fugise cu atâta hotărâre de la înmormântare. Săraca fetiţă, atât de ţeapănă şi de antipatică. Nu dulce şi supusă cum trebuia să fie o fată. Pufni uşor. Într-un fel, ea îi reamintea de el însuşi.

Căţeluşul îşi întinse lăbuţele mult prea mari, burtica lui rotundă aproape atingând patul, şi căscă. Fără îndoială că avea să vrea să îşi golească în curând vezica şi, din

moment ce era pui, nu prea îi păsa pe unde o făcea.

— Stai, flăcăiaşule, mormăi Alistair.

Se ridică, cu articulaţiile trosnind, şi începu să se îmbrace, dar nu reuşi decât să-şi pună lenjeria atunci când uşa se deschise deodată. Pentru a doua oară în dimineaţa aceea, se acoperi cu aşternuturile. Căţeluşul se răsuci şi începu să latre la intrus.

Alistair oftă, îşi înghiţi înjurătura şi se uită fix în ochii aceia speriaţi, de albastrul clopoţeilor.

— Bună dimineaţa, doamnă Halifax. V-aţi gândit să bateţi la uşă înainte de a intra?

Ochii aceia frumoşi clipiră înspre el, şi ea se încruntă.

— Ce căutaţi afară din pat?

— Încerc să-mi găsesc pantalonii, dacă chiar vreţi să ştiţi.

Îşi sprijini pumnul în şold şi mulţumi providenţei că mai păstrase de noaptea trecută peticul pe ochi.

— Dacă îmi permiteţi un moment de intimitate, pot să vă întâmpin îmbrăcat aproape cu totul.

— Pfui! În loc să plece, ea se agită pe lângă el şi aşeză tava pe măsuţa de lângă pat.

— Trebuie să vă întoarceţi în pat.

— Ceea ce trebuie, spuse el tăios, foarte conştient că mădularul său revenise la viaţa când doamna Halifax apăru, este să mă îmbrac şi să duc căţeluşul afară.

— V-am adus nişte lapte cald şi pâine, răspunse ea voioasă şi apoi se opri în faţa lui, cu braţele încrucişate la piept, de parcă ea chiar se aştepta ca el să mănânce acea mâncare de copii.

Se uită la bolul aşezat pe noptiera lui. Era pe jumătate plin cu lapte. Bucăţele de pâine îmbibate pluteau deasupra, o imagine cu totul dezgustătoare.

— Încep să mă întreb, doamnă Halifax, spuse el când lăsă cearşafurile să alunece şi se întinse după căţeluş, dacă nu cumva aţi început o campanie intenţionată ca să mă înnebuniţi.

— Poftim…?

— Stăruinţa cu care mă întrerupeţi din lucru,

angajarea unor slujitori de care nu am nevoie şi, în general, distrugerea vieţii mele nu pot fi doar simple accidente.

— Nu am…

El puse căţeluşul în faţa bolului în timp ce ea se bâlbâia. Căţelul îşi lipi boticul şi o lăbuţă pe bol şi începu să mănânce, împrăştiind lapte şi pâine pe toată noptiera.

Alistair se uită la menajera lui, căreia îi revenise vocea:

— Niciodată nu am…

— Şi mai este şi problema ţinutei dumneavoastră.

Ea coborî privirea spre hainele ei.

— Ce e în neregulă cu ţinuta mea?

— Rochia asta – el scutură uşor dantela de pe pieptul ei, mângâind în treacăt sânii aceia calzi şi catifelaţi – este mult prea elegantă pentru o menajeră. Şi totuşi insistaţi să vă afişaţi prin castelul meu în ea, în încercarea de a-mi distrage atenţia.

Obrajii ei se îmbujorară şi ochii albaştri scânteiară de indignare.

— Nu am decât două rochii, dacă vreţi să ştiţi. Nu e vina mea că vi se par nepotrivite.

El făcu un pas spre ea, pieptul lui aproape atingând rochia despre care vorbeau. Alistair nu mai era sigur dacă încerca să o alunge sau să o ademenească mai aproape. Parfumul de lămâie îi asalta nările.

— Şi ce spuneţi despre insistenţa cu care năvăliţi prin camerele mele fără să ciocăniţi măcar?

— Eu…

— Singura concluzie la care ajung este că vă doriţi să mă vedeţi gol. Din nou.

Doamna Halifax îşi coborî privirea – poate inevitabil – spre locul în care lenjeria acoperea mădularul lui exuberant. Întredeschise buzele ei senzuale şi ispititoare. Doamne! Femeia aceea îl înnebunea.

Nu putu să nu îşi aplece capul spre ea şi să privească buzele acelea cărnoase şi roşii în timp ce ea le lingea nervos.

— Poate ar trebui să vă satisfac curiozitatea.

*

Avea de gând să o sărute, Helen ştia. Intenţia se citea în fiecare linie de pe chipul lui, în privirea senzuală din ochi, în poziţia hotărâtă a trupului. Avea de gând să o sărute, şi partea groaznică era că Helen îşi dorea să fie sărutată. Voia să simte apăsarea acelor buze uneori sarcastice, alteori răutăcioase pe ale ei. Voia să îl guste, să îi simtă parfumul masculin când el o savura. De fapt, chiar începu să se aplece spre el, să îşi ridice faţa, să simtă bătăile nebuneşti ale inimii. O, da, tânjea după sărutul lui, poate mai mult decât tânjea după următoarea suflare.

Şi apoi, copiii dădură buzna în cameră. De fapt, mai ales Jamie, care alerga ca întotdeauna, cu sora lui care veni uşor în urma lui. Sir Alistair înjură destul de înfiorător în şoaptă şi se întoarse să îşi prindă cearşafurile în jurul taliei. Nu fu deranjat însă de vreo atenţie acordată de copii.

— Un căţeluş! ţipă Jamie şi se repezi la sărmana creatură.

— Ai grijă, spuse Sir Alistair. Nu a…

Dar avertismentul lui veni prea târziu. Jamie ridică în braţe căţelul şi, în aceeaşi clipă, un firicel de lichid galben picură pe podea. Jamie rămase acolo, cu gura deschisă şi ţinând căţeluşul în faţă.

— Ah…

Sir Alistair privi inexpresiv, cu splendidul lui piept încă dezgolit. Helen simţi că îl compătimeşte. Pe jumătate ucis de frigul din noaptea de dinainte, nici măcar îmbrăcat în dimineaţa aceea şi deja asaltat de câini nestăpâniţi şi de copii zburdalnici. Ea îşi drese glasul.

— Cred că…

Dar fu întreruptă de un chicotit. O chicoteală dulce, ascuţită, de fată, pe care nu o mai auzise de când părăsiseră Londra. Helen se întoarse.

Abigail rămăsese încă în picioare la uşă, acoperindu-şi gura cu ambele mâini, în timp ce chicotelile se revărsau printre degetele ei. Îşi coborî mâinile.

— A făcut pipi pe tine! îi spuse ea cântat fratelui său. Pipi şi pipi, şi iar pipi! Ar trebui să-i spunem Puddles (băltoace).

Pentru o clipă, Helen se temu că Jamie avea să izbucnească în plâns, apoi căţeluşul se zvârcoli şi fiul ei strânse zâmbind animăluţul la piept.

— Tot e un căţeluş grozav. Dar nu ar trebui să-i spunem Puddles.

— În niciun caz Puddles, mormăi Sir Alistair, şi ambii copii tresăriră şi se uitară la el lung, de parcă uitaseră de existenţa lui.

Abigail deveni serioasă.

— Nu este câinele nostru, Jamie. Nu putem să-i punem noi numele.

— Nu, nu este câinele vostru, spuse uşor Sir Alistair, dar am nevoie de ajutor ca să-i găsesc un nume. Şi în clipa asta, am nevoie de cineva care să îl ducă pe pajişte afară şi să se asigure că-şi face restul de treburi pe acolo, nu în castel. Se oferă cineva?

Copiii săriră să îndeplinească sarcina, şi Sir Alistair doar încuviinţă din cap înainte ca ei să se facă nevăzuţi. Deodată, Helen se regăsi iar singură în compania stăpânului de la castel.

Se aplecă să şteargă băltoaca de pe podea cu cârpa pe care o adusese de la bucătărie odată cu laptele. Îi evită privirea.

— Mulţumesc.

— Pentru?

Vocea lui era nepăsătoare, şi aruncă cearşafurile înapoi pe pat.

— Ştiţi pentru ce. Ridică privirea spre el şi îşi dădu seama că vederea îi era înceţoşată de lacrimi. Pentru că i-aţi lăsat pe Abigail şi Jamie să aibă grijă de căţel. Ei... ei chiar aveau nevoie de asta acum. Mulţumesc.

El ridică din umeri şi păru să nu se simtă prea în largul lui.

— E o nimica toată.

— O nimica toată? Ea se ridică, brusc enervată.

Aproape v-aţi sinucis ca să luaţi câinele ăsta. A fost mai mult de-o nimica toată!

— Cine spune că am luat câinele pentru copii? mormăi el.

— N-a fost aşa? întrebă ea.

Îi plăcea să o facă pe fiara, dar sub masca lui, Helen simţea că se ascundea un bărbat cu totul diferit.

— Şi dacă ar fi aşa? El păşi mai aproape şi o prinse cu blândeţe de umăr. Poate că merit o răsplată.

Helen nu avu timp să se gândească sau să dezbată, nici măcar să se pregătească. Buzele lui le cuprinseră pe ale ei, calde şi uşor aspre de la firele de păr din bărbie şi oh! senzaţia era minunată. Masculină. Pline de dorinţă. Nu se mai simţise atât de dorită de multă vreme. Nici nu-şi mai amintea de când nu mai fusese sărutată de un bărbat. Se aplecă spre el, cu mâinile pe braţele lui goale, şi senzaţia pielii lui fierbinţi şi fine sub degetele ei era minunată. El îşi deschise gura peste a ei şi limba lui o exploră într-o doară, iar ea deschise buzele şi îl primi înăuntru. Fericită. Cu uluire. Cu uşurinţă.

Poate prea multă uşurinţă.

Aceea era una dintre greşelile ei cele mai grave: tendinţa de a acţiona prea devreme. De a se îndrăgosti prea devreme. Oferindu-se în întregime doar ca să-şi regrete după aceea pasiunea impulsivă. Şi săruturile lui Lister i se păruseră, pe vremuri, minunate, şi unde o duseseră?

Spre nimic altceva decât disperare.

Se retrase, gâfâind, şi îl privi. Ochiul îi era întredeschis, chipul îmbujorat şi senzual, cu favoriţi întunecaţi.

Încercă să se gândească la ceva de spus.

— Eu…

În cele din urmă, îşi apăsă pur şi simplu degetele pe buze şi fugi din cameră asemenea celei mai inocente dintre virgine.

*

— Rover, spuse Jamie. Stătea ghemuit în iarba din spatele castelului şi se uita la căţeluşul care adulmeca gândacul pe care îl găsise.

Abigail îşi dădu ochii peste cap.

— Ţie îţi pare că arată a Rover (Corsar)?

— Da, spuse Jamie şi adăugă: Sau poate Captain.

Abigail îşi ridică atent poalele rochiei şi găsi nişte iarbă mai uscată pe care să se aşeze. Mai totul era ud după furtuna din noaptea anterioară.

— Cred că Tristan ar fi frumos.

— E nume de fată.

— Ba nu. Tristan a fost un soldat măreţ. Abigail se încruntă puţin, nu întru totul sigură de spusele ei. Sau ceva. Oricum, sigur nu o fată.

— Ei bine, mie-mi sună a nume de fată, spuse Jamie hotărât.

Ridică o crenguţă şi o ţinu în dreptul boticului căţelului. Acesta prinse rămurica şi i-o şterpeli. Se trânti la pământ, cu picioarele din spate întinse înapoi şi începu să roadă lemnul.

— Nu-l lăsa s-o mănânce, spuse Abigail.

— Nu-l las, spuse Jamie. Şi, oricum…

— Ei! îi strigă o voce cunoscută. Ce aveţi acolo?

Domnul Wiggins apăru în spatele lor. Capul lui acoperi soarele de dimineaţă, iar părul roşu care îi înconjura faţa părea să fi luat foc. Se clătină un pic pe picioare şi se uită încruntat spre căţel.

— E câinele lui Sir Alistair, spuse Abigail repede, de teamă că ar fi încercat să le ia câinele. Avem grijă de el pentru el.

Domnul Wiggins se uită chiorâş, iar ochii lui mici fură aproape înghiţiţi de ridurile de pe faţa lui.

— Muncă de jos pentru fiica unui duce, ha?

Abigail îşi muşcă buza. Sperase atât de mult că avea să uite de cuvintele spuse de Jamie cu o zi înainte. Dar domnul Wiggins se gândea la alte probleme.

— Numa s-aveţi grijă să nu să pişe în bucătărie. Ş-aşa

am deja multe pe cap.

— El… începu Jamie, dar Abigail îl întrerupse:

— Vom avea grijă, spuse ea drăgălaş.

— Ptiu! mormăi domnul Wiggins şi îşi luă tălpăşiţa.

Abigail aşteptă până ce se făcu nevăzut în castel, apoi se întoarse spre fratele ei.

— Nu trebuie să-i mai spui nimic.

— Nu eşti stăpâna mea!

Buza de jos îi tremura, iar faţa lui devenea din ce în ce mai roşie. Abigail ştia că erau semnele unei crize iminente de urlat sau plâns sau ambele, dar oricum insistă:

— E important, Jamie. Nu trebuie să-l laşi să te tragă de limbă.

— Nu l-am lăsat, murmură el, dar amândoi ştiau că era o minciună.

Abigail oftă. Jamie mai era încă foarte mic şi doar atât putea să obţină de la el. Îi întinse căţeluşul.

— Vrei să îl ţii pe Puddles?

— Nu e Puddles, spuse el, dar îl luă în braţe, îl strânse la piept şi îşi ascunse faţa în blăniţa lui.

— Ştiu.

Abigail se lăsă pe iarbă şi închise ochii, simţind soarele pe chip. Trebuia să îi spună mamei ce zisese Jamie. Trebuia să se ducă şi să o caute chiar în clipa aceea. Dar mama s-ar fi supărat şi îngrijorat şi asta ar fi stricat proaspăta lor fericire. Poate că oricum nu conta.

— Puddles nu a văzut grajdurile, spuse Jamie de lângă ea. Părea că voia bună îi revenise. Hai să i le arătăm.

— Foarte bine.

Abigail se ridică şi îl urmă pe fratele ei spre grajduri prin iarba udă. La urma urmei, ziua era minunată şi aveau un căţeluş drăgălaş de care să aibă grijă. Ceva o făcu să arunce o privire peste umăr în direcţia în care plecase domnul Wiggins. Nu se zărea, dar nori negri pluteau în depărtare, coborâţi şi prevestitori de rău, ameninţând soarele.

Se cutremură şi o luă la fugă ca să îl prindă din urmă pe Jamie.

*

— Se zice că Wheaton o să propună în Parlament alt proiect de lege pentru soldaţi, spuse contele de Blanchard şi se lăsă pe spate în scaunul lui până ce Lister se temu că avea să îl rupă.

— Omul nu se lasă niciodată, spuse lordul Hasselthorpe cu dispreţ. Prevăd că o vom respinge fără prea mari dezbateri. Ce ziceţi, Excelenţă?

Lister se uită lung la paharul de coniac pe care îl ţinea în mână. Se aflau în biroul lui Hasselthorpe, o încăpere destul de plăcută chiar dacă era decorată cu roşu şi roz. Hasselthorpe era un bărbat sobru cu scaun la cap şi cu ambiţia de a obţine scaunul de prim-ministru – poate foarte curând –, dar avea o toantă de nevastă. Sigur ea decorase camera.

Lister se uită la gazda lui.

— Legea lui Wheaton e prostie curată, bineînţeles. Gândiţi-vă cât ar consta guvernul fiecare pensie dată oricărui idiot care a slujit în armata Maiestăţii Sale. Dar se poate să aibă şi ceva susţinere populară legea asta.

— Haideţi, domnule, sigur nu credeţi că va trece? Blanchard îl privi înmărmurit.

— Să treacă, nu, spuse Lister. Dar se poate să fie o luptă. Aţi citit pamfletele care circulă pe stradă?

— Retorica pamfletarilor nu e prea sofisticată, îl luă în râs Hasselthorpe.

— Nu, dar îi influenţează pe obişnuiţii cafenelelor. Lister se încruntă. Şi evenimentele recente din Colonii în timpul războiului cu francezii au adus în mintea oamenilor soarta soldatului comun. Atrocităţi precum masacrul de la Spinner’s Falls încep să ridice semne de întrebare despre cât de bine sunt plătiţi soldaţii noştri.

Hasselthorpe se aplecă uşor în faţă.

— Fratele meu a fost ucis la Spinner’s Falls. Ideea că masacrul ar putea să fie folosit ca un fel de argument intimidant în declamaţiile vreunui pamfletar mă scârbeşte,

domnule.

Lister ridică din umeri.

— Sunt de acord. Nu vreau decât să subliniez opoziţia cu care ne vom confrunta ca să înfrângem proiectul.

Scaunul lui Blanchard scârţâi când se apucă să flecărească despre soldaţii beţivi şi hoţi, dar Lister era distrat. Henderson deschise uşor uşa şi îşi băgă capul înăuntru.

— Vă rog să mă iertaţi, spuse Lister şi întrerupse bâiguielile lui Blanchard.

Abia dacă aşteptă încuviinţarea celorlalţi domni înainte să se ridice şi se îndreptă spre uşă.

— Ce-i?

— Vă rog să mă iertaţi că vă deranjez, Excelenţă, şopti nervos Henderson, dar am veşti despre fuga unei anumite doamne.

Lister privi înapoi peste umăr. Hasselthorpe şi Blanchard se sfătuiau între ei şi nu era sigur că puteau să îl audă. Se întoarse spre secretarul lui.

— Da?

— Excelenţă, ea şi copiii au fost văzuţi în Edinburgh acum mai puţin de-o săptămână.

Edinburgh? Interesant. Nu ştia că Helen să cunoască pe cineva în Scoţia. Găsise vreun loc în Scoţia acolo unde să stea sau călătorea de acolo?

Îşi aţinti din nou privirea spre Henderson.

— Bun. Trimite mai mulţi oameni. Vreau să umble peste tot prin Scoţia, să afle dacă mai este acolo şi, dacă nu este, unde naibii s-a dus.

Henderson se înclină.

— Foarte bine, Excelenţă.

Şi Lister îşi permise să schiţeze un zâmbet. Distanţa dintre vânător şi pradă se micşorase. Curând, foarte curând, avea să strângă cu propriile mâine frumosul gât al lui Helen.

Capitolul 7

Într-o seară, în vreme ce Povestitorul de adevăruri îl păzea pe monstru, tânărul nu apăru la ora lui obişnuită. Soarele coborî şi apuse, umbrele se adânciră în grădina ornamentală şi rândunicile încetară să mai dea din aripi şi se aşezară pe stinghiile din colivie. Când Povestitorul de adevăruri se uită atent la monstru, zări ceva palid în spatele barelor. Curios, el se apropie mai mult şi, spre surprinderea lui, văzu că monstrul dispăruse, în locul lui se afla o femeie goală, iar părul negru o învăluia asemenea unei mantii.

În clipa aceea, frumosul tânăr traversă în fugă şi gâfâind curtea castelului, ţipând:

— Pleacă! Pleacă în clipa asta!

Povestitorul de adevăruri se întoarse ascultător să plece, dar stăpânul strigă în spatele lui:

— Ai văzut ceva care să te sperie azi?

Povestitorul de adevăruri se opri, dar nu se întoarse.

— Nu...

din *Povestitorul de adevăruri*

Îl evita. Pe la mijlocul dimineţii, când i se aduse în birou o tavă cu ceai şi biscuiţi de către una dintre noile slujitoare şi nu de înnebunitoarea lui menajeră, Alistair deveni sigur de asta. Îi provocase atâta repulsie cu sărutul acela? O speriase cu intenţia lui limpede? Ei bine, ducă-se totul naibii. Acela era castelul lui, la naiba; ea era cea care insistase să îi deranjeze liniştea. Nu putea să se ascundă de el. În plus, se gândi el coborând în fugă scările din turn, trecuse ora la care îşi cerea corespondenţa de dimineaţă.

Când ajunse în bucătărie, o văzu pe doamna Halifax aplecată împreună cu bucătăreasa peste o oală care aburea pe vatră, dar ea nu îl zări din prima clipă. Lângă uşa coridorului pe care abia intrase, băiatul şi fata se jucau cu animăluţul. Nu se mai vedea niciun alt servitor.

— Aţi venit pentru prânz? întrebă Jamie, strângând la piept căţeluşul care dădea din coadă. O să-i dăm în curând

lui Puddles un castron cu lapte.

— Să nu uitaţi să îl duceţi afară după aceea, mormăi Alistair. Dădu să se îndrepte spre vatră. Şi chiar să vă gândiţi la alt nume pentru căţel.

— Da, domnule, spuse Abigail în spatele lui.

Doamna Halifax ridică privirea când el se apropie şi, de parcă vederea lui o sperie, făcu ochii mari.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule Alistair?

În privirea ei se citea precauţia. „Sau poate că doar era îngrozită că lăsase o bestie atât de dezgustătoare să se apropie de ea”, îi reproşă în gând o voce batjocoritoare.

Gândul îl făcu să se încrunte şi spuse:

— Am venit pentru corespondenţa mea.

Bucătăreasa mormăi ceva şi se aplecă deasupra oalei. Doamna Halifax se îndreptă spre o masă din apropiere, pe care se afla un teanc de scrisori.

— Îmi pare rău. Trebuia să vi le trimit. Îi întinse teancul.

El îl luă, şi degetele lui le atinseră uşor pe ale ei, apoi se încruntă când examină scrisorile. Sigur că răspunsul lui Etienne nu se afla printre ele – era mult prea devreme –, dar totuşi sperase că avea să se regăsească acolo. Alistair se gândise neîncetat la trădătorul de la Spinner’s Falls de la ultima scrisoare de la Vale. Sau poate că era apariţia doamnei Halifax şi certitudinea tuturor lucrurilor pe care le pierduse odată cu faţa lui în masacrul acela cumplit.

— Aşteptaţi vreo scrisoare anume? întrerupse doamna Halifax şirul gândurilor lui sumbre.

El ridică din umeri şi îndesă scrisorile în buzunar.

— O scrisoare de la un coleg din altă ţară. Nimic extraordinar de important.

— Corespondaţi cu domni din străinătate? Ea îşi înclină capul, parcă intrigată.

El încuviinţă.

— Fac schimb de idei şi descoperiri cu alţi biologi din Franţa, Norvegia, Italia, Rusia şi Coloniile americane. Chiar în momentul ăsta, am un prieten care explorează sălbăticia din China şi un altul pe undeva prin inima Africii.

— Cât de minunat! Şi dumneavoastră sigur îi vizitaţi pe aceşti prieteni şi exploraţi.

El se uită lung la ea. Îşi bătea joc de el?

— Nu părăsesc niciodată castelul.

Ea încremeni.

— Serios? Ştiu că vă place castelul, dar sigur trebuie să călătoriţi din când în când. Cum rămâne cu studiile dumneavoastră?

— N-am mai călătorit de când m-am întors din Colonii. Nu mai reuşi să se uite în ochii aceia mari şi albaştri şi îşi întoarse privirea spre copiii care se jucau, lângă uşă, cu căţeluşul. Ştiţi cum arăt. Ştiţi de ce rămân aici.

— Dar… Sprâncenele ei se încruntară înainte să facă un pas spre el şi să-l oblige să îi întâlnească încă o dată privirea gravă. Ştiu că trebuie să fie greu să ieşiţi. Ştiu că oamenii trebuie să se uite lung. Trebuie să fie groaznic. Dar să vă închideţi aici pentru totdeauna… nu meritaţi aşa o pedeapsă.

— Să merit? Simţi cum gura i se strâmbă. Bărbaţii care au murit în Colonii nu şi-au meritat moartea. Soarta mea nu are nimic de-a face cu ce merit şi ce nu. E doar o stare de fapt: sunt mutilat. Îi sperii pe copii şi pe cei slabi de înger. Deci, rămân în castelul ăsta.

— Cum puteţi suporta să vă trăiţi tot restul vieţii aşa?

El ridică din umeri.

— Nu mă gândesc la restul vieţii mele. Asta mi-e pur şi simplu soarta.

— Trecutul nu poate să fie schimbat. Înţeleg asta, spuse ea. Dar se poate să accepţi trecutul şi totuşi să continui să speri.

— Să speri? O privi lung. Îşi susţinea mult prea înverşunat poziţia ca să nu o ia cumva personal –, dar nu era sigur cum. Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Ea se aplecă spre el, cu ochii ei albaştri serioşi.

— Nu vă gândiţi la viitor? Nu plănuiţi momente de fericire? Nu luptaţi pentru o viaţă mai bună?

Alistair scutură din cap.

— Ce rost are să-mi pun la cale viitorul când trecutul

meu nu se poate schimba? Nu sunt nefericit.

— Dar sunteţi fericit?

El se întoarse spre uşă.

— Contează?

— Sigur că da.

Îi simţi mâna firavă pe braţ. Se întoarse ca să o privească din nou, atât de luminoasă, de frumoasă.

— Cum puteţi să vă trăiţi viaţa fără fericire sau fără măcar să speraţi la fericire?

— Acum ştiu că vă bateţi joc de mine, mormăi el şi îşi smulse braţul din mâna ei.

Se năpusti afară din bucătărie, fără să mai ia în seamă împotrivirea ei. Ştia că nu era felul ei să fie atât de crudă, dar sinceritatea ei era într-o anumită măsură mai aspră decât bătaia de joc. Cum să se gândească la viitor când nu avea aşa ceva, când renunţase cu şapte ani în urmă la orice speranţă de a avea unul? Până şi gândul reînvierii acelui optimism îl îngrozi. Nu, era mai bine să fugă din bucătărie şi de menajera lui care înţelegea mult prea multe, decât să se confrunte cu propria lui slăbiciune.

*

În după-amiaza aceea, Helen mătura treptele de la intrare când un huruit o făcu să îşi ridice privirea. O trăsură mare cu patru cai venea pe drum, iar imaginea era atât de ciudată – din moment ce se obişnuise deja cu solitudinea castelului – că nu reuşi decât să rămână acolo şi să privească uimită pentru o clipă. Apoi frica îi încolţi în inimă. Doamne Dumnezeule, îi găsise Lister?

De drept, Meg sau Nellie trebuia să mături scările, dar slujitoarele erau ocupate cu curăţarea salonului de la etajul întâi. Aşa că, după prânz, se dusese ea la trepte, înnebunită de vederea buruienilor care creşteau printre crăpături. De aceea, se afla în picioare acolo într-un şorţ mototolit, înarmată cu o mătură. Nu avea timp nici măcar să judece şi să-şi ascundă copiii.

Trăsura se opri maiestuos, şi un lacheu sări ca să

aranjeze scăriţa şi să deschidă uşa. O doamnă foarte înaltă îşi făcu apariţia şi îşi plecă fruntea ca să evite acoperişul trăsurii. Helen mai că se prăbuşi la pământ de uşurare. Doamna purta o elegantă rochie crem cu un jupon în dungi şi o pălărie de pai. În spatele ei se afla o doamnă mai mică de înălţime şi durdulie, îmbrăcată din cap până în picioare în violet şi galben, şi o minunată bonetă cu volănaşe îi încadra chipul vesel şi îmbujorat. Doamna înaltă îşi îndreptă spatele şi se uită încruntată la Helen printr-o pereche de ochelari formidabili şi destul de ciudaţi. Erau mari, complet rotunzi şi aveau nişte rame negre şi groase cu un x între lentile.

— Cine, spuse femeia, eşti dumneata?

Helen făcu o plecăciune, destul de frumoasă i se păru ei, dat fiind că ţinea o mătură în mână.

— Sunt doamna Halifax, noua menajeră a lui Sir Alistair.

Doamna înaltă ridică din sprâncene cu neîncredere şi se întoarse spre însoţitoarea ei.

— Ai auzit, Phoebe? Femeia spune că este menajera lui Alistair. Ţi se pare posibil să fi angajat o menajeră?

Doamna mai scundă şi durdulie îşi scuturăfustele şi zâmbi spre Helen.

— Dacă spune că este menajera, Sophie, şi din moment ce mătura scările când am ajuns noi, cred că trebuie să presupunem că, într-adevăr, Alistair a făcut rost de o menajeră.

— Hm, fu singura reacţie a doamnei înalte. Ai putea să ne şi pofteşti înăuntru, fetiţo. Mă îndoiesc ca Alistair să aibă vreo încăpere decentă, dar oricum rămânem.

Helen simţi că faţa îi luă foc. Nu mai fusese numită fetiţă de ceva vreme, dar spusele doamnei nu păreau să aibă vreo semnificaţie.

— Sunt convinsă că putem să găsim ceva, spuse ea, deloc convinsă.

Dacă le punea, chiar în clipa aceea, pe slujitoare să aranjeze două dintre camerele de oaspeţi, poate reuşeau să termine până la lăsarea serii. Poate.

— Poate ar trebui să ne prezentăm, murmură doamna mai scundă.

— Ar trebui? o întrebă însoţitoarea ei.

— Da. Răspunsul veni hotărât.

— Prea bine, spuse doamna mai înaltă. Sunt domnişoara Sophia Munroe, sora domnului Alistair, şi dumneaei este domnişoara Phoebe McDonald.

— Îmi pare bine. Helen făcu din nou o plecăciune.

— Ne bucurăm foarte mult să te cunoaştem.

Domnişoara McDonald radia, iar obrajii ei dolofani şi roşii străluceau. Părea să fi uitat că Helen era o servitoare.

— Vreţi să mă urmaţi? spuse Helen politicos. Hm… Sir Alistair vă aşteaptă?

— Bineînţeles că nu, spuse iute domnişoara Munroe când intră în castel. Nu mai era aici dacă ne aştepta. Îşi scoase pălăria şi se uită încruntată în încăpere. E aici, nu?

— A, da, răspunse Helen şi luă pălăriile ambelor femei. Cercetă atent camera şi le aşeză, în cele din urmă, pe o masă din marmură. Spera să nu fie prea prăfuită. Sunt sigură că va fi chiar bucuros să ştie că aţi venit în vizită.

Domnişoara Munroe pufni.

— Atunci eşti mai optimistă decât mine.

Helen se gândi că era mai bine să nu răspundă la acest comentariu. În schimb, le conduse pe musafire în salonul de zi pe care le pusese pe slujitoare să îl cureţe şi strânse pumnii pentru ca lucrurile să mai fi avansat de la prânz.

Dar când deschise uşa, Tom, lacheul, strănuta puternic, capul îi era acoperit de enorme pânze de păianjen pline de praf şi atât Meg, cât şi Nellie chicoteau nestăpânit. Servitorii se îndreptară de spate când ea intră, iar Nellie îşi acoperi gura cu mâna ca să îşi reţină râsul.

Helen oftă şi se întoarse spre doamne.

— Poate aţi prefera să aşteptaţi în sufragerie. Mă tem că este singura încăpere complet aranjată din castel – exceptând bucătăria.

— Nicidecum. Domnişoara Munroe dădu buzna în cameră şi privi cu ochi critic la şirul de capete de animale

împăiate, mâncate de molii, care erau aliniate de-a lungul peretelui. Eu şi Phoebe putem să dirijăm lucrurile aici câtă vreme îl aduci pe Alistair.

Helen încuviinţă din cap şi îi lăsă în urma ei pe slujitori şi pe doamne. În timp ce urca scările, putea să audă cum domnişoara Munroe se apucă să dea ordine în stânga şi în dreapta. Nu îl mai văzuse pe Sir Alistair de când se certaseră în dimineaţa aceea în bucătărie. Adevărul era că îl evitase, chiar o trimisese pe Meg să îi ducă prânzul sus, în loc să i-l fi dus chiar ea. De fapt, când ajunse la etajul al treilea, îşi dădu seama că nu era cu totul sigură dacă Sir Alistair se ascundea în turnul lui. Din câte ştia, putea să fi hotărât să plece într-una din plimbările lui.

Dar, când bătu la uşa din turn, vocea profundă a lui Sir Alistair răspunse tăios:

— Intră.

Ea deschise uşa şi păşi în turn. Sir Alistair se afla la cea mai mare masă, aplecat peste o carte, cu o lupă în mână. Vorbi fără să îşi ridice privirea:

— Aţi venit să-mi distrageţi atenţia de la muncă, doamnă Halifax?

— A venit sora dumneavoastră.

El ridică brusc privirea la cuvintele ei.

— Poftim?

Ea clipi uimită. Se răsese. Obrazul fără cicatrici era destul de neted şi, de fapt, era chiar frumos. Se scutură ca să îşi revină în fire.

— Sora dumneavoastră…

El se năpusti în faţa mesei.

— Aiurea. De ce-ar fi venit Sophia aici?

— Cred că pur şi simplu…

Dar el trecuse deja de ea.

— Trebuie să se fi întâmplat ceva.

— Nu cred să fie nimic de rău, spuse ea, şi i-o luă pe urme.

Sir Alistair nu păru să o audă când coborî scările în grabă. Helen gâfâia în clipa în care ajunseseră la holul de jos, dar el nu avea deloc respiraţia tăiată. Sir Alistair se opri

şi se încruntă.

— Unde aţi dus-o?

— În camera de zi, cu capetele acelea urâte de animale, răspunse Helen cu sufletul la gură.

— Minunat. Sigur are să spună ceva despre ele, mormăi Sir Alistair.

Helen îşi dădu ochii peste cap. Nu era ca şi cum ar fi putut să o lase pe sora lui să aştepte în drum.

Sir Alistair îşi continuă drumul cu paşi mari şi dădu buzna în camera de zi.

— Ce s-a întâmplat?

Domnişoara Munroe se întoarse cu faţa la el şi se încruntă prin ochelarii ei ciudaţi.

— Trofeele de vânătoare ale bunicului s-au făcut praf cu totul. Ar trebui aruncate.

Sir Alistair se încruntă.

— N-ai bătut drumul din Edinburgh până aici ca să critici starea trofeelor de vânătoare ale bunicului. Şi ce-s chestiile alea pe faţa ta?

— Aceştia – domnişoara Munroe îşi atinse ochelarii urâţi – sunt ochelarii de vedere ai domnului Benjamin Martin, pe care i-a creat ca să reducă răul pe care îl face lumina ochilor mei. I-am comandat direct din Londra.

— Doamne Sfinte, urâţi mai sunt!

— Sir Alistair! spuse tăios Helen.

— Păi, chiar sunt, mormăi el. Şi ştie asta.

Dar sora lui zâmbi crispată.

— Exact reacţia la care mă aşteptam de la un filistin ca tine.

— Deci ai bătut tot drumul ăsta ca să mi-i arăţi?

— Nu, am venit să văd dacă fratele meu mai trăieşte.

— De ce să nu trăiesc?

— N-am primit niciun răspuns la ultimele trei scrisori, i-o întoarse sora lui. Ce era să cred dacă nu că putrezeşti pe undeva prin castelul ăsta vechi şi de demult.

— Răspund la toate scrisorile tale, se încruntă Sir Alistair.

— La ultimele trei n-ai răspuns.

Helen îşi drese glasul.

— Vrea cineva nişte ceai?

— O, ar fi minunat, spuse, de lângă domnişoara Munroe, domnişoara McDonald. Şi poate nişte biscuiţi? Sophie adoră biscuiţii, nu-i aşa?

— Nu pot să sufăr… începu domnişoara Munroe, dar se opri brusc. Dacă Helen nu ar fi ştiut mai bine, ar fi putut să jure că domnişoara McDonald o ciupise. Domnişoara Munroe trase aer în piept şi recunoscu: Mi-ar plăcea nişte ceai.

— Bine. Helen făcu un semn din cap spre Meg, care, împreună cu ceilalţi slujitori, rămaseră să se uite la toată ciondăneala. Vă rog să o rugaţi pe bucătăreasă să pregătească nişte ceai şi să vadă dacă are biscuiţi sau prăjiturele care să meargă cu el.

— Da, doamnă. Meg ieşi în grabă din încăpere.

Helen privi aspru până ce toţi servitorii care mai rămăseseră acolo i-o luară pe urme fără tragere de inimă.

— N-o invitaţi pe sora dumneavoastră să ia loc? murmură Helen spre Sir Alistair.

— Am treabă, mormăi el, dar adăugă: Vă rog să luaţi loc, Sophia, Phoebe. Şi dumneavoastră, doamnă Halifax.

— Dar… începu ea, apoi se gândi mai bine la obiecţia ei când Sir Alistair îşi întoarse privirea spre ea şi se încruntă. Se aşeză înţepată într-un fotoliu fără braţe.

— Mulţumesc, Alistair, spuse domnişoara Munroe şi se aşeză şi ea pe una dintre canapele.

Domnişoara McDonald luă loc lângă ea şi spuse:

— E atât de bine să te revedem, Alistair. Am fost dezamăgite că nu ai putut să vii de Crăciun. Am avut o friptură de gâscă minunată, cam cea mai mare din câte am văzut vreodată.

— Nu vin niciodată de Crăciun, mormăi Alistair.

El alese un scaun de lângă Helen, făcând-o să se ruşineze.

— Dar poate ar trebui să vii, îl mustră domnişoara McDonald cu blândeţe.

Vorbele ei păreau să fie mai eficiente decât cuvintele

tăioase ale domnişoarei Munroe. Pometii lui Sir Alistair păreau chiar un pic rumeni.

— Ştii că nu-mi place să călătoresc.

— Da, dragule, spuse domnişoara McDonald, dar nu e un motiv suficient ca să ne ignori. Sophie a fost foarte tristă că nu i-ai scris măcar o felicitare de Crăciun.

Lângă ea, domnişoara Munroe pufni, departe de-a părea tristă.

Sir Alistair se încruntă şi dădu să deschidă gura. Helen se temu de ce putea să spună şi se adresă în grabă domnişoarei McDonald:

— Înţeleg că locuiţi în Edinburgh?

Domnişoara îi răspunse cu un zâmbet larg.

— Da, chiar aşa. Eu şi Sophie avem o casă minunată în stil Whitestone cu vedere spre oraş. Sophie face parte dintr-o serie de societăţi ştiinţifice şi filosofice şi putem să participăm la o prelegere, o demonstraţie sau o expoziţie în fiecare zi din săptămână.

— Cât de frumos, spuse Helen. Şi pe dumneavoastră trebuie să vă intereseze ştiinţa şi filozofía, nu, domnişoară McDonald?

— O, am un anumit interes, răspunse ea cu zâmbetul pe buze, dar nu am vocaţia pe care o are Sophie.

— Aiurea, se răsti domnişoara Munroe. Te descurci foarte bine pentru o minte neantrenată, Phoebe.

— Dar vai, îţi mulţumesc, Sophie, murmură domnişoara McDonald şi bătu cu subînţeles din gene spre Helen.

Helen îşi ascunse un zâmbet. Domnişoara McDonald părea să ştie exact cum să se descurce cu formidabila ei prietenă.

— Ştiaţi că Sir Alistair lucrează la o altă carte minunată? întrebă ea.

— Serios? Domnişoara McDonald bătu din palme. Putem s-o vedem?

Domnişoara Munroe ridică o sprânceană spre fratele ei.

— Mă bucur să aud că te-ai apucat din nou de lucru.

— Sunt încă la început, mormăi el.

Slujitoarele se întoarseră cu ceaiul chiar atunci şi, preţ de-o clipă, până ce puseră în ordine lucrurile, totul fu o harababură.

Sir Alistair profită de agitaţie ca să se aplece spre Helen şi să-i şoptească:

— Minunată?

Ea îşi simţi obrajii în flăcări.

— Cartea dumneavoastră e minunată.

Ochiul lui căprui îi scrută chipul.

— Atunci aţi citit-o?

— Nu – nu pe toată –, dar m-am uitat peste o parte din ea azi-noapte. Intensitatea din privirea lui îi tăie răsuflare. A fost fascinant.

— Aşa a fost?

Îi privea gura, miji ochiul şi se concentră, iar Helen se întrebă dacă rememora sărutul lor. Îşi jurase să nu îl mai repete. O legătură cu bărbatul acela ar fi fost încă un exemplu de aruncat cu capul înainte într-o nebunie fără să se gândească la pericol. Dar, când Sir Alistair îşi ridică privirea şi îi întâlni ochii, Helen ştiu.

Indiferent de cât era de periculoasă, nebunia începea într-adevăr să arate foarte ispititor.

*

După ceai, Alistair îşi petrecu restul după-amiezii în turn, nu doar pentru că-şi dorea să termine capitolul despre bursuci, dar şi pentru că se temea că, dacă mai zăbovea prin apropierea seducătoarei lui menajere, avea să facă într-adevăr ceva nebunesc. În plus, era sigur că Sophia chinuia personalul să termine curăţenia din castel. Era înţelept să se ţină departe de toate astea.

Aşa că, era deja seara când o revăzu pe doamna Halifax. Abia revenea din apartamentele lui, căci îşi amintise să se spele înainte de cină şi chiar îşi pusese pe el o haină şi nişte pantaloni decenţi pentru ca sora lui să nu îl dojenească prea rău. Se părea că şi doamna Halifax

hotărâse să se îmbrace cât mai frumos. Alistair se opri în josul scărilor şi se uită la ea înainte să fie observat. Purtase aceeaşi rochie albastră în fiecare zi de când ajunsese la castel, dar în seara aceea purta o rochie verde cu auriu, mult prea somptuoasă pentru o menajeră şi, ce era şi mai rău, şi mai mult din pieptul ei catifelat era lăsat la vedere. Deodată, Alistair se bucură că îşi făcuse timp să îşi prindă părul şi să se radă.

Ea se întoarse, se uită la el o clipă şi se opri şi ea pentru o fracţiune de secundă, cu ochii mari albaştri şi sensibili, cu minunaţii ei obraji rozalii şi inocenţi. Poate că Alistair trebuia să se întoarcă pur şi simplu şi să urce din nou scările. Să se închidă în turnul lui şi să îi poruncească să plece din castelul şi din viaţa lui. Ea spera la vreun viitor strălucitor, iar el ştia că nu avea niciunul.

În schimb, se apropie agale de ea.

— Pare că aveţi totul sub control pentru cina asta, doamnă Halifax.

Ea privi distrată prin sufragerie.

— Cred că are să meargă. Să-mi spuneţi dacă servirea nu se face cum trebuie. Tom încă mai învaţă cum să servească supa.

— O, dar veţi fi acolo ca să observaţi, spuse el, şi o luă de braţ. Aţi uitat de înţelegerea noastră de-a mânca împreună masa de seară? Noaptea trecură aţi fost destul de fermă în privinţa părţii mele de târg.

— Dar, sora dumneavoastră… Obrajii ei se înflăcărară. Va crede că… că… ştiţi dumneavoastră.

— Ce va crede este că sunt excentric şi ştie asta deja. O privi ironic. Haideţi, doamnă Halifax, nu e momentul pentru emoţii de domniţă. Unde vă sunt copiii?

Îl privi, dacă se mai putea aşa ceva, şi mai şocată.

— În bucătărie, dar nu puteţi…

El făcu semn uneia dintre slujitoare.

— Te rog să-i chemi pe copiii doamnei Halifax.

Fata plecă grăbită. El ridică sprânceana spre menajera lui.

— Gata. Vedeţi. Destul de simplu.

— Numai dacă nu luaţi în considerare regulile bunei-cuviinţe, mormăi ea în şoaptă.

— Iată-te, frate! Vocea vioaie a Sophiei se auzi în spatele lor.

Alistair se întoarse şi făcu o plecăciune spre sora lui.

— După cum bine vezi.

Sophie ajunse în capul scărilor.

— Nu era sigur că vii la cină. Şi mai eşti şi destul de îngrijit. Bănuiesc că ar trebui să mă simt onorată. Dar apoi – zări mâna doamnei Halifax pe braţul lui – poate că gătitul nu-mi este adresat mie.

Doamna Halifax încercă să îşi retragă mâna, dar Alistair i-o acoperi hotărât cu a lui, împiedicând-o.

— Plăcerea ta este mereu foarte importantă pentru mine, Sophia.

Ea pufni la auzul spuselor lui.

— Sophie, o dojeni Phoebe din spatele ei.

Îi aruncă lui Alistair o privire spăşită. Sărmana Phoebe McDonald liniştea mereu apele în urma surorii lui.

Alistair era pe cale să sublinieze chiar acea idee – poate nechibzuit – când Jamie apăru valvârtej de după colţ, aproape ciocnindu-se de Sophia.

— Jamie! strigă doamna Halifax.

Băiatul se opri brusc şi se uită lung la Sophia. Sora lui apăru din urmă, ca întotdeauna mai liniştită.

— Meg ne-a zis să venim la masă.

Sophia o privi de sus pe fetiţă.

— Cine sunteţi voi?

— Eu sunt Abigail, doamnă, spuse ea, şi făcu o plecăciune. El e fratele meu, Jamie. Îmi cer iertare pentru el.

Sophia ridică o sprânceană.

— Pun pariu că faci asta foarte des.

Abigail oftă şi păru complet obosită.

— Da, aşa este.

— Ce fată bună. Sophia aproape schiţă un zâmbet. Fraţii mai mici pot fi uneori o corvoadă, dar trebuie să fii stăruitoare.

— Da, doamnă, răspunse ceremonios Abigail.

— Hai, Jamie, spuse Alistair. Hai să mergem la masă înainte să facă vreo societate a surorilor mai mari şi autoritare.

Jamie se îndreptă vioi spre sala de mese.

Alistair se aşează la locul lui obişnuit din capul mesei, o aşează pe Sophia la dreapta lui, aşa cum se cuvenea, dar se asigură ca doamna Halifax să se regăsească la stânga lui. El îi trase explicit scaunul când menajera lui încercă să o ia la sănătoasa şi să se aşeze la celălalt capăt al mesei.

— Vă mulţumesc, mormăi ea mai degrabă lipsită de graţie atunci când se aşează.

— Cu cea mai mare plăcere, murmură el cu blândeţe când împinse prea tare scaunul.

Sophia era ocupată să îi arate lui Abigail cum să îşi aşeze corect paharul de apă şi rată scena lor, dar Phoebe îi privi curios de pe partea opusă doamnei Halifax. La naiba! Alistair uitase ce spirit de observaţie avea femeia aceea mărunţică. Dădu din cap spre ea, iar ea îi făcu cu ochiul în semn de răspuns.

— Deci te-ai apucat din nou de scris, spuse Sophia când Tom aduse o supieră, însoţit de o fată ca să îi servească.

— Da, răspunse Alistair prudent.

— Şi este aceeaşi lucrare? întrebă ea. Cea despre varietăţile de păsări, animale şi insecte din Anglia?

— Da.

— Bun. Bun. Mă bucur să aud asta. Refuză cu un semn din mână coşul cu pâine pe care Abigail încerca să i-l întindă. Nu, mulţumesc. Nu mănânc niciodată după prânz pâine dospită. Sper, continuă ea şi se întoarse din nou spre el, că ai să faci o treabă bună. Richards a făcut un talmeş-balmeş cu Zoologia lui acum câţiva ani. Idiotul a încercat să arate că găinile sunt înrudite cu şopârlele. Ha!

Alistair se lăsă pe spate ca să îi permită slujitoarei să pună în faţa lui o farfurie cu supă.

— Richards e un neghiob pedant, dar în opinia mea, comparaţia lui dintre găini şi şopârle a fost cu totul

îndreptăţită.

— Presupun că tu consideri că bursucii sunt înrudiţi cu urşii, nu? Ochelarii Sophiei străluciră primejdios.

— La urma urmei, ghearele ambilor seamănă izbitor…

— Ha!

— Şi, continuă el netulburat din moment ce, până la urmă, discutaseră aşa de când erau mici, când am disecat toamna trecută cadavrul unui bursuc, am descoperit similarităţi în oasele craniului şi ale antebraţelor.

— Ce-i un cadavru? întrebă Jamie înainte ca Sophia să îi dea replica.

— Un trup mort, explică Alistair.

Lângă el, doamna Halifax se înecă. El se întoarse şi o lovi binevoitor pe spate.

— Sunt bine, spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Dar am putea să schimbăm subiectul?

— Desigur, spuse el cu amabilitate. Poate ar trebui să discutăm despre excremente în schimb.

— O, Doamne, mormăi doamna Halifax lângă el.

El nu o luă în seamă şi se întoarse spre sora lui.

— N-o să-ţi vină să crezi ce am găsit zilele trecute în excrementele unui bursuc.

— Aşa? întrebă Sophia cu interes.

— Un cioc de pasăre.

— Aiurea!

— Ba chiar aşa a fost. Unul mic – poate un piţigoi sau o rândunică –, dar era în mod cert un cioc de pasăre.

— Sigur nu un piţigoi. Nu coboară aşa des la sol.

— Ah, dar eu cred că pasărea era deja moartă când a fost mâncată de bursuc.

— Aţi promis că nu mai vorbim despre cadavre, izbucni doamna Halifax.

El o privi şi încercă din răsputeri să nu râdă.

— Am promis fără cadavre de bursuci. Acum vorbim despre un cadavru de pasăre.

Ea se încruntă, desigur minunat, spre el.

— Sunteţi didactic.

— Da, sunt. El zâmbi. Şi ce aveţi de gând să faceţi?

Zări cu colţul ochiului cum Sophia şi Phoebe schimbară între ele priviri uimite, dar le ignoră.

Doamna Halifax strâmbă din nas.

— Cred doar că ar trebui să fiţi mai politicos cu femeia care se ocupă să vă facă patul.

Îşi arcui sprâncenele.

— Mă ameninţaţi că îmi puneţi broaşte râioase în pat, doamnă?

— Poate, răspunse ea uşor, dar cu ochi plini de jovialitate.

Privirea lui se fixă pe gura ei, senzuală şi umedă, şi simţi cum se întăreşte ca fierul. Îi spuse cu voce joasă pentru ca nimeni să nu îi audă:

— Aş fi mai atent cu ameninţarea dacă ar fi să puneţi ceva în patul meu.

— Nu faceţi asta, şopti ea.

— Asta ce?

— Ştiţi prea bine. Întâlni ochii aceia albaştri asemenea clopoţeilor, mari şi vulnerabili. Nu mă tachinaţi.

Cuvintele ei şoptite ar fi trebuit să îl facă să se ruşineze. Dar, asemenea ultimului nemernic, nu făcură decât să îi aţâţe interesul. „Ai grijă”, îi şopti o voce. „Nu o lăsa să te facă să crezi că poţi să îi oferi ce-şi doreşte”. Trebuia să asculte de vocea aceea. Trebuia să asculte şi să se îndepărteze de doamna Halifax înainte să fie prea târziu. În schimb, se aplecă în faţă, ademenit împotriva voinţei sale.

*

Mai târziu în după-amiaza aceea, domnişoara Munroe îşi ridică ceaiul, o fixă pe Helen cu o privire pătrunzătoare şi întrebă:

— De când te-a angajat fratele meu ca menajeră?

Helen îşi înghiţi gura de ceai pe care doar ce o sorbise şi răspunse precaută:

— Doar de câteva zile.

— Ah. Domnişoara Munroe se lăsă pe spate şi îşi agită

cu putere ceaiul în ceaşcă.

Helen se întoarse la ceaiul ei, oarecum descumpănită. Era greu de spus dacă „ah”-ul fusese unul de aprobare, de dezaprobare sau cu totul altceva. După cină, se retraseră în salonul de zi, deja curăţat – ei bine, măcar mai curat decât fusese mai înainte. Fetele munciseră pe brânci toată după-amiaza şi chiar aprinseseră un foc în vechiul şemineu din piatră. Animalele împăiate continuau să se uite lung în jos prin ochii lor destul de macabri din sticlă, dar nu le mai atârnau pânze de păianjen peste urechi. Era o îmbunătăţire categorică.

Jamie şi Abigail rămăseseră în salonul zi doar ca să spună noapte bună. După ce Helen îi băgase în pat şi revenire, Sir Alistair era prins într-o discuţie cu domnişoara McDonald în celălalt capătul al camerei. Domnişoara Munroe rămăsese în aşteptare la uşă. Dacă Helen ar fi fost un gen de femeie mai suspicioasă, s-ar fi întrebat dacă domnişoara Munroe nu o aşteptase chiar pe ea.

Îşi drese glasul.

— Sir Alistair mi-a spus că nu v-a mai văzut de ceva vreme?

Domnişoara Munroe îşi privi încruntată ceaiul.

— Se ascunde aici ca un lepros.

— Poate că îi este ruşine, murmură Helen.

Aruncă o privire spre locul în care Sir Alistair şi domnişoara McDonald vorbeau. În loc de ceai, el bea coniac dintr-un pahar, îşi înclinase capul spre doamna mai în vârstă şi asculta serios ce îi spunea. Părul prins la spate îi dezvăluia cicatricile, dar îl făcea să arate mai civilizat. Îi studie atent profilul şi îşi dădu seama că, fără acele cicatrici, era un bărbat chipeş. Fusese obişnuit cu atenţia femeilor înainte să fie mutilat? Gândul o descumpăni şi îşi întoarse privirea.

Doar ca să o regăsească pe domnişoara Munroe uitându-se la ea cu o expresie de nepătruns.

— E mai mult decât ruşine.

— Ce vreţi să spuneţi? Helen se uită încruntată în ceaşca de ceai şi se gândi. Abigail a ţipat prima dată când l-

a văzut.

Domnişoara Munroe dădu scurt o dată din cap.

— Exact. Copiii care nu-l cunosc se sperie de el. Până şi adulţii îl privesc chiorâş.

— Nu-i place să-i facă pe ceilalţi să se simtă incomod.

Helen o privi în ochi pe domnişoara Munroe şi încercă să găsească în ei o licărire de aprobare.

— Îţi poţi imagina? se întrebă gânditor domnişoara Munroe. Să ai un chip care te aduce în centrul atenţiei oriunde te-ai duce? Să fie oameni care se opresc şi rămân cu gura căscată la tine şi cărora le este frică? Pur şi simplu nu poate să fie el însuşi, nu poate să se amestece în mulţime. Nu are nici măcar o clipă de răgaz.

— Ar fi infernal. Helen îşi muşcă buza, cuprinsă de un val nedorit de empatie care ameninţa să îi copleşească raţiunea. Mai ales pentru el. Este aşa de morocănos pe dinafară, dar înăuntru cred că este mai sensibil decât îi place să se arate.

— Acum începi să înţelegi. Domnişoara Munroe se lăsă pe spate în scaunul ei şi îl privi descurajată pe fratele ei. De fapt, a fost mai bine la început când s-a întors din Colonii. O, rănile erau mai proaspete atunci, mai şocante, dar el nu îşi dăduse încă seama, cred. Abia acum un an sau doi şi-a dat seama că lucrurile vor rămâne pentru totdeauna aşa. Că nu mai era un simplu bărbat, ci un ciudat.

Helen scoase un sunet scurt de dezacord la auzul acelor cuvinte aspre. Domnişoara Munroe îi aruncă o privire tăioasă.

— E adevărat. Nu-i face deloc bine să se ascundă sub o spoială înşelătoare, să pretindă că toate cicatricile alea nu există şi că este un om normal. Este ceea ce este. Se aplecă în faţă, cu o privire atât de intensă că Helen îşi dori să şi-o ferească pe a ei. Şi îl iubesc şi mai mult pentru asta. Mă înţelegi? Era un om bun când a plecat în Colonii. Când s-a întors, era un om extraordinar. Atâţia cred că, de fapt, curajul este un simplu act de vitejie pe câmpul de luptă – fără chibzuinţă, fără examinare a consecinţelor. Un act care

se termină într-o secundă sau un minut ori cel mult două. Ce a făcut fratele meu, ce face el acum este să-şi ducă povara de ani întregi. Ştie că îşi va petrece restul vieţii cu povara asta.

Şi îşi duce îndatoririle până la capăt. Se lăsă pe spate în scaunul ei, cu ochii aţintiţi spre Helen. În opinia mea, asta înseamnă curajul adevărat.

Helen îşi întoarse privirea de la domnişoara Munroe şi se uită absentă la cana cu ceai, cu mâna tremurândă. Mai devreme, în bucătărie, nu îi înţelesese întru totul povara. Dacă era să fie sinceră, îl considerase un pic cam laş fiindcă se ascundea în castelul acela murdar. Dar acum… Să fii un proscris printre oameni vreme de ani şi să îţi înţelegi complet damnarea – aşa cum o făcea cu siguranţă un bărbat atât de inteligent precum Sir Alistair –, da, pentru asta era nevoie de o tărie de caracter reală. De un curaj adevărat. Nu se mai gândise niciodată până atunci la cele îndurate de Sir Alistair, la ce avea să îndure pentru tot restul vieţii lui de pe pământ.

Îşi ridică privirea. El vorbea în continuare cu domnişoara McDonald, cu chipul în profil. Cicatricile erau cu totul ascunse din unghiul acela. Nasul îi era drept şi lung, bărbia fermă şi oarecum pronunţată. Obrazul îi era neted şi pleoapa grea de oboseală. Părea un bărbat chipeş şi deştept. Poate un pic cam obosit la ora aceea atât de târzie. Trebuie să îi fi simţit privirea, căci se întoarse şi îşi dezvălui cicatricile cu totul, crestate, roşii şi urâte. Peticul îi ascundea ochiul, dar sub el, obrazul era deformat.

Ea se uită lung la chipul lui, văzând atât bărbatul chipeş şi deştept, cât şi pustnicul ironic şi cu cicatrici. I se tăie răsuflarea şi începu să respire întretăiat, dar continuă să îl privească prelung şi se sili să se uite la tot ce era el. Tot ce era Sir Alistair. Ar fi trebuit să fie dezgustată, în schimb, nu simţi decât o atracţie atât de profundă încât abia reuşi să nu se ridice şi să se îndrepte spre el într-o clipită.

El ridică uşor paharul de coniac şi o salută înainte să bea, fixând-o cu ochii peste margine.

Doar atunci reuşi Helen să îşi întoarcă privirea, încercând din răsputeri să tragă adânc aer în piept. Ceva se întâmplase în acele câteva secunde când se priviseră în ochi. De parcă îi privise sufletul.

Şi poate că şi el îl privise pe al ei.

Capitolul 8

Acum, a doua zi, Povestitorul de adevăruri se gândi la ce văzuse şi, pe măsură ce umbrele învăluiau din ce în ce mai mult grădina, se duse la colivia cu rândunici şi deschise uşa. Ele îşi luară de îndată zborul şi se învălmăşiră spre cerul înserării. Când frumosul tânăr apăru în grădină, urlă furios. Scoase de sub hainele lui o punguţă frumoasă din mătase şi un mic cârlig din aur şi goni după rândunici, alergând afară din castel pe urmele lor...

din *Povestitorul de adevăruri*

A doua zi, Alistair se trezi înainte de ivirea zorilor, aşa cum îi era obiceiul. Aţâţă focul, aprinse o lumânare, se spălă cu apa extrem de rece din lavoarul de pe masa lui de toaletă şi se grăbi să se îmbrace. Dar când ieşi pe coridor, se opri nehotărât. Când mai trăia Lady Grey, îşi făceau plimbarea de dimineaţă la ora aceea, dar acum ea nu mai era şi noul căţeluş, încă fără nume, era prea mic ca să se plimbe.

Se duse agale, cu o senzaţie vagă de enervare şi tristeţe, la fereastra de la capătul coridorului. Doamna Halifax trecuse pe acolo. Fereastra era ciudat de curată în interior, chiar dacă la exterior era încă pe jumătate acoperită de iederă. O lumină vaporoasă de culoarea piersicii începea să lumineze dealurile. Urma să fie o zi însorită. O zi perfectă pentru plimbare, se gândi el morocănos. Sau o zi pentru…

Gândul acela neaşteptat luă contur, şi se îndreptă spre scări. La etajul de dedesubt, nu se întrevedea nicio lumină pe sub uşa de la camera surorii lui şi a domnişoarei McDonald. O, trecuseră ani de când nu o mai luase pe nepregătite pe Sophia. Alistair bătu în uşă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea de dinăuntru.

La fel ca el, şi ea se trezea dintr-odată, cu toate simţurile în alertă.

— E timpul să te trezeşti, somnoroaso, strigă el.

— Alistair? Ţi-ai pierdut minţile?

Şontâcăi până la uşă şi o deschise. Sophia purta o cămaşă de noapte voluminoasă, având părul cărunt prins în cozi lungi. El rânji la faţa ei ţâfnoasă.

— E vară, e soare afară şi peştii înoată prin apă.

Făcu ochii mari, apoi îi miji entuziasmată când înţelesese.

— Dă-mi jumătate de oră.

— Douăzeci de minute, îi spuse el peste umăr.

Era deja pe drum spre camera doamnei Halifax, care era după colţ.

— S-a făcut! răspunse Sophia şi trânti uşa în urma ei.

Nici pe sub uşa doamnei Halifax nu se vedea lumină, dar chiar şi aşa Alistair ciocăni. Dinăuntru se auzi un geamăt înăbuşit şi o bufnitură. Apoi, linişte totală. El ciocăni din nou.

Picioare goale lipăiră iute spre uşă, care se deschise uşor. Chipul micuţ şi palid al lui Abigail privi afară. Alistair se uită la ea.

— Numai tu te-ai trezit?

Ea dădu din cap.

— Mamei şi lui Jamie le ia un secol până se trezesc.

— Atunci trebuie să mă ajuţi.

Împinse uşor uşa şi intră în încăpere. Era o cameră mare, folosită la un moment dat ca magazie, şi uitase de patul mare şi urât care se afla acolo. Jamie şi doamna Halifax erau încă întinşi, iar un colţ al păturii era dat într-o parte, acolo unde era evident că dormise Abigail. Căţeluşul era încolăcit deasupra aşternuturilor, dar la venirea lui

Alistair, se ridică şi se întinse, cu limbuţă roz pe afară. Alistair merse spre capul patului şi apucă să o scuture pe doamna Halifax ca să o trezească, apoi se opri. Spre deosebire de sora lui, menajera dormea cu părul despletit şi lăsat liber, curgând în valuri de mătase fină şi încurcată peste pernă. Obrajii îi erau roz, buzele rozalii întredeschise ca să respire uşor. Pentru o clipă, Alistair rămase complet fermecat de vulnerabilitatea ei, şi vintrele lui se încordară.

— Aveţi de gând să o scuturaţi? îl întrebă Abigail din spatele lui.

Doamne! Ce libidinos era de avea gândurile acelea în faţa unei fetiţe. Alistair clipi tulburat şi se aplecă în faţă ca să o apuce de umăr pe menajera lui, simţind-o moale şi caldă sub mână.

— Doamnă Halifax.

— Mmm, oftă ea şi îşi ridică umărul.

— Mamă! îi spuse Abigail tare.

— Ce-i? Doamna Halifax clipi şi îl privi lung cu ochii ei albaştri, nedumeriţi. Ce-i asta?

— Trebuie să te trezeşti, spuse Abigail de parcă vorbea cu surzii. Mergem… Se întoarse şi se uită la Alistair. De ce ne-am trezit aşa devreme?

— Mergem la pescuit.

— Uraaa! ţipă Jamie şi sări din pat de partea cealaltă a mamei lui. Ori nu se trezea aşa de greu pe cât credea sora lui, ori pescuitul îl stimula teribil.

Doamna Halifax gemu şi îşi îndepărtă de pe chip o şuviţă de păr.

— Dar de ce trebuie să ne trezim aşa devreme?

— Pentru că – Alistair se aplecă mai aproape ca să îi şoptească în ureche – peştii se trezesc la ora asta.

Ea gemu, dar Jamie îngenunche lângă ea, sărind în pat şi scandând:

— Hai, hai, hai!

— Bine, spuse mama lui, dar Sir Alistair trebuie să ne lase ca să ne îmbrăcăm. Roşeaţa i se adânci în obraji, de parcă îşi dădu în sfârşit seama cât era de dezbrăcată.

Pentru o clipă, privirea lui Alistair o provocă pe a ei.

Părea să poarte o cămaşă subţire pe sub pătură, şi Alistair era tentat să rămână până ce ea era obligată să se ridice. Să îi vadă sânii plini şi tremurânzi sub pânza delicată, să privească legănarea părului în jurul umerilor.

Nebunie, nebunie curată.

În schimb, îşi înclină capul, dar privirea lui nu o părăsi nici măcar o clipă pe-a ei.

— Douăzeci de minute.

Luă căţeluşul în braţe, apoi părăsi încăperea înainte ca vreo altă nebunie să îl împiedice.

Căţeluşul rămase cuminte în braţele lui câtă vreme coborî scările şi se îndreptă spre bucătărie. O surprinse pe doamna McCleod în timp ce aţâţa focul de dimineaţă. Una din slujnice era aşezată la masa din bucătărie şi căsca atunci când el intră. Chiţăi surprinsă când îl văzu.

Doamna McCleod îşi îndreptă spatele.

— Domnule?

— Poţi să pregăteşti nişte brânză, unt şi brânză? Se uită nelămurit prin bucătărie. Poate câteva fructe şi carne rece? Mergem să pescuim.

Doamna McCleod încuviinţă grav din cap, cu chipul înroşit şi perfect impasibil fată de cererile lui neaşteptate.

— Da, pot.

— Şi un mic dejun consistent pentru când ne întoarcem. Alistair se încruntă. L-ai văzut pe Wiggins?

Slujitoarea pufni.

— Poate că-i încă-n pat ăsta. Se îmbujoră şi îşi îndreptă spatele când Alistair o privi. Îmi pare rău, domnule.

Alistair flutură mâna cu care ţinea căţelul în aer când îi auzi scuzele ei.

— Când îl vezi, spune-i că trebuie să cureţe grajdul.

Wiggins era un ticălos leneş, se gândi el când ieşi cu paşi mari în soarele dimineţii. Nu îşi dăduse seama cât de leneş era până în clipa în care apăruseră ceilalţi slujitori. Nu, nu era adevărat. Puse căţeluşul în iarba udă de rouă. Ştiuse întotdeauna că Wiggins era un muncitor groaznic; doar că până atunci nu dăduse nici două cepe degerate pe

asta.

Alistair se încruntă la cățeluşul care căsca şi care îşi ridică nasul ca să adulmece adierea dimineţii. Wiggins era o problemă ce trebuia rezolvată în curând, dar nu, slavă Cerului, în dimineaţa aceea.

— Hai, flăcăule, fă-ţi treaba, îi şopti el cățeluşului. Cel mai bine e să înveţi s-o faci aici şi chiar acum. Numai Dumnezeu ştie ce-ar face doamna Halifax dacă te scapi prin castel.

Parcă înţelegându-i ordinul, cățelul se lăsă pe vine în iarbă.

Iar Alistair lăsă capul pe spate şi izbucni în râs.

*

Mama se opri deodată când ieşiră din bucătăria castelului şi, pentru o clipă, Abigail nu înţelese de ce. Apoi, se aplecă într-o parte şi văzu. Sir Alistair stătea în lumina soarelui cu cățeluşul la picioare şi mâinile în şolduri şi râdea. Scoase un râs bărbătesc sonor şi profund, aşa cum Abigail nu mai auzise niciodată. Aproape că nu-l prea văzuse pe duce, dar nu şi-l putea aminti râzând aşa. Se îndoia că ducele putea să râdă aşa. Cumva, era mult prea ţeapăn. Sigur îşi rupea ceva dacă ar fi făcut-o.

Râsul lui Sir Alistair era ciudat şi minunat, şi cel mai extraordinar lucru pe care îl auzise vreodată Abigail. Îşi ridică privirea spre mama ei şi se întrebă dacă şi ea simţea acelaşi lucru. Trebuia să fie aşa pentru că şi ea făcuse ochii mari şi buzele îi erau arcuite într-un zâmbet uimit.

Jamie se repezi pe lângă ele şi alergă spre locul în care se aflau Sir Alistair şi cățeluşul.

— Încă visez, spuse un glas.

Abigail tresări şi se întoarse.

Domnişoara Munroe stătea în uşa bucătăriei, cu ochii ei oarecum îmblânziţi în spatele ochelarilor ciudaţi.

— Nu l-am mai auzit pe Alistair râzând de ani întregi.

— Într-adevăr? întrebă mama. Se uita la domnişoara Munroe de parcă ar fi întrebat-o altceva. Ceva mult mai

important.

Domnişoara Munroe dădu o dată din cap. Ridică vocea şi îl strigă pe Alistair:

— Unde-s ustensilele de pescuit, frate? Sper că nu te-aştepţi să prindem păstrăvi cu mâinile goale, nu?

— Ah, iată-te, Sophia. Începeam să cred că ai hotărât să rămâi în pat.

Domnişoara Munroe pufni într-un fel nu prea potrivit pentru o doamnă.

— Cu toată agitaţia pe care-ai iscat-o azi-dimineaţă? Cu greu.

— Şi domnişoara McDonald?

— Ştii că lui Phoebe îi place să doarmă.

Sir Alistair zâmbi.

— Undiţele sunt în grajd. I-am cerut doamnei McCleod un coş de picnic. Poate vreţi, doamnelor, să mergeţi să vedeţi dacă e gata.

Se pregătea să se îndrepte spre grajd fără să mai aştepte vreun răspuns, aşa că Abigail alergă să-l prindă din urmă. Jamie luă căţeluşul în braţe.

— N-am mai pescuit niciodată.

Sir Alistair îşi coborî privirea.

— Nu?

Jamie clătină din cap.

— Ah, dar ăsta e sportul domnilor eleganţi de pretutindeni, puştiule. Ştiai că însuşi regele George pescuieşte?

— Nu, nu ştiam. Jamie sări un pas ca să ţină pasul cu Sir Alistair.

— Chiar el mi-a spus-o când am luat ceaiul împreună.

— Şi ducii pescuiesc? întrebă Jamie.

Inima lui Abigail încremeni. Apoi Sir Alistair răspunse:

— Şi ducii pescuiesc, nu am nicio îndoială. Bine că-s eu aici să te învăţ. Şi pe sora ta la fel.

El îi zâmbi lui Abigail.

Abigail simţi cum i se umflă pieptul şi chipul îi păru cuprins de un zâmbet; nu putea să şi-l reţină nici dacă voia.

Intrară în grajdul întunecat şi se duseră la uşa din colţ.

Sir Alistair o deschise şi scormoni înăuntru după ceva.

— Asta-i, mormăi el, apoi scoase o undiţă mai lungă chiar decât el. O sprijini de perete şi reveni spre camera îngustă. Cred... da, ne descurcăm cu astea.

Patru undiţe îşi mai făcură apariţia. Se întoarse din magazie şi îi întinse un coş cu mâner de piele şi balamale.

— Poţi să ţii asta, Abigail?

— Da, spuse ea încăpăţânată, deşi coşul era mai greu decât părea. Cuprinse mânerul cu ambele mâini şi îl ridică înspre piept.

Sir Alistair dădu din cap.

— Ce fată bună. Şi asta e pentru Jamie. Îi întinse fratelui ei un coş mai mic pe care să îl ţină. Bun.

Puse undiţele pe umăr şi se întoarseră cu paşi apăsaţi spre castel, acolo unde mama ei şi domnişoara Munroe îi aşteptau.

— Mama, ştiai că regele George pescuieşte? întrebă Jamie.

Ţinea căţeluşul sub braţ şi apucase în cealaltă coşul.

— Chiar aşa? Mama privea mai curând suspicios spre Sir Alistair.

— Chiar aşa. Cu mâna rămasă liberă, Sir Alistair o luă de braţ pe mama ei. În fiecare zi şi de două ori în zilele de luni.

— Hm, fu singurul lucru spus de mama ei, dar părea fericită.

Pentru prima dată fericită de când plecaseră din Londra, se gândi Abigail când îşi croi drum prin iarba înrourată.

*

Pescuitul părea să fie o distracţie care cerea multă aşteptare, se gândi Helen o jumătate de oră mai târziu. Ataşai un cârlig, ingenios ascuns în nişte pene, la capătul unui fir şi apoi îl aruncai în apă, în speranţa că un peşte avea să muşte momeala. Nu te-ai fi gândit că peştii erau atât de prostuţi cât să facă o confuzie între nişte pene şi-un

cârlig şi o muscă ce zbura pe deasupra apei, dar aparent peştii erau nişte creaturi prostuţe. Sau erau pur şi simplu miopi.

— Gândiţi-vă la încheietura dumneavoastră, spuse Sir Alistair. Lăsaţi-o să se scuture asemenea unei cozi de peşte.

Helen îşi arcui o sprânceană şi îi aruncă o privire peste umăr. El stătea mai departe în sus pe mal şi o privire cu ochi critici, aparent foarte serios cu indicaţiile lui. Helen oftă, se aplecă înainte şi se concentră pe încheietura ei când scuturâ undiţa lungă pe care o ţinea în mână. Capătul firului se agită în aer, făcu apoi cale întoarsă şi se încurcă într-o ramură de deasupra.

— La naiba, mormăi ea şoptit.

Abigail, care îşi aruncase cu succes firul la apă deja de trei ori, chicoti. Domnişoara Munroe, politicoasă, nu spuse nimic chiar dacă lui Helen i se păru că dădu ochii peste cap. Iar Jamie, care îşi pierduse deja interesul pentru „scuturare” şi vâna chiar atunci libelule împreună cu căţeluşul, nici măcar nu observă.

— Permiteţi-mi.

Sir Alistair veni într-o clipă lângă ea şi îşi întinse braţele lungi deasupra capului ei.

Răsuflarea îi era caldă pe obrazul ei cât încercă să descurce firul de pe creangă. Helen încremeni de-a binelea. Tremura înăuntrul ei, dar el părea să nu fie deloc afectat de apropierea dintre ei.

— Gata, spuse el când momeala fu desfăcută. Rămase în spatele ei şi se aplecă în faţă şi în jurul ei ca să îi arate cum trebuia să ţină undiţa. În timp ce o aranja în poziţia potrivită, atingerea uşoară a mâinilor lui fu absolut devastatoare.

„Gândeşte-te la ce trebuie să faci”, se mustră Helen în gând şi încercă să pară atentă. Îşi dăduse repede seama că nu o deranja să petreacă mult timp pe malul unui râu, dar că nu avea să fie niciodată un pescar extraordinar. Ascultase indicaţiile lui Sir Alistair cu seriozitatea unui ucenic care învăţa o artă veche şi mistică. Iar când, pentru

prima oară, trimise corect firul în mijlocul râului, o bucurie plină de mândrie îi lumină chipul palid. Numai şi pentru acel lucru, dacă nu pentru altceva, meritase să se trezească cu noaptea-n cap şi să umble prin iarba udă.

— Aţi priceput acum? o întrebă Sir Alistair tăios în ureche.

— Da, hm, destul de bine. Helen îşi drese glasul.

El îşi întoarse uşor capul şi ochiul lui bun îi întâlni pe ai ei la câţiva centimetri distanţă.

— Dacă doriţi pot să vă instruiesc şi despre cum se manevrează corespunzător undiţa.

Obrajii îi luară foc chiar dacă îi vorbise cu o voce mult prea joasă ca să fie auziţi.

— Cred că înţeleg suficient de bine ideea.

— Chiar aşa? El îşi ridică sprânceana şi ochiul lui străluci diabolic.

Mâna ei alunecă uşor pe undiţă şi zâmbi ademenitor.

— Învăţ repede, domnule.

— Da, dar sunt sigur că vreţi să deveniţi o maestră. Practica potrivită cred că e bine-venită.

Se aplecă aproape imperceptibil şi, pentru un moment complet nebunesc, Helen se gândi că avea să o sărute, acolo în aer liber, în faţa copiilor şi a surorii lui.

— Alistair! ţipă domnişoara Munroe.

Helen tresări vinovată, dar Alistair murmură pur şi simplu:

— Poate mai târziu.

— Alistair, am prins un peşte!

În cele din urmă, el se întoarse la auzul veştii şi se îndreptă spre locul în care sora lui se lupta din răsputeri cu undiţa. Şi Jamie fu atras de agitaţie şi, pentru o clipă, nimeni nu se mai uită atent la Helen câtă vreme îi veni sufletul la loc.

Când se uită din nou primprejur, Sir Alistair se ciondănea cu sora lui în legătură cu mărimea peştelui. Nu observase că mica momeală cu pene a lui Helen se cufundase în apa nu foarte adâncă chiar la malul râului, unde cu siguranţă că erau foarte puţini peşti. Cerul senin şi

scânteietor se desfăşura deasupra lor, nori străvezii se desenau pe întinderea lui. Râul clocotea, apa strălucitoare dezvăluia rocile netede de la fund. Malurile erau înverzite de iarbă nouă şi pe partea lor se afla un pâlc de copaci la umbra cărora fusese îngropată Lady Grey. Râul lui Sir Alistair era chiar grozav, un loc magic în care grijile de zi cu zi păreau să dispară.

Sir Alistair scoase deodată un strigăt, şi un peştişor argintiu sări din apă, legănându-se în firul undiţei domnişoarei Munroe. Jamie se duse în fugă ca să îl vadă, Abigail sări în sus şi-n jos, iar domnişoara Munroe se minună şi ajută să prindă firul. În tot entuziasmul, Helen îşi scăpă undiţa în râu.

— Oh, mamă, spuse Abigail cu jale când peştele fu aşezat cu grijă înăuntrul unui coş cam ponosit. Ţi-ai pierdut undiţa.

— Nu vă faceţi griji, spuse Sir Alistair. Sigur s-a încurcat pe undeva pe mal, dincolo de copaci. E un fel de vârtej acolo. Sophia, te rog să ai grijă de copii cât mă duc cu doamna Halifax să recuperăm undiţa.

Domnişoara Munroe încuviinţă din cap şi îşi întoarse concentrată privirea spre undiţa ei, iar Sir Alistair luă mâna lui Helen ca să o ajute să se ridice. Până şi cea mai mică atingere, degetele lui puternice înfăşurate în jurul braţului ei, o făcea să răsufle întretăiat. „Nătăfleaţo”, se mustră ea. „Nu este decât politicos”. Dar Sir Alistair nu îi lăsă mâna când ajunseră în partea de sus a malului şi ea începu să fie suspicioasă. Fără să spună nimic, o conduse iute prin iarbă. Poate că era supărat că fusese nevoit să-şi părăsească undiţa ca să o caute pe-a ei. Fusese o prostie, se gândi ea, să o piardă aşa.

Ajunseră la pâlcul de copaci şi se întoarseră pe malul râului, complet ascunşi de copii şi de domnişoara Munroe.

— Îmi pare rău, începu ea.

Dar fără să spună un cuvânt – de fapt, complet pe neaşteptate –, o trase spre pieptul lui şi îi captură gura într-un sărut. Întregul ei trup fu cutremurat de un fior involuntar. Nu îşi dăduse seama cât de mult aşteptase clipa

aceea, aşteptând cu înflăcărare ca el să facă următoarea mişcare. Sânii ei erau striviţi de pieptul lui tare, îi cuprinsese braţele cu mâinile în timp ce gura i se apăsa cu o hotărâre aprigă peste a ei. O, era minunat.

Minunat.

Ea înclină capul şi se topi în braţele lui asemenea cremei de ou peste plăcinta cu mere. Rochia ei era simplă, fără crinolină şi, dacă se apropia mai tare, poate, doar poate, putea să simtă cea mai masculină parte a lui. Trecuse atâta amar de vreme de când fusese dorită. Atâta amar de vreme de când nu mai simţise flăcările dorinţei.

Buzele lui fierbinţi se întredeschiseră peste ale ei şi limba ceru să îi exploreze gura. Helen o deschise de bunăvoie, chiar cu nerăbdare. Era ameţitor să fii dorită în felul acela. O revendica asemenea unui cavaler cuceritor şi ea îl întâmpina cu braţele deschise. Mâna lui se mişcă, alunecă peste pântecul ei învăluit în dantelă şi în sus spre sânii acoperiţi doar de materialul subţire al rochiei. Helen aşteptă, cu suflarea tăiată de nerăbdare, distrasă chiar şi de la căldura gurii lui, ca mâna să acţioneze. Nu o dezamăgi. Degetele lui se cufundară tandru pe sub marginea fişiului străveziu, mângâiară, explorară, gâdilară şi tachinară carnea ei. Sfârcurile lui Helen se întăriră într-o excitare aproape dureroasă şi, ah, cât de mult îşi dorea să-şi sfâşie hainele de pe ea şi să îşi lase sânii cuprinşi de palmele lui fierbinţi.

Trebuie să fi scos vreun sunet, pentru că el întrerupse sărutul şi îi şopti atât de uşor că fu nevoită să-şi încordeze urechea:

— Stt. Nu ne pot vedea, dar ne pot auzi.

Îşi privi lung mâna, încă sub fişiul ei.

Ea nu se putu abţine – ridică privirea spre el. Alistair îi aruncă o privire înflăcărată. Apoi închise ochii şi aplecă fruntea spre sânul ei. Îi simţi limba, fierbinte şi udă, cercetând prin materialul rochiei.

Doamne, Dumnezeule!

De sus, de pe mal, vocea ascuţită a lui Jamie strigă după ei:

— Mama, vino să vezi gândacul ăsta!

Helen clipi tulburată.

— Doar o clipă, dragule.

— Nu pot să mă satur de tine, murmură şoptit Sir Alistair.

Helen fu cuprinsă de un val de dorinţă.

— Mama!

El îşi îndreptă spatele şi îi aranjă repede fişiul, cu mâini sigure şi calme.

— Rămâi aici.

Apoi o luă în jos pe mal şi prinse cu iscusinţă undiţa care, într-adevăr, se rotea încet într-un vârtej de apă. Urcă din nou malul şi o prinse neglijent de cot.

— Hai.

Şi, pe măsură ce reveneau la Jamie şi la ceilalţi, Helen se întrebă dacă nu simţise oare şi el aceeaşi incredibilă dorinţă în clipa în care se sărutaseră?

*

„Nebunie, nebunie curată”, se gândi Alistair când reveni la locul lui de pescuit. Doamna Halifax îşi scufunda undiţa în râu zadarnic, în aval de unde era el, dar nu avea încredere în el să meargă şi să o ajute. Ce era pe cale să facă, sărutându-şi menajera? Oare ce credea despre el, o bestie masivă şi urâtă de bărbat care o silise aşa cum abia ce făcuse? Sigur era îngrozită sau mâhnită. Doar că nu păruse deosebit de îngrozită sau mâhnită atunci când îşi deschisese minunata gură pentru limba lui şi îşi apăsase trupul de al lui. Amintirea acelei clipe îi făcu mădularul să i se ridice nerăbdător şi aproape că-şi scăpă undiţa în apă. Surprinse privirea bănuitoare a Sophiei chiar în acel moment. Numai Dumnezeu ştia ce putea ea să îi spună dacă îşi pierdea undiţa. Ceva tăios, fără îndoială.

Îşi drese glasul.

— Cred că doamna McCleod ne-a pregătit nişte pâine şi câte ceva de mâncare.

Spusele lui atraseră imediat atenţia lui Jamie. Veni în

fugă împreună cu căţeluşul, şi doamna Halifax puse deoparte undiţa ei cu multă nerăbdare ca să se apuce să caute prin coş.

— Minunat! Avem şuncă, nişte pâine şi fructe. O, şi o plăcintă cu carne şi câteva prăjiturele. Ridică privirea spre el. Ce-aţi dori?

— Câte puţin din toate, răspunse Alistair. O privi cu colţul ochiului. Îi zâmbea fiului ei şi sporovăia în timp ce aranja farfuriile de mâncare, şi, din când în când, arunca o privire scurtă spre el atunci când credea că Alistair nu o vedea.

Ce era cu ea? Era frumoasă, da, dar acel lucru era, în mod normal, un element care îl intimida. Femeile frumoase nu îl făceau decât şi mai conştient de propria lui înfăţişare respingătoare. Ea era cumva diferită. Nu doar că părea să îşi fi revenit din şocul provocat de aspectul lui, dar îl mai făcea să şi uite cum arăta. Alături de ea, nu era decât un bărbat care flirta primejdios de mult cu o femeie.

Senzaţia era năucitoare.

Abigail scoase un sunet nemulţumit, iar el se îndreptă spre locul în care fetiţa încerca să îşi descurce firul.

— Ia, lasă-mă să te ajut.

— Mulţumesc, îi spuse fata.

El îşi coborî privirea spre chipul ei serios.

— Poţi să mergi să iei nişte mâncare dacă vrei.

Dar ea clătină din cap.

— Îmi place asta. Îmi place să pescuiesc.

— Pare că ai aptitudini pentru pescuit.

Îl scrută bănuitoare cu privirea.

— Aptitudini?

El zâmbi.

— Eşti bună la pescuit.

— Serios?

— Da.

Fetiţa apucă înverşunat undiţa.

— Niciodată n-am fost bună la ceva.

Acum era rândul lui să o scruteze. Poate că trebuia să îi spună nişte platitudini, să îi alunge îndoiala de sine, dar

nu reuşi să găsească înăuntrul lui nimic care să îi aline mâhnirea.

Ea aruncă o privire peste umăr la mama ei.

— O dezamăgesc pe mama. Nu sunt... la fel de potrivită precum celelalte fete.

Alistair se încruntă. Abigail era neobişnuit de serioasă pentru o fetiţă, dar ştia că doamna Halifax o iubea pe fiica ei.

— Eu cred că eşti suficient de potrivită.

Abigail se încruntă, şi Alistair înţelese că nu spusese lucrul potrivit. Deschise gura ca să încerce din nou când fu strigat de cei prezenţi la picnic.

— Iată mâncarea dumneavoastră, domnule Alistair, spuse Jamie.

Doamna Halifax îi întinse o farfurie şi îi evită cu grijă privirea. Alistair aproape gemu. Încercarea ei de discreţie atrăgea mai multă atenţie decât ar fi făcut-o flirtul. Privi pe deasupra capul ei, în timp ce se îndrepta spre locul în care stătea, şi întâlni privirea Sophiei pe sub sprâncenele ridicate.

Alistair luă farfuria şi-i aruncă Sophiei o privire severă în timp ce îi murmură doamnei Halifax:

— Vă mulţumesc. N-a fost în intenţia mea să renunţaţi la pescuit ca să ne serviţi pe noi.

— O, dar nu e niciun deranj. Oricum, nu cred să mă pricep deosebit de tare la jocul ăsta.

— Ah, dar practica ne învaţă, spuse el tărăgănat.

Îşi ridică brusc faţa la auzul cuvintelor lui şi miji suspicioasă ochii. Alistair îşi simţi arcuirea buzelor. Dacă nu erau în public, ar...

— Of! Undiţa mea! ţipă Abigail.

Alistair se întoarse şi văzu undiţa îndoită în unghi drept, cu firul întins dispărând în apă.

— Ţine bine, Abigail!

— Ce-ar trebui să fac? Ochii ei erau mari cât cepele, chipul i se făcuse alb ca varul.

— Doar ţine-o nemişcată, nu trage.

În doi timpi şi trei mişcări, Alistair ajunse lângă ea.

Ambele picioare ale lui Abigail se propteau cu putere în malul râului şi ea se lăsa înapoi, folosindu-şi toată puterea firavă ca să ţină undiţa în mâini.

— Ţine bine, murmură el. Firul se smucea prin cercurile din apă. Peştele ăsta al tău o să obosească. Eşti şi mai mare, şi mai puternică, şi mai deşteaptă decât el. Nu trebuie decât să ai răbdare.

— Nu ar trebui să o ajutaţi? întrebă doamna Halifax.

— Ea a prins peştele, rosti apăsat Sophia. Nu-ţi fie teamă, şi ea poate să-l captureze.

— Da, poate, spuse încet Alistair. Este o fetiţă curajoasă.

Chipul lui Abigail era încordat într-o concentrare hotărâtă. Firul se mişca deja mai încet.

— Nu-i da drumul, spuse Alistair. Uneori, un peşte e niţel mai deştept decât restul familiei lui şi se preface că a obosit, doar ca să se smulgă din prinsoarea cârligului.

— Nu-i dau drumul, spuse serios fetiţa.

În scurt timp, mişcarea aproape că se opri. Alistair se întinse şi prinse firul, apoi ridică iute din apă un peşte lucitor.

— Oh, făcu Abigail.

Alistair ţinu în aer peştele care se zbătea în undiţă. Nu era cel mai mare peşte din câţi văzuse la viaţa lui, dar nici cel mai mic.

— Chiar că e un păstrăv frumuşel. Nu crezi, Sophia?

Sophia examină atent prada.

— Declar că-i cel mai frumuşel din câţi am văzut în ultimul timp.

Obrajii lui Abigail se colorară într-un rozaliu palid, şi Alistair îşi dădu seama că roşea. Se prefăcu a nu observa, prinse peştele, îngenunche şi îi arătă cum să îi scoată cârligul din gură.

Ea se uită atent, apoi încuviinţă din cap când Alistair puse peştele lângă cei din coş.

— Data viitoare, o fac eu.

Şi pieptul lui fu cuprins de o emoţie atât de străină, că îi trebuiră câteva secunde să îşi dea seama ce era:

mândrie. Mândrie pentru copilul acela înţepat şi hotărât.

— Da, aşa ai să faci, spuse el, şi Abigail îi zâmbi larg.

Iar deasupra capului ei, mama sa îi zâmbi de parcă îi oferise un colier cu smaralde.

Capitolul 9

Povestitorul de adevăruri se întoarse spre cuşca monstrului şi găsi acolo o femeie.

Se apropie de bare şi întrebă:

— Cine eşti?

Femeia se ridică obosită în picioare şi spuse:

— Sunt Prinţesa Compasiune. Tatăl meu este regele unui mare oraş din vest. Am trăit în încăperi de cristal, am purtat veşminte ţesute din aur şi argint şi mi s-au îndeplinit şi cele mai mici dorinţe.

Povestitorul de adevăruri se încruntă.

— Atunci de ce...?

— Ssst. Domniţa se aplecă înspre el. Vine stăpânul tău.

A prins rândunicile şi are să se înfurie pe tine dacă te găseşte aici vorbind cu mine.

Iar Povestitorul de adevăruri nu avu de ales decât să se întoarcă în castel şi să o lase pe domniţă în cuşcă...

din *Povestitorul de adevăruri*

În după-amiaza aceea, Helen îşi dorea să tragă un pui de somn. Abigail şi Jamie nu păreau deloc obosiţi după aventura lor matinală. De fapt, le însoţiseră cu mare plăcere pe domnişoarele Munroe şi McDonald într-o expediţie de căutare a bursucilor. Cu toate astea, Helen căsca în vreme ce urca scările spre vizuina lui Sir Alistair.

Nu îl mai văzuse de dimineaţă. De atunci se închisese în turnul lui, iar ea îşi pierduse pur şi simplu răbdarea. Ce voise să spună prin săruturile acelea? Se jucase doar cu ea?

Sau – îngrozitor gând! — îşi pierduse interesul pentru ea după ce îi simţise de două ori gustul? Întrebările acelea o sâcâiseră toată dimineaţa până ce simţi că trebuia să primească răspunsurile.

De aceea poate că era pe cale să îi ducă nişte ceai şi biscuiţi în clipa aceea.

Uşa din turn era uşor întredeschisă şi, în loc să bată, ea îşi aplecă pur şi simplu umărul şi o împinse în linişte. Ca de obicei, Sir Alistair era aşezat la masa lui şi nu îi remarcă prezenţa. Rămase în picioare şi îl privi lung. Desena ceva, cu capul aplecat asupra hârtiei din faţa lui, dar altceva îi atrase atenţia.

Desena cu dreapta lui mutilată.

Ţinea creionul între degetul mare şi cele două mijlocii de la mâna dreaptă, mâna însăşi ţinută într-un fel de cârlig ciudat. Numai privindu-l Helen parcă simţi dureri empatice în propria mână, dar el continuă să facă mişcări scurte şi precise. Era evident că îşi folosise ani de zile mâna în felul acela. Helen se gândi la cum trebuia să îi fi fost când revenise din Colonii şi fusese nevoit să înveţe din nou să deseneze. Să scrie. Se simţise umilit să exerseze abilităţi pe care le stăpânea orice şcolar? Fusese frustrat?

Ei bine, evident că fusese frustrat. Gura lui Helen se arcui într-un zâmbet imperceptibil. Acum ştia ceva despre Sir Alistair. Ar fi rupt creioane, ar fi sfâşiat hârtii, ar fi fost mânios peste măsură, dar cumva ar fi insistat cu încăpăţânare până ce ar fi putut să reproducă din nou minunatele desene pe care ea le văzuse în carte. Aşa trebuie să se fi întâmplat lucrurile pentru că putea să vadă chiar în faţa ei rezultatele – un savant care lucra la manuscrisul lui.

Dădu să înainteze, dar când o făcu, el oftă şi scăpă creionul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

El îşi înălţă capul şi o privi ameninţător.

— Nimic, doamnă Halifax. Puteţi lăsa ceaiul pe masă.

Helen puse tava pe masa ce-i fusese arătată, dar nu plecă după cum i-o sugerase. În schimb, se grăbi să se

apropie de el.

— Ce s-a întâmplat?

Sir Alistair îşi freca palma dreaptă şi mormăi ceva despre femeile care nu ascultau.

Ea oftă şi îi luă cu blândeţe mâna dreaptă într-ale ei şi îl surprinse într-atât că rămase tăcut. Arătătorul era un ciot înroşit mai mic de trei centimetri. Degetul mic fusese tăiat de la prima articulaţie. Degetele rămase erau lungi, cu vârfuri uşor mai mari, unghiile aveau o formă frumoasă. Erau degete frumoase pe ceea ce fusese o mână frumoasă. Îşi simţi inima străpunsă de durere. Cum de ceva atât de frumos ajunsese să fie desfigurat?

Îşi înghiţi nodul din gât şi spuse răguşit:

— Nu văd nicio rană.

El ridică brusc privirea spre ea, iar Helen făcu ochii mari când îşi dădu seama de greşeala făcută.

— O rană recentă, vreau să zic.

Alistair clătină din cap.

— E doar o crampă musculară.

Încercă să îşi retragă mâna dintr-ale ei, dar Helen o ţinu strâns.

— Mai târziu, o să văd dacă doamna McCleod nu poate să vă facă vreo alifie. Spuneţi-mi exact unde simţiţi crampa.

Îi ţinu mâna într-ale ei şi masă cu degetele palma lui lată, apăsând hotărât. Mâna lui era caldă, pielea fină. Avea bătături la baza degetelor, parcă de la un fel de muncă fizică.

— Nu-i nevoie…

Ea îşi ridică privirea, dintr-odată mânioasă.

— Şi de ce nu-i nevoie? Vă doare şi eu pot să vă ajut. Mie-mi pare că e toată nevoia din lume.

El o privi cu ochiul lui cinic.

— De ce v-ar păsa?

Credea că avea să dea înapoi la auzul cuvintelor lui aspre? Să fugă cu lacrimi de fetişcană în ochi? Nu era o fetişcană – nu mai era fata de la şaptesprezece ani. Se aplecă în faţă, încă ţinându-i mâna.

— Ce fel de femeie credeţi că sunt? Credeţi că îi permit oricărui bărbat să mă sărute?

Sir Alistair miji ochiul.

— Cred că sunteţi o femeie bună. O femeie amabilă.

Răspunsul lui arogant mai că o scoase din minţi.

— O femeie bună? Pentru că v-am sărutat? Pentru că v-am lăsat să mă atingeţi? Aţi înnebunit? Nicio femeie nu este atât de bună, iar eu cu atât mai puţin.

El o privi pur şi simplu.

— Atunci de ce?

— Aşa. Îi cuprinse chipul în mâini, partea stângă vălurită şi aspră sub palma ei, dreapta, netedă şi caldă. Chiar îmi pasă. Şi vă pasă şi dumneavoastră.

Şi îşi apăsă buzele pe ale lui. Intenţionat. Încet. Punându-şi toată dorinţa, toată singurătatea în gestul acela. Începu să îl sărute uşor, dar el îşi înclină capul spre spate, deschizându-şi buzele şi, cumva, Helen se regăsi în poala lui.

Nu că nu i-ar fi plăcut. Aştepta clipa aceea deja de zile întregi, iar împlinirea ei îi făcea picioarele să tremure. Fusese amantă, o femeie cumpărată, mai toată viaţa ei de adult, dar ce i se întâmpla acum îi depăşea cu mult experienţele trăite până atunci. Împărtăşeau, explorau. Era egală în locul acela, cu bărbatul acela, şi cumva certitudinea că era la fel de responsabilă ca el, la fel de implicată ca el, o făcea să fie şi mai excitată. Degetele ei se cufundară în ţesătura din lână a hainei lui în timp limba lui îi exploră gura. Dulce, întunecat, erotic. Până ce Helen se temu că atingerea punctului culminant avea să îi fie provocată doar de buzele lui.

Cu răsuflarea întretăiată, îşi retrase capul.

— Eu…

— Nu mă opri, murmură el. Îi prinsese deja panglicile corsajului şi le desfăcu rapid. Lasă-mă să te văd. Lasă-mă să te ating.

Ea încuviinţă din cap şi îl privi. Să se oprească era într-adevăr ultimul lucru la care se gândea. Chipul lui era încordat, ochiul lui cu totul concentrat pe deschiderea

corsajului. Simţea cum începea să fie cuprinsă de îmbujorare. Lister nu se mai culcase cu ea de ani buni, şi nici măcar atunci nu îşi amintea să fi simţit o asemenea intensitate, o dorinţă atât de concentrată. Dacă îl dezamăgea? Dacă nu era în stare să îl mulţumească?

Corsajul se desfăcu, iar el îl scoase de pe ea şi îl puse absent pe masă, laolaltă cu fişiul. Privirea îi rămase aţintită spre pieptul ei. Alistair se concentră apoi la corset.

Ea îşi drese glasul.

— Pot să…

— Lasă-mă pe mine, te rog. Îşi ridică brusc privirea spre ea. Te deranjează?

Ea clătină din cap şi îşi muşcă buza. Rămase complet nemişcată când şi corsetul fu înlăturat. Degetele lui îi mângâiau pielea dezgolită, dar nu se opri. Helen era conştientă de fiecare respiraţie a ei, de răsuflarea lui calmă, de privirea lui neclintită. Apoi, corsetul căzu, şi Alistair îi trase de pe umeri cămăşuţa până ce o lăsă goală până la talie.

Apoi o privi pur şi simplu.

Helen ridică mâna pe negândite, vrând din instinct să se acopere. El o prinse de încheietură şi îi coborî mâna în poală.

— Nu, îi şopti. Lasă-mă să te privesc.

Atunci ea închise ochii pentru că nu mai reuşea să susţină privirea cu care o scruta.

— Eşti frumoasă, murmură el. Destul de frumoasă ca să-nnebuneşti un bărbat.

Îi urmări cu arătătorul stâng pulsul ce i se zbătea la gât şi coborî în jos, spre rotunjimea sânului ei. Helen aşteptă, aproape fără suflare. Îi mângâie uşor sfârcul cu degetul şi îl încercui până ce-l întări.

Ea înghiţi în sec.

— Vreau asta, îi spuse el.

Helen deschise ochii şi îl văzu uitându-se la ea cu atenţie, cu gura încordată într-o linie arogantă şi dreaptă. El ridică privirea ca să o întâlnească pe a ei.

— Te vreau cu totul.

Lui Helen i se uscă gură.

— Atunci ia-mă.

Alistair se întinse în spatele ei şi împinse deoparte harababura de pe birou. Helen auzi cum creioanele fură mişcate cu iuţeală şi se prăbuşiră pe podea şi cum cartea ateriză cu un bufnet. Apoi o prinse de talie şi o ridică pentru a o pune pe masa grea.

— Scoate-ţi fustele.

Alistair se ridică brusc de pe scaun şi se îndreptă spre uşa turnului, apoi o încuie.

Când se întoarse, Helen tot bâjbâia la panglicile de la talia ei. Alistair îi dădu mâinile la o parte şi se ocupă el. Ea simţi cum era cât pe ce să izbucnească într-un râs nebun, dar îl înăbuşi fără milă. În schimb, se întinse spre ceafa lui şi îi eliberă părul din coadă. Şuviţele grele şi negre alunecară în valuri împrejurul obrajilor lui slabi, sălbatice şi neîmblânzite, iar Helen îşi înfăşură degetele în ele, copleşită cu totul de intimitatea gestului.

El era atât de concentrat să o dezbrace că nici măcar nu părea să îi fi observat gestul. După o clipă, îi azvârli într-o parte fustele. Helen rămase doar în ciorapi şi în pantofi şi s-ar fi simţit cam prost dacă el nu ar fi dezbrăcat-o cu atâta seriozitate. Apoi rămase goală, cu şezutul pe masa lui din lemn, iar el o privi de parcă era o Afroditǎ reînviată. Era o senzaţie îmbătătoare, să se simtă privită aşa. Îmbătătoare şi înfricoşătoare în acelaşi timp, pentru că ea nu era Afroditǎ. Era doar o femeie trecută de treizeci de ani. O femeie care nu avusese decât un singur iubit toată viaţa ei.

— Alistair, şopti ea.

El îşi scoase hainele.

— Da?

Nu ştia cum să îi vorbească despre îngrijorările ei.

— Nu sunt… adică, nu am multă experienţă cu… cu…

Un colţ al gurii lui se arcui în sus. Rămăsese doar în lenjeria de corp.

— Helen, iubito, nu te agita.

Şi îşi apăsă gura pe sânul ei, sugând cu putere şi înflăcărare sfârcul delicat. Helen se arcui, îi prinse capul în

mâini şi îl ţinu aproape de sânul ei. Îşi cufundă degetele în părul lui mătăsos. Poate că avea dreptate. Poate că nu trebuia să îşi facă griji. Poate că trebuia, măcar pentru scurtă vreme, doar să simtă.

Alistair trecu la celălalt sân pe care îl ţinea în curba dintre degetul mare şi arătător. Prinse între degete sfârcul umed pe care abia îl lăsase, declanşând înăuntrul ei licăriri de dorinţă. Helen îşi deschise picioarele, încercând să îl tragă mai aproape, dar el era masiv şi greu şi nu avea să se mişte până ce nu era pregătit.

Un mic scâncet de frustrare îi scăpă printre buze.

El îşi înălţă capul, cu obrajii îmbujoraţi şi ochiul strălucind ştrengăreşte.

— Asta vrei?

O fixă cu privirea în timp ce mâna îi alunecă pe pântecul ei tremurând înspre părul ondulat dintre picioare.

— Alistair! gâfâi ea întretăiat. Nu ştiu dacă…

— Nu ştii? murmură el şi privirea îi deveni din ce în ce mai apăsătoare. Nu ştii, Helen?

Iar în vreme ce ea îi privea fascinată, stânjenită şi înfiorător de excitată chipul, el o atinse acolo. Buzele i se întredeschiseră într-o uluire mută. Degetul lui mare o freca în cercuri delicate. Degetele lui dezmierdară uşor, deschiseră, mângâiară, explorară.

— Oh, făcu ea gâfâit.

— Uită-te la mine, îi şopti el. Ţine-ţi ochii pe mine.

O pătrunse încet cu degetul şi zâmbi când Helen făcu ochii mari. Îşi retrase degetul şi îl împinse din nou, în vreme ce degetul mare învăluia centrul feminităţii ei în cercuri suave. Coborî pleoapele. Se simţea înfierbântată. Dacă mai continua, Helen se temea că avea să scoată vreun sunet animalic; dar, în acelaşi timp, nu îşi dorea ca el să se oprească.

— Helen, îngână el. Frumoasă Helen. Acoperă-mi degetele cu dulcea ta rouă.

Ea îşi lăsă capul pe spate, legănându-l agitată pe umeri.

Era parcă într-un vis. Era o desfrânată, o desfrânată

minunată şi îmbietoare, iar el era un bărbat care o adora. Îi simţi gura fierbinte pe gât, sărutând-o, şi ceva se declanşă înăuntrul ei. Fiori suavi se încordară într-un iureş tremurător şi vibrant de căldură şi plăcere – atât de multă plăcere că, pentru un timp, se pierdu pe deplin cu firea.

Când deschise ochii, după multe clipe mai târziu, el o privea, iar mâna îşi continua dezmierdarea uşoară.

— Ţi-a plăcut? o întrebă cu o voce mai tandră decât auzise vreodată la el.

Nu reuşi decât să încuviinţeze din cap în vreme ce obrajii îi fură cuprinşi de fierbinţeală.

— Bine. Îşi retrase mâna şi îşi descheie clapa de la pantaloni. Hai să vedem dacă putem să mai facem asta o dată, vrei?

Helen întrezări doar puţin păr pubian şi carne închisă la culoare – mult mai mare decât se aşteptase –, apoi el îşi făcu loc între picioarele ei. O sărută. Blând. Uşor. Dar ea nu se putea concentra decât pe ce se întâmpla jos acolo. Se împinse în ea, iar ea trase adânc aer în piept când îi simţi căldura, mărimea…

Întrerupse sărutul şi îi spuse cu răsuflarea întretăiată:

— Eu nu…

— Stt, murmură el. O muşcă de colţul gurii. Este doar pură biologie, serios. Eu sunt făcut ca să intru în tine. Tu eşti făcută ca să mă primeşti. Aşa.

— Dar…

O pătrunse, vârful mădularului despărţind faldurile feminităţii ei, o deschise şi o întinse. Helen făcu ochii mari. El o privea cu o sclipire demonică în ochi. Schiţă un zâmbet şi o pătrunse iar. Se simţi invadată de el, copleşită.

— Vezi? murmură el. E atât de simplu.

Îşi împinse încă o dată şoldurile, iar baza mădularului îi întâlni feminitatea. Îi invadase cu totul trupul. Helen nu mai simţise niciodată în viaţa ei o asemenea deplinătate. El înghiţi în sec, şi ea ştiu deodată că nu era nici pe departe atât de cumpătat pe cât pretindea. Obrajii i se înroşiră, ochiul i se făcu mic, gura se arcui aproape într-un rânjet.

— Un fapt interesant pe care se poate să nu-l ştii, îi

spuse el cu o voce joasă şi gravă, este că de îndată ce masculul s-a aventurat atât de departe, este aproape imposibil... ah! Îşi lăsă capul pe spate şi închise ochiul atunci când interiorul lui Helen se încleştă. Îşi deschise ochiul, gura fiindu-i acum curbată în jos cu o hotărâre sălbatică. Imposibil să îl opreşti. Se retrase uşor şi o pătrunse din nou. Este obligat să ducă la bun sfârşit actul, de parcă – o pătrunse iar, mai tare, mai ferm – chiar viaţa lui ar depinde de asta.

Helen zâmbi şi îşi încolăci picioarele în jurul lui. Alistair îşi sprijină o mână pe masă, chiar sub şoldul ei, pe cealaltă pe şezutul ei şi impuse un ritm provocator. Masa se clătină şi se zgudui, iar câteva pahare se răsturnară peste margine şi se făcură ţăndări de podea.

Iar ei nu îi păsă. Simţi că era pe punctul să izbucnească iar în râs, dar de data asta nu se mai abţinu. Îşi lasă capul pe spate şi râse, în timp ce Sir Alistair făcea dragoste cu ea, cu trupul lui puternic, iute şi hotărât. Cu o bucurie desăvârşită, Helen zâmbi larg spre tavan, simţind cum mădularul greu aluneca şi se freca, umplând-o complet. Nu se mai simţise niciodată în viaţa ei atât de uşoară.

Atât de liberă.

Şi apoi, o lovi un alt val de căldură, care o luă cu totul prin surprindere şi o aruncă pe culmi, călăuzind-o spre vârful plăcerii absolute şi splendide. Iar când ajunse la apogeu, privi în jos şi îl zări pe el, care o pătrundea în continuare şi mai repede, cu umerii lui laţi încordaţi, cu fruntea lucind de efort. Alistair îşi lăsă capul pe spate şi strigă. Apoi încremeni, tremurând şi tresărind înăuntrul ei, cu un chip ciudat de liniştit.

La început, Helen nu recunoscu expresia feţei lui, apoi îşi dădu seama: era pace.

*

Ah, Doamne, trecuse multă vreme de când nu mai fusese cu o femeie – de dinainte de Spinner’s Falls. Uitase

cât de îmbătător era sentimentul. De fapt, se gândi Alistair în vreme ce răsufla întretăiat pe gâtul lui Helen, nu-şi amintea să fi fost vreodată atât de dulce. Atât de măreţ. Zâmbi şi strânse aproape trupul cald de femeie. Poate că unele lucruri chiar se îmbunătăţeau odată cu înaintarea în vârstă.

Ea se zvârcoli un pic sub el, de parcă masa era mult prea tare pentru fundul ei fin. Alistair îşi îndreptă spatele şi o privi. Chipul îi era îmbujorat, ochii somnoroşi, iar iureşul de ridicolă mândrie masculină care îl învălui poate că era doar firesc. Ce bărbat nu s-ar fi simţit mândru să satisfacă o asemenea femeie?

— Oh, spuse ea uşor. O, a fost… hm…

Gura lui Alistair se arcui într-un rânjet. Părea uluită.

— Minunat? sugeră el şi o sărută în colţul gurii.

Ea oftă.

— Hm…

— Înălţător?

Luă în mână unul din sânii ampli şi grei, iar degetele îi alunecară peste sfârcul delicat şi rozaliu. În general sânii erau ceva minunat, dar ai lui Helen erau deosebit de fascinanţi. Te făceau să te întrebi de ce nu puteau să rămână tot timpul descoperiţi şi liberi, şi la naiba cu ideile cuviincioase despre decenţă. Desigur, în cazul acela şi alţi bărbaţi puteau să se uite la ei cu patimă, iar aşa ceva pur şi simplu nu se făcea. Îi cuprinse şi celălalt sân în mână. Nu, cel mai bine era să îi ţină acoperiţi. Astfel, dezvelirea lor în intimitate devenea şi mai excitantă.

Făcu ochiul mic la gândul acela şi se uită la ea gânditor. Avea să îl lase să se mai culce din nou cu ea, nu-i aşa? Dacă avea noroc. De fapt, dacă îl lăsa să mai stea câteva minute, era convins că putea să mai repete experienţa cel puţin o dată în după-amiaza aceea.

De parcă l-ar fi auzit, Helen se îndreptă deodată de spate.

— O, Doamne! Se întorc în curând din plimbarea lor.

— Cine? întrebă el, căci ura ideea să îşi ia mâinile de pe sânii ei.

— Sora ta şi copiii, spuse ea nerăbdătoare.

Se zvârcoli din nou, şi mădularul lui moale alunecă destul de ruşinos din teaca ei. Alistair oftă. Deci, nu chiar atunci. Se aplecă şi apăsă un sărut de rămas-bun pe fiecare sân, apoi îşi îndreptă spatele şi se încheie iute la pantaloni. El termină, dar Helen încerca fără prea mult succes să se îmbrace.

— Lasă-mă pe mine, spuse el, şi îi îndepărtă delicat degetele de pe corsaj.

Legă panglicile care ascunseră acei sâni nemaipomeniţi, apoi o ajută să îşi pună restul hainelor, în tot acest timp gândindu-se cum să-şi exprime cererea. Îi aranjă fişiul şi trase aer în piept.

— Helen…

— Unde-mi sunt pantofii? Se aplecă brusc şi îi căută sub masă. I-ai văzut?

— Aici. Îi scoase din buzunarele hainei, acolo unde îi vârâse fără să-şi fi dat seama. Helen…

— O, mulţumesc! Se aşeză pe scaunul lui ca să se încalţe.

El se încruntă nervos la ea.

— Helen…

— Îmi stă bine părul?

— Minunat.

— Nu te uiţi.

— Ba da, mă uit!

Cuvintele sunară mult mai apăsat decât îşi dorise. Închise ochiul şi se blestemă de prost ce era. Îşi ridică privirea şi o văzu uitându-se la el nedumerită.

— Eşti bine?

— Da, răspunse printre dinţi şi trase adânc aer în piept. Helen, vreau să te revăd din nou.

Ea se încruntă, de parcă era uşor confuză.

— Păi, bineînţeles că ne vom revedea. Ştii că locuiesc aici.

— Nu m-am referit la asta.

— Ah.

Ochii ei de albastrul clopoţeilor se făcură mari, iar

Alistair se gândi o fracţiune de secundă să o ia din nou pe masă, şi ducă-se naibii bunele maniere. Nu avea probleme de comunicare cu ea atunci când făceau dragoste.

— Aaah...

Alistair îşi stăpâni nervozitatea.

— Deci?

Ea făcu un pas spre el până ce sânii ei – sânii aceia minunaţi! — aproape că-i atinseră pieptul. Chipul ei mai era un pic îmbujorat, într-un rozaliu foarte frumos, iar ochii îi străluceau. Se ridică pe vârfuri şi îl sărută nevinovat pe buze, dar când Alistair dădu să adâncească îmbrăţişarea lor, se retrase.

Se îndreptă spre uşa turnului şi se opri ca să îi arunce o privire peste umăr.

— Poate mai târziu astă-seară?

Apoi se strecură pe uşă şi o închise uşor în urma ei.

*

— Dar nu vreau peşte, spuse Jamie pe drumul spre casă, revenind din plimbarea lor cu domnişoarele McDonald şi Munroe. Nu înţeleg de ce să-l mâncăm la masa de seară?

— Pentru că altfel e o risipă să îl prindem, spuse Abigail. Era cu sufletul la gură pentru că Puddles hotărâse să nu mai meargă, iar ea şi fratele ei îl purtaseră cu rândul. Dacă nu am mânca peştele, ar fi un păcat.

— Dar nu i-am prins eu! se împotrivi Jamie.

— Trist, nu-i aşa? rosti vesel domnişoara McDonald. Cum sunt unii osândiţi să mănânce captura chiar şi atunci când sunt complet nevinovaţi pentru peştele pescuit?

— Phoebe, mormăi domnişoara Munroe, afişezi atitudinea greşită.

— Personal, şopti domnişoara McDonald suficient de tare cât să o audă Jamie, am să mă asigur să mă îndop cu pâine şi supă. Nu suport peştele.

— Phoebe!

— Acum, dacă ar învăţa să prindă o delicioasă budincă de Yorkshire, aş fi mai mult decât fericită să

mănânc prada la cină, continuă gânditoare domnişoara McDonald.

Jamie chicoti, şi Abigail simţi cum o urmă de zâmbet îi arcui buzele. Nu dăduseră peste niciun bursuc în hoinăreala lor, dar oricum fusese destul de amuzant. Domnişoara Munroe era foarte aspră, dar ştia tot felul de lucruri interesante, iar domnişoara McDonald era amuzantă.

— Ah, iată-ne ajunşi, spuse domnişoara Munroe când castelul li se ivi în faţă. Cred că sunt pentru nişte ceai şi brioşe. Cine e de acord?

— Eu sunt! exclamă Jamie deodată.

— Excelent. Domnişoara Munroe îi zâmbi larg lui Jamie.

— Ce să fac cu Puddles? Abigail coborî privirea spre căţeluşul care dormea în braţele ei.

— Trebuie să ne gândim la un nume mai bun pentru câinele ăsta, mormăi domnişoara McDonald.

— Are un culcuş în bucătărie? întrebă domnişoara Munroe.

— Am găsit o ladă veche pentru cărbuni, răspunse Jamie.

— Hmm. Mai bine să-i puneţi nişte paie şi o păturică dacă aveţi, zise domnişoara Munroe.

— Mă duc să mă uit în grajd, spuse Abigail.

— Ce fată bună, rosti domnişoara Munroe. Punem deoparte nişte brioşe şi pentru tine, în camera de zi.

Ceilalţi intrară în castel, iar Abigail îşi continuă drumul spre grajduri.

— Poate găsim o păturică sau haină veche pentru tine, îi şopti ea căţeluşului adormit în braţele ei. Urechile moi ale lui Puddles se agitară de parcă putea să o audă şi în somn.

Grajdurile erau întunecate în comparaţie cu lumina de afară. Pentru un moment, rămase liniştită la intrare şi aşteptă să i se obişnuiască ochii cu întunericul. În capătul acela, se aflau mai multe boxe goale. Abigail o luă pe culoarul principal. Masivul cal al lui Sir Alistair, Griffin, şi micul ponei pentru docar erau puşi în celălalt capăt. Acolo

era posibil să găsească nişte paie proaspete. Auzi un pufnet şi bocănitul unei copite când se apropie de capătul îndepărtat al grajdului, apoi mai auzi ceva.

Un om bolborosea. Abigail se opri. Puddles se agită când îl strânse şi mai tare la piept. Calul mai pufni o dată, apoi domnul Wiggins ieşi dintr-o boxă pe coridorul principal, ţinând ceva în mâini. Abigail se pregăti să fugă, dar înainte să o facă, mărunţelul bărbat se întoarse şi o zări.

— Ce faci aicea? mârâi el. Mă spionezi? Mă spionezi pe mine?

Iar Abigail văzu că ţinea în mână o tavă mare din argint. Clătină din cap şi dădu înapoi, privind neputincioasă spre tavă. Ochii domnului Wiggins se mijiră într-un fel de fante diabolice.

— Dacă spui cuiva – inclusiv lui –, îţi tai gâtu', auzi? Îţi tai gâtu' şi ţie, şi maică-tii, şi frăţiorului, m-ai auzit?

Abigail nu reuşi decât să dea din cap disperată.

Făcu un pas spre ea, şi deodată picioarele lui Abigail erau în stare să se mişte. Se întoarse şi alergă pe culoarul din grajd, cât de rapid putea. Dar, în spatele ei, mai putea să audă urletele domnului Wiggins.

— Să nu spui! Auzi! Să nu spui!

*

Lister privea gânditor afară pe fereastra din biroul lui.

— Ar trebui să plec chiar eu în nord.

În spatele lui, Henderson oftă.

— Excelenţă, au trecut doar câteva zile. Mă îndoiesc că oamenii pe care i-am trimis să fi ajuns măcar în Edinburgh.

Lister lovi în tăblia biroului.

— Şi până ajung şi ne dau de veste, va avea destul timp să zboare peste mări şi ţări.

— Am făcut tot ce s-a putut.

— Şi tocmai de aceea ar trebui să mă duc chiar eu în nord.

— Dar, Excelenţă… Henderson părea să îşi caute cuvintele. E doar o cocotă. Nu credeam că suntem atât de implicaţi emoţional.

— E a mea şi m-a lăsat. Lister îi aruncă o privire tăioasă secretarului său. M-a sfidat. Nimeni nu mă sfidează pe mine.

— Bineînţeles că nu, Excelenţă.

— Gata, m-am decis. Lister reveni la fereastră. Pregăteşte totul, în două zile, plec în Scoţia.

Capitolul 10

În după-amiaza următoare, Povestitorul de adevăruri eliberă din nou rândunicile, iar frumosul tânăr le-o luă iarăşi pe urme. Povestitorul de adevăruri se ridică şi privi cum soarele apunea şi cum monstrul luă iarăşi înfăţişarea frumoasei prinţese.

Apoi, o întrebă:

— Cum de ţi s-a făcu asta?

Domniţa oftă întristată.

— Bărbatul care ţi-e stăpân este un vrăjitor puternic. M-a văzut într-o zi în vreme ce mă plimbam prin pădure cu cortegiul meu. În noaptea aceea, a venit la castelul tatălui meu şi i-a cerut mâna mea. L-am refuzat, căci vrăjitorul este un om rău şi nu voiam să am nimic de-a face cu el. Dar vrăjitorul s-a mâniat. M-a răpit din casa tatălui meu şi m-a adus aici. A aruncat o vrajă asupra mea, astfel încât ziua să fiu o fiară respingătoare. Şi doar noaptea pot fi din nou eu însămi. Du-te acum ca să nu te găsească aici vorbind cu mine.

Iar Povestitorul de adevăruri se văzu iarăşi obligat să plece…

din *Povestitorul de adevăruri*

Scrisoarea din Franţa ajunse târziu, în după-amiaza

aceea. Alistair era atât de distras de cele întâmplate mai înainte cu Helen şi de ce poate urma să se întâmple în noaptea aceea că aproape nici n-o observă printre hârtiile pe care i le adusese lacheul. Se abonase la mai multe jurnale şi ziare din Londra, Birmingham şi Edinburgh şi obişnuiau să ajungă toate deodată în aceeaşi săptămână. Dar sub teanc se afla o misivă foarte ponosită care părea să fi fost trimisă din Cornul Africii, ceea ce, date fiind relaţiile pe care le avea Anglia cu Franţa în clipa aceea, era perfect posibil.

Alistair ridică scrisoarea şi o deschise cu un cuţit pe care îl folosise mai devreme ca să disece un şoarece de câmp. Citi scrisoarea, reveni cu atenţie asupra mai multor pasaje, apoi o aruncă pe biroul ticsit. Se ridică şi se îndreptă neliniştit spre fereastră, apoi privi afară. Etienne se exprima prudent, dar mesajul lui era limpede. Auzise zvonuri de la cei din guvernul francez cum că existase într-adevăr un spion englez care dăduse de gol poziţia Regimentului 28 Infanterie, lucru care dusese la masacrul de la Spinner’s Falls. Ba mai mult, zvonurile spuneau că spionul era un englez cu titlu. Alistair bătu neliniştit cu degetele în pervazul ferestrei. Aceea era o informaţie nouă.

Etienne îi spusese că nu putea să îi transmită mai multe în scris, dar că putea să-i vorbească în persoană lui Alistair. Chiar în clipa aceea, se pregătea să călătorească pe un vas care urma să ajungă la Londra peste două săptămâni. Dacă Alistair dorea să îl întâlnească, atunci Etienne putea să îi ofere detalii mai exacte.

Alistair urmări cu degetele cicatricile de pe obrazul stâng. I se strânse inima în piept cu înfrigurare şi mânie în faţa certitudinii că toate acelea fuseseră făcute intenţionat de cineva. Nu avea niciun sens. Prinderea unui trădător nu putea să îi vindece faţa. Dar chiar dacă ştia că nu avea niciun rost, bestia din el nu se putea opri. Îşi dorea pe ce avea mai sfânt ca trădătorul de la Spinner’s Falls să plătească.

Se auzi o bătaie în uşa din turn, şi Alistair se întoarse absent.

— Da?

— Cina e gata, domnule, spuse una dintre slujitoare înainte să coboare iar scările.

Alistair reveni la masa de scris şi luă scrisoarea lui Etienne. Pentru o clipă, se uită lung la ea, o împături şi o îndesă într-un raft deja plin. Avea nevoie să se gândească înainte de a face vreo mişcare, poate să-i transmită lui Vale noua informaţie, dar pentru moment era aşteptat la masa de seară.

Pe măsură ce se apropia de sufragerie, reuşi să audă glasul subţire al lui Jamie care făcea comentarii legate de peşte. Simplul sunet îi arcui colţurile gurii. Era ciudat cum sunetul vocii unui copil – ceva care l-ar fi iritat cu două săptămâni înainte – acum îl făcea să zâmbească. Chiar era atât de înfocat?

Gândul îl tulbură, şi îl goni din minte. De ce să te gândeşti la viitor când prezentul ascundea delicii mult mai minunate?

Când intră în sufragerie, îi găsi pe toţi ceilalţi aşezaţi la masă. În mod inexplicabil, Helen se aşezase cât mai departe posibil de scaunul lui din capul mesei. Nu îl privi şi obrajii îi erau coloraţi într-o uşoară nuanţă de rozaliu. Nu avea să fie niciodată o mare mincinoasă şi, în mod ciudat, Alistair fu tentat să o sărute atunci şi acolo, chiar în faţa surorii lui şi a copiilor. În schimb, se duse la locul lui şi evită privirea plină de curiozitate a Sophiei, apoi se aşeză. Sophia se afla chiar la dreapta lui în seara aceea şi cu domnişoara McDonald de cealaltă parte a ei. Dintr-un motiv necunoscut, Jamie stătea la stânga lui. Abigail era aşezată de cealaltă parte a lui şi părea ciudat de discretă. Mama ei stătea lângă Abigail, atât de departe că Alistair era practic nevoit să ridice un steag ca să îi vorbească. Unul dintre lachei veni cu un platou aburind de peşte.

— Ah, minunat, spuse Alistair şi îşi frecă mâinile cu nerăbdare. Nu mai mâncase păstrăv de mai multe luni, chiar dacă era preferatul lui. Uite aici un peşte mare special pentru tine. Prinse în furculiţă cel mai mare dintre păstrăvi şi îl puse în farfuria lui Jamie.

— Vă mulţumesc, spuse tărăgănat Jamie, cu bărbia în piept şi se uită lung la peştele din farfurie.

Alistair ridică o sprânceană spre sora lui.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic, spuse Sophia şi se încruntă la prietena ei. Dar, poate că Jamie ar prefera să înceapă cu o bucăţică mai mică de peşte.

Alistair se uită la Jamie.

— Chiar aşa?

Băiatul dădu nefericit din cap.

— Atunci, eu am să-ţi mănânc peştele şi tu rămâi cu farfuria goală, spuse Alistair şi schimbă farfuriile. Ia nişte pâine, în schimb.

Jamie ciuli evident urechile la sugestia lui Alistair.

— Să aduci nişte marmeladă sau gem, îl însărcină şoptit Alistair pe lacheu. Dar tu, Abigail? Ţi-ar plăcea nişte peşte?

— Da, şopti ea şi chiar luă un peşte când i se întinse platoul, dar nu făcu decât să îl înţepe cu furculiţa.

Alistair schimbă o privire cu Helen. Ea clătină din cap, părând încurcată.

Poate că puştoaica nu se simţea bine. Alistair se încruntă şi sorbi din vin. În Glenlargo era un felcer, dar omul se pricepea mai degrabă să lase sânge, nu era chiar un doctor, iar Alistair nu avea încredere să fie el tratat, darămite să îl lase să trateze un copil.

De fapt, cel mai bun doctor de prin apropiere se putea să fie de găsit abia la Edinburgh. Dacă Abigail era bolnavă, trebuie să o ducă acolo chiar el. Bolile copilăriei puteau să fie atât de istovitoare – şi adesea fatale. La naiba! Poate că nu trebuia să îi fi trezit pe copii atât de devreme în dimineaţa aceea. Fusese râul prea rece? Se obosise Abigail prea tare? I se păruse mereu o teorie absolut prostească faptul că femeile puteau să se obosească până la epuizare, dar acum, cu o fetiţă în casa lui, îşi dădu seama cât de insuficiente erau cunoştinţele lui despre copii.

— Eşti bolnavă? o întrebă pe Abigail, poate puţin prea brusc, din moment ce şi Helen, şi Sophia îşi întoarseră

privirile spre el.

Dar copilul doar clipi şi scuturǎ din cap. Alistair pocni din degete şi îl chemă pe lacheu.

— Să aduci un pahar foarte mic de vin, te rog.

— Da, domnule.

Lacheul ieşi din încăpere, dar Alistair nu o pierdu din ochi pe Abigail nici măcar o clipă. Sophia îşi drese glasul.

— Am văzut un vultur şi doi iepuri în plimbarea noastră, dar nici urmă de bursuci. Eşti sigur că există o galerie prin apropiere?

— Da, răspunse absent Alistair.

Abigail era mai palidă ca de obicei? Era un copil atât de blond, că era greu de spus.

— Ei bine, va trebui să aşteptăm vizita noastră viitoare ca să o căutăm din nou, oftă Sophia.

El o privi surprins.

— Poftim?

Lacheul se întoarse cu paharul de vin, şi Alistair făcu semn spre fetiţă. Ea se uită uluită la păhărelul cu lichid rubiniu.

— Gustă un pic, spuse el cu asprime. O să-ţi întărească sângele. Se întoarse şi o privi încruntat pe sora lui. Ce vrei să spui? Plecaţi în curând?

— Mâine-dimineaţă devreme, îi confirmă sora lui.

— Sophia are mâine o întâlnire cu Societatea Filozofică din Edinburgh, spuse domnişoara McDonald. Domnul William Watson a venit special tocmai de la Londra ca să ne arate butelia de Leyda. Dacă avem noroc, vom putea să experimentăm chiar noi fenomenul de energie electrică.

— Watson spune că dacă o duzină de oameni se aşază în cerc şi se ţin de mâini, eterul electric va călători în mod egal în jurul cercului, spuse Sophia. Mie mi se pare ridicol, dar, dacă e chiar aşa, nu vreau să fiu cea care ratează momentul.

— Dar abia aţi ajuns, mormăi Alistair.

Când Sophia şi domnişoara McDonald ajunseseră în prima zi, fusese deranjat, dar acum se simţea inexplicabil

de iritat de brusca lor dezertare.

— Poţi oricând să vii cu noi, frate. Sophia ridică provocator din sprâncene, în spatele ochelarilor.

— Nu cred, mormăi Alistair şi se uită la fetiţă. Ce-o durea?

— Dar poţi măcar să ne faci o vizită de Crăciun, se aventură domnişoara McDonald.

Alistair nu îi răspunse. Mai era mult până la Crăciun.

Îi aruncă lui Helen o privire fugară şi ea se înroşi. De ce să-şi plănuiască viitorul când nu îi rezerva nimic bun? Era mai bine să rămână acolo şi să se bucure de Helen cât i-o mai permitea. Viitorul lui trist şi singuratic putea să mai aştepte.

*

În noaptea aceea, Helen se furişă asemenea unui hoţ pe scările castelului. Sau asemenea unei femei cu gândul la o întâlnire, ceea ce chiar şi era. Parcă le luase ore întregi copiilor să adoarmă, chiar şi după ce le citise toate cele patru poveşti. Abigail, mai ales, se foise pe toate părţile. Mai insistase să ia şi câinele în pat, cu ea şi cu fratele ei, şi nimic din ce îi spusese Helen nu reuşise să o facă să-şi schimbe părerea. Când adormise, ţinea căţeluşul aproape de obraz. Din fericire, căţeluşul nu păruse să fie deranjat.

Helen se încruntă acum că mergea tiptil prin coridorul întunecat de la etaj. Crezuse că Abigail începuse să se destindă în castel. Păruse atât de fericită cât pescuise în dimineaţa aceea. Dar acum era mai morocănoasă ca niciodată. Lucrul supărător pe care îl aflase în ultimii ani referitor la fiica ei era că nu avea niciun rost să o baţi la cap ca să spună ce o nemulţumea. Abigail avea nevoit de timp ca să îşi dezvăluie neliniştile. Desigur, asta nu atenua vina maternă pe care o simţea Helen când nu ştia ce o supăra pe fiica ei.

Uneori, se uita la alte fetiţe, fetiţe drăgălaşe, lipsite de griji, vorbăreţe şi se întreba de ce propriul ei copil era atât de schimbător şi de sensibil. Şi apoi, se uita la feţişoara

palidă a lui Abigail şi ora cuprinsă de un val de iubire. Dificilă sau nu, aceea era fiica sa. Nu putea să nu o iubească, aşa cum nu putea să-şi taie o mână.

Helen se opri în faţa uşii lui Alistair.

Dragostea – fizică sau emoţională – îi distrusese viaţa. Se lăsa oare iar pradă dezmăţului acum că-l căuta pe Alistair? Ştia că mulţi sigur ar fi gândit aşa. Dar exista o diferenţă fundamentală între ce intenţiona să facă alături de Alistair şi ce relaţie avusese cu Lister. Cu Lister nu avusese niciodată controlul situaţiei. El fusese cel care stabilise ritmul, care luase toate deciziile. Oricât părea Alistair de arogant şi de ursuz, el nu lua nicio decizie în locul ei. Aceea era numai şi numai alegerea ei.

Trase adânc aer în piept şi ciocăni la uşă. Linişte. Agitată, îşi freca picioarele reci, unul de celălalt. Poate că nu auzise. Poate că nu era acolo. Poate că se dusese să petreacă noaptea în turn sau uitase de promisiunea făcută de ea în după-amiaza aceea ori se răzgândise.

Doamne Sfinte! Cât era de jenant dacă…

Uşa se deschise deodată, iar Alistair o apucă de braţ şi o trase în camera lui. Ea scoase un ţipăt surprins.

— Stt! îşi coborî încruntat privirea spre ea şi se apucă să îi dezlege halatul.

Încăperea era slab luminată; nu erau aprinse decât vreo câteva lumânări şi din foc rămăsese doar jăraticul. Alistair purta un halat cu dungi albastre şi negre, destrămat la mâneci. Părul lui negru era desprins, şi Helen observă că obrajii îi erau umezi.

Se răsese pentru ea.

Gândul o făcu să se înfioare de încântare. Se ridică pe vârfuri şi îşi înfăşură degetele în părul care mai era un pic ud. Se şi spălase pentru ea.

— Îţi iubesc părul, murmură ea.

El clipi.

— Serios?

Ea încuviinţă din cap.

— Da.

— Ei bine, asta e… Se încruntă, parcă incapabil să se

gândească la un răspuns.

— Şi îţi iubesc gâtul.

Helen apăsă un sărut chiar acolo şi simţi sub buze ritmul pulsului. Alistair nu purta cămaşă pe sub halat şi pieptul era încântător de accesibil.

— Ai vrea, hm, nişte vin? întrebă el. Vocea i se îngroşă când ea îşi apăsă sărutările pe V-ul descoperit de halatul lui.

— Nu.

— Ah. Se aplecă iute şi o ridică în braţe. Numai bine, bănuiesc. Că nici eu nu vreau.

Făcu trei paşi mari şi o aşeză în patul lui imens. Ea se cufundă uşor, iar el făcu patul să se lase şi mai tare când îşi puse genunchiul pe saltea.

Helen se ridică şi îl opri punându-i palma în piept.

— Dă-ţi-l jos.

El ridică o sprânceană.

— Te rog, spuse ea îmbietor.

Alistair pufni, dar se rostogoli din pat ca să scape de halat. Şi apăru la vedere pieptul lui, la fel de minunat pe cât şi-l amintea Helen. Lat şi puternic, dar de data asta era mai bine decât ultima dată când îl zărise – în noaptea în care îl adusese pe Puddles – pentru că putea să-l şi atingă.

Şi chiar avea de gând să o facă.

Când reuşi să se urce iar în pat, ea clătină din cap spre el. Alistair se opri.

— Nu?

Ea plesni degetele, uşor şi poruncitor, spre partea de jos a trupului său.

— Şi pantalonii, te rog.

Gestul îl făcu să se încrunte. Aşa că Helen se dezbrăcă pur şi simplu de halatul ei. Dedesubt purta cămaşa de noapte. Îşi lăsă umărul în jos şi mâneca alunecă.

El se uită sever spre sânul pe jumătate dezvăluit şi îşi scoase grăbit pantalonii. Se opri, cu degetele pe betelia lenjeriei, şi o privi.

Helen arcui o sprânceană şi trase încet de panglica de la răscroiala cămăşii. Gulerul se deschise şi îi dezvălui sânul

cu totul.

Alistair trase aer în piept şi îşi scoase lenjeria, ciorapii şi pantofii. Apoi, îşi îndreptă spatele, gol şi glorios de apetisant.

Helen înghiţi în sec şi se uită la partea aceea din trupul lui. Nu surprinsese priveliştea completă în acea după-amiază, căci era mai mare decât Lister – considerabil mai mare. Mădularul lui se ridica mândru şi tare, cu vinişoare magnifice care se desenau de-a lungul lui şi vârful strălucea aproape violet. Mai jos, testiculele erau ferme şi grele între muşchii coapselor.

Helen oftă. El îşi drese glasul.

— Cred că e rândul tău.

— Oh!

Aproape că uitase de jocul pe care-l jucau. Îngenunche la repezeală pe pat şi îşi scoase cămaşa de noapte. Privirea lui coborî imediat spre pieptul ei şi un zâmbet păcătos îi arcui colţul gurii.

— Iată-i.

Coborî şi ea privirea.

— Te referi la sânii mei?

El înaintă agale şi puse un genunchi pe pat.

— Da.

Helen se încruntă puţin.

— Pari destul de… posesiv.

— Sunt. Se aplecă şi linse un sfârc, făcând-o să răsufle întretăiat. Ai cei mai minunaţi sâni pe care i-am văzut vreodată.

— Mulţumesc, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Mi se permite să comentez şi eu despre părţi din corpul tău?

— Hmm, murmură el peste sânul ei şi o făcu să simtă fiori pe şira spinării. Deşi nu văd ce te-ar putea interesa. Trupul meu nu e frumos ca al tău.

— Ba bineînţeles că este, îi zise ea surprinsă.

Alistair arcui neîncrezător o sprânceană.

— Trupul meu este mare şi urât, şi plin de păr – ca al tuturor bărbaţilor.

— Trupul tău este mare şi frumos şi da, plin de păr. Şi

nu ştiu despre ceilalţi bărbaţi, dar pentru mine este foarte frumos. Mâna ei alunecă în jos pe pieptul lui. Frumos şi plin de păr. Îmi place cum părul tău este des aici – îi bătu uşor pieptul –, apoi mai rar aici – degetele îi zburară peste abdomen –, şi iar des aici jos, unde…

Dar nu i se permise să termine. Chiar când apucă partea lui cea mai masculină, el o prinse de umeri, o trase înapoi în pat şi o sărută cu măiestrie. Când îşi înălţă capul ca să răsufle, ea îl privi cu mustrare prefăcută.

— Nu am terminat.

— Ei bine, eu eram cât pe ce să termin, mormăi el.

Ea zâmbi şi strânse uşor mădularul pe care îl ţinea încă în mână. El închise ochiul pentru o clipă, apoi îl deschise, mai strălucitor decât înainte.

— Iar dacă vrei ca totul să dureze mai mult de-un minut, n-ai să mai faci asta.

Îi desfăcu uşor mâna şi îşi împinse coapsa puternică între picioarele ei. Helen putea să simtă cum părul de pe piciorul lui se freca de carnea ei umedă. Înghiţi şi se arcui în sus, frecându-şi şoldurile de el.

— Vrăjitoareo, îi şopti el răsuflat pe gât.

Se apăsă şi mai tare şi o ţinu aproape nemişcată câtă vreme îi sărută pieptul şi ajunse la unul din sâni. Îl luă în gură şi îl supse încet, de parcă avea tot timpul din lume să o deguste. Helen se zvârcoli.

— Opreşte-te, mormăi el, cu o voce vibrantă pe pielea ei umedă.

— Dar vreau să mă mişc, spuse ea gâfâit.

— Dar eu vreau să-ţi gust sânii, i-o întoarse el şi se îndreptă spre celălalt sân.

Helen îşi coborî privirea şi nu văzu decât cum piele închisă la culoare şi păr şi mai închis se unduiau pe trupul ei alb. Fu cutremurată de un fior erotic de nerăbdare.

— Cred că eşti obsedat de sâni.

— Nu, murmură el şi se ridică un pic pentru a-i cuprinde ambii sâni în mâinile lui mari. Îi frecă alene sfârcurile când vorbi, iar ea îşi muşcă buza. Am o obsesie pentru sânii tăi. Vreau să îi ling, să îi sug, poate – se aplecă

şi zgârie cu dinţii interiorul arcuit al sânului ei sensibil – să îi muşc.

— Să îi muşti? ţipă ea.

El schiţă un zâmbet uşor şi păcătos.

— Îhm. Să-i muşc.

Şi îşi coborî capul ca să îi cuprindă sfârcul foarte delicat cu dinţii. Ei i se tăie respiraţia, şi ameninţarea o făcu să se încleşteze pe dinăuntru. O privi în ochi, părul lui alunecându-i peste chip asemenea unui pirat şi îi dezmierdă sfârcul cu vârful limbii.

Sânii ei fuseseră întotdeauna extraordinar de sensibili.

În vreme ce el îi chinuia sfârcul, Helen îşi simţea răsuflarea din ce în ce mai întretăiată. Vreme de minute bune şi pasionale, el îi linse şi supse şi muşcă sfârcurile până ce deveniră tari, roşii şi strălucitori de la saliva lui. Ea se mişca înflăcărată sub el, întru totul excitată şi totuşi incapabilă să atingă eliberarea.

Se ridică deasupra ei şi studie cu atenţie ce senzaţii îi provocase. Pometii lui erau coloraţi de o îmbujorare, pleoapa întredeschisă alene, iar buzele erau înroşite de la săruturi, dar totuşi desenate într-o linie aproape crudă.

— Arăţi ca o jertfă păgână, mormăi el răguşit. Pregătită şi aranjată pentru ca vreun zeu – se aplecă aproape şi îi şopti în ureche – să ţi-o tragă.

La auzul cuvintelor interzise, Helen gemu. Nimeni nu-i mai vorbise aşa, nimeni nu mai făcuse aşa dragoste cu ea. Era cuprinsă într-un vârtej de dorinţe suprimate.

— Atinge-mă, îl imploră ea şi încercă să îşi deschidă picioarele pentru ca feminitatea ei să se frece de coapsa lui.

Alistair îşi înclină capul şi o examină cu atenţie, de parcă era vreun specimen interesant. Doar fermitatea ca de piatră a mădularului său, apăsat pe coapsa ei, îi contrazicea indiferenţa.

— Nu ştiu dacă eşti pregătită, murmură el.

Ea îi aruncă o privire încruntată.

— Sunt pregătită.

— Chiar aşa? îi linse gâtul provocându-i fiori de

nerăbdare pe întinderea pielii ei mult prea sensibile. Nu aş vrea să te pătrund înainte de vreme. Dacă aş face asta, s-ar putea să nu te mai bucuri de efectul complet al împreunării noastre.

— Tu, bâigui ea pe jumătate înnebunită, eşti un demon.

El zâmbi aproape ştrengăreşte.

— Aşa sunt?

— Daaa. Răspunsul ei se încheie cu un geamăt pentru că el îşi schimbă brusc poziţia şi îşi plasă mădularul chiar între faldurile ei umezite. Ah.

— Îţi place? întrebă el cu o atenţie binevoitoare.

Helen nu reuşi decât să încuviinţeze din cap când el se împinse uşor în ea. O pătrunse cu o mişcare iute şi controlată, mădularul cufundându-se înăuntrul ei. Ea înghiţi în sec, fără ca măcar să îi mai pese de sunetele pe care le scoteau.

— Atunci, spuse el tărăgănat, poate că eşti pregătită. Pentru asta.

Şi se retrase pentru ca, mai apoi, să îşi cufunde mădularul înăuntrul ei. Gâtul lui Helen se arcui sub şocul şi încântarea de-a fi pătrunsă atât de brusc.

O, fericire curată!

Nu mai era coerentă, rămăsese fără cuvinte, fără gânduri, fără raţionament. Întreaga ei fiinţă era concentrată acolo, experimenta, primea pasiunea lui extraordinară. Nici nu îşi dădu seama când atinse culmile orgasmului. Fu doar o explozie lungă de căldură. Se cutremură înnebunitor.

Şi undeva – cumva – în timpul acelor clipe, îi auzi geamătul şi deschise ochii. Se sprijinea în mâini, ridicat deasupra ei, şi o privea când făcea dragoste cu ea. Dar acum nu mai era în niciun fel posibil ca expresia lui să fie confundată cu vreo lipsă de interes. Acum buza de sus era arcuită într-o expresie erotică. Acum chipul lui strălucea de efort şi de sudoare. Acum ochiul lui licărea cu încordare întunecată.

Încordare masculină.

Şi cum îl privea, el mări ritmul pătrunderilor până ce

patul începu să se lovească de perete. Ea îşi înfăşură picioarele deasupra şoldurilor lui, apoi îi privi strădania până ce chipul lui se încleştă parcă în agonie. Scoase un strigăt prelung şi o mai pătrunse o ultimă dată.

Apoi simţi umplând-o căldura puterii lui.

*

Devreme în dimineaţa următoare, Alistair îşi întinse braţul ca să caute ceva ce-şi dorea într-un fel instinctiv şi doar atunci când se trezi cu totul îşi dădu seama că o căuta pe Helen şi că ea nu era acolo. Oftă şi îşi frecă faţa cu o mână. Mai purta încă peticul de noaptea trecută şi îl mânca. Îl scoase şi îl aruncă într-o parte, apoi rămase nemişcat acolo, în lumina difuză a dimineţii.

Patul lui mirosea a sex şi a Helen.

Plecase la un moment dat noaptea. Fusese atât de epuizat de împreunarea lor că nici măcar nu era sigur când. Desigur, trebuia să plece. Trebuia să se gândească la copii, la decenţă şi la sora lui care mai era încă la castel, dar la naiba, şi-ar fi dorit ca ea să fie acolo. Nu doar ca să facă din nou dragoste cu ea – chiar dacă îşi dorea şi asta –, dar şi pentru că voia să stea întins lângă ea. Să îi simtă formele calde pe trupul lui. Să o ţină în braţe în vreme ce dormea şi să se trezească doar ca să o găsească acolo, aproape de el. În vreme ce dormea şi ea. Căci, chiar dacă nu spusese nimic, ştia că nu era genul de femeie care doar să trăiască pur şi simplu clipa. Mai devreme sau mai târziu, urma să înceapă să se întrebe despre viitor, poate să se întrebe dacă putea să şi-l petreacă alături de el. Şi apoi, inevitabil, urma să descopere că Alistair nu avea ce viitor să îi ofere.

Şi apoi, avea să îl părăsească.

Descurajant gând. Îl goni din minte, măcar pentru moment, pentru că învăţase că nu avea niciun rost să te împotriveşti sorţii. Poate că urma să-l părăsească; poate avea să sufere după ea, dar nu în ziua aceea. Dădu la o parte păturile, se spălă, îşi legă la loc peticul de ochi şi se îmbrăcă. Sophia spusese că urma să plece în dimineaţa

aceea şi era sigur că o va găsi jos, aşteptând cu nerăbdare ca valizele să îi fie încărcate în trăsură.

Totuşi, coridorul de la parter era gol când el ajunse acolo. Verifică aleea din faţă, dar chiar dacă trăsura aştepta acolo, sora lui nu era de găsit pe nicăieri. Poate că lua micul dejun. Reveni în castel şi îşi făcu drum spre sala de mese, unde o găsi pe una din fete care aşeza tacâmurile din argint. Făcu o reverenţă atunci când îl zări.

— Unde este domnişoara Munroe? întrebă el.

— Încă nu a coborât, domnule, răspunse slujitoarea.

Alistair rânji. Sophia dormise mai mult – un lucru rar şi o ocazie ce nu trebuia ratată.

— Mergi sus, te rog, şi trezeşte-o şi pe ea, şi pe domnişoara McDonald. Sora mea voia să plece dimineaţa devreme.

— Da, domnule. Fata făcu din nou o reverenţă şi ieşi la repezeală din încăpere.

Alistair găsi un coş de pâinici calde pe bufet şi luă una; apoi reveni agale spre coridor. Voia să fie prezent când sora lui avea să îşi facă intrarea. Mâncă zgomotos pâinica, plimbându-se de-a lungul coridorului spre bucătărie, apoi auzi ceva. Sunetul îi trimise un fior rece pe şira spinării şi pâinica din gura lui se transformă în cenuşă.

Un plâns. Plânsul unui copil.

Helen nu ajunsese încă prin părţile acelea ale castelului şi erau mai multe camere nefolosite de-a lungul vechiului coridor. Merse din uşă-n uşă până ce descoperi de unde venea sunetul acela chinuit, apoi deschise uşa. Lumina dinăuntru era difuză şi firicele de praf pluteau în razele firave ale soarelui care se răsfrângeau prin ferestrele murdare. La început nu reuşi să o vadă până ce nu se mişcă şi nu scânci.

Abigail era ghemuită într-un colţ, lângă un divan acoperit de un cearşaf, cu căţeluşul strâns în braţe.

Începu să se apropie uşor de ea, nesigur care era problema sau dacă putea să o ajute cumva. Cu colţul ochiului, văzu cum Wiggins se strecură pe una din uşile din fundul încăperii.

Văzu negru în faţa ochilor.

Nu îşi amintea să se fi mişcat, nu îşi amintea de scopul lui, dar când redeveni conştient, strângea în mâini gâtul sfrijit al lui Wiggins şi îl sugruma, izbindu-i capul de dalele de pe coridor.

— Alistair!

Cineva îl strigă de undeva din spatele lui, dar nu-l interesa decât chipul scârbos şi înroşit din faţa lui. Cum îndrăznea? Cum îndrăznea să o atingă? Nu avea să o mai facă şi a doua oară. Niciodată, absolut niciodată.

— Alistair!

O palmă caldă de femeie i se aşeză pe obrazul mutilat. O apăsare delicată îi întoarse capul. Şi regăsi privirea aceea albastră asemenea clopoţeilor.

— Nu, Alistair. Lasă-l în pace.

— Abigail, spuse el răguşit.

— E bine, îi spuse uşor Helen. Nu ştiu ce i-a spus, dar nu i-a făcut niciun rău fizic.

În cele din urmă, detaliul acela fu singurul care îl făcu să-şi revină în fire. Îi dădu brusc drumul, îşi îndreptă spatele şi făcu un pas înapoi. Doar atunci văzu că Sophia şi domnişoara McDonald stăteau în capul scărilor, încă în halate. Domnişoara McDonald cuprinsese cu braţul un Jamie cu ochii mari de uimire. Helen rămase tremurând în picioare, îmbrăcată numai în cămaşa ei de noapte.

Trebuie că alergase pe scări fără să se mai oprească să-şi pună halatul. Abigail era în spatele ei, cu faţa pătată de lacrimi, şi ţinea căţeluşul în braţe.

Alistair trase adânc aer în piept ca să îşi liniştească vocea şi întrebă încet:

— Te-a atins?

Abigail clătină tăcută din cap, cu ochii aţintiţi la el.

El încuviinţă din cap şi îşi întoarse privirea spre Wiggins, care încerca să-şi tragă răsuflarea pe coridor.

— Ieşi afară! Să dispari din castelul meu, de pe pământurile mele şi să ai grijă să nu-ţi mai văd niciodată faţa.

— Ai s-o regreţi! bâigui gâfâit bărbatul uscăţiv. Ai să

vezi tu. O să mă-ntorc. O s-o iau pe târfuliţa aia…

Alistair îşi strânse pumnii şi făcu un pas spre el. Într-o fracţiune de secundă, Wiggins fu în picioare şi ieşi în goană pe uşile castelului.

Închise ochiul şi încercă să-şi recapete masca de om civilizat, apoi simţi cum nişte mâini micuţe i se înfăşurară în jurul taliei, îngenunche, cu ochiul încă închis şi îmbrăţişă trupuşorul acela.

— Niciodată, şopti el în părul ei, atât de asemănător mamei sale. Nu am să mai las să te rănească nimeni, niciodată. Promit.

Capitolul 11

În după-amiaza următoare, Povestitorul de adevăruri le eliberă pe rândunici din cuşca lor pentru a treia oară. Vrăjitorul nici nu ieşi în fugă din grădina castelului că monstrul luă înfăţişarea Prinţesei Compătimire, iar Povestitorul de adevăruri se apropie de cuşcă.

— Cum pot să-ţi dau drumul? întrebă el.

Prinţesa clătină din cap.

— Este o sarcină primejdioasă. Mulţi au încercat şi n-au reuşit.

Dar Povestitorul de adevăruri se uită pur şi simplu la ea şi spuse:

— Spune-mi.

Prinţesa oftă.

— Dacă ar fi să faci acest lucru, trebuie mai întâi să-l adormi pe vrăjitor. În munţii aceştia, creşte o floricică mov. Trebuie să culegi bobocii acestei flori şi să-i pisezi până se transformă într-un praf. La timpul potrivit, suflă praful în faţa vrăjitorului, iar el nu va mai fi în stare să te oprească atâta vreme cât razele lunii se răsfrâng asupra lui. Ia de la el inelul alb ca laptele şi adu-mi-l mie. În cele din urmă, trebuie să pregăteşti doi cai, cei mai iuţi din câţi găseşti, ca să putem să fugim de el.

Povestitorul de adevăruri încuviinţă din cap.
— Voi face aceste lucruri, jur...

din *Povestitorul de adevăruri*

Helen privi cum Alistair o cuprinse pe Abigail în braţe şi ceva se frânse şi se deschise în inima ei. O ţinea cu atâta blândeţe. Nu era posibil să nu faci o comparaţie evidentă. Alistair o ţinea în braţe pe fetiţă asemenea unui tată. Doar că tatăl ei adevărat nu o ţinuse niciodată în braţe.

Priveliştea o cutremură până în străfunduri. Cu o noapte în urmă, făcuse dragoste cu ea de parcă pe lume nu existau decât ei doi, iar acum o liniştea pe fiica ei cu o blândeţe uluitoare. Îşi dădu şocată seama că se îndrăgostea de el, de stăpânul acela supărat şi minunat al castelului. Poate că era deja îndrăgostită de el. Iar inima i-o luă speriată la goană. Dacă învăţase ceva în viaţa ei haotică, ilogică şi nebunească, acel ceva era că iubirea o făcea să ia nişte lu» târâri incredibil de proaste. Hotărâri care îi puneau, pe ea şi pe copii, în primejdie.

Şi gândul acela neplăcut era o altă realizare îngrozitoare. Era încă tulburată – uluită şi speriată din somn –, dar ştia că Alistair îi salvase fiica. O salvase când ea eşuase.

Închise ochii şi fu cutremurată de un fior.

— Ia asta, îi spuse aspru domnişoara Munroe şi îi înfăşură şalul în jurul umerilor. Pare că ţi-e frig.

— Sunt aşa o proastă, şopti Helen. Nu m-am gândit niciodată...

— Nu te dojeni până ce nu vorbeşti cu fata, îi zise domnişoara Munroe.

— Nu ştiu cum să n-o fac. Helen îşi şterse ochii cu mâneca. Chiar nu ştiu cum.

— Mamă.

Jamie se strecurase pe nesimţite între ele şi se prinse de fustele ei.

— Totul e bine, Jamie. Scoase un ultim suspin şi se îndreptă hotărât de spate. Micul dejun trebuie să fie gata.

Hai să mergem cu toţii să ne îmbrăcăm cum trebuie, apoi mergem la masă. Ne vom simţi mai bine.

Alistair o privi pe deasupra capului lui Abigail. Încă nu îşi revenise cu totul în fire. Ochiul îi strălucea cu o violenţă fioroasă. Era cât pe ce să-l ucidă pe domnul Wiggins când ajunsese ea pe coridor. Nici măcar acum nu era sigură că s-ar fi oprit dacă nu l-ar fi făcut să se uite la ea. Helen tresări. Dovezile acelei părţi necivilizate şi primitive a lui ar fi trebuit să o sperie. Dar în mod bizar, în loc să o înspăimânte şi mai tare, partea aceea sălbatică a lui o făcea să se simtă în siguranţă. O senzaţie de siguranţă pe care nu o mai simţise de când fusese copil şi locuise în casa tatălui ei. Pe vremea în care complicaţiile vieţii de adult nu îi invadaseră încă viaţa.

Tresări din nou, conştientă că era vulnerabilă în clipa aceea – atât de vulnerabilă. Era cuprinsă de emoţii contradictorii care o făceau să fie lipsită de apărare în faţa lui. Trebuia să plece, numai pentru câteva clipe, şi să îşi revină.

Înghiţi în sec, îl luă pe Jamie de mână şi o întinse pe cealaltă spre Abigail.

— Hai, iubirea mea. Să ne aranjăm.

Abigail îşi puse mâna într-a ei, şi Helen încercă din răsputeri să nu o strângă prea tare. Voia să îi mângâie căpşorul, să se uite în ochii ei şi să se asigure că Abigail era bine, dar în acelaşi timp, nu voia să adâncească şi mai mult chinul fiicei ei. Era mai bine să se liniştească şi să îşi pună cu blândeţe întrebările.

— Coborâm în câteva minute, îi spuse lui Alistair, şi vocea îi tremură pentru o clipă.

Apoi îi conduse pe copii în camera lor. Aparent, Jamie trecuse peste orice fel de îngrijorare care îl chinuise. Se grăbi să se îmbrace şi rămase pe pat împreună cu căţeluşul.

Între timp, Helen turnă apă din vasul de pe lavoar în lighean. Luă o cârpă, o umezi şi şterse uşor chipul lui Abigail. Nu o mai ajutase să se îmbrace de ani întregi. Domnişoara Cummings se ocupase de toate acelea când

erau la Londra, iar în călătoria lor spre nord, Abigail fusese în stare de cele mai multe ori să se pregătească singură. Dar în dimineaţa aceea, Helen şterse cu grijă urmele de lacrimi de pe chipul fiicei ei. O îndemnă pe Abigail să ia loc, apoi îngenunche la picioarele ei ca să îi pună şosetele, îi legă cu atenţie jartierele deasupra genunchilor, cu mişcări sigure şi calme. Îi trase jupa şi fustele, apoi le legă la talie.

Când Helen luă corsajul, Abigail vorbi în cele din urmă:

— Mama, nu trebuie.

— Ştiu, scumpa mea, murmură Helen. Dar e un lucru ciudat că uneori mamele se bucură să-şi îmbrace fiicele. Poţi să mă laşi?

Fiica ei încuviinţă din cap. Obrajii ei îşi recăpătaseră paloarea obişnuită, iar chipul nu îi mai era crispat. Degetele lui Helen bâjbâiră după panglicile corsajului atunci când îşi aminti de expresia îngrozită de pe faţa lui Abigail când ea ajunsese în capul scărilor. Doamne Sfinte, dacă Alistair nu era acolo…

— Gata, spuse uşor Abigail după ce legă corsajul. Dă-mi peria să-ţi pieptăn părul.

— Poţi să mi-l împleteşti şi să-l aranjezi într-o coroniţă? întrebă Abigail.

— Bineînţeles. Helen zâmbi. Se aşeză pe un scăunel. Te fac ca pe o prinţesă.

Abigail se întoarse cu spatele, şi Helen începu să îi pieptene părul.

— Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat?

Umerii firavi ai lui Abigail se ridicară şi capul i se aplecă, de parcă era o ţestoasă care se retrăgea în carapace.

— Ştiu că nu vrei să vorbeşti despre asta, murmură Helen, dar cred că trebuie, scumpa mea. Măcar o dată. Şi după aceea, dacă vrei, nu mai vorbim niciodată despre asta. Bine?

Abigail încuviinţă din cap şi trase adânc aer în piept.

— M-am trezit, dar tu şi Jamie dormeaţi, aşa că l-am dus pe Puddles jos. M-am dus cu el afară ca să-şi facă

treburile, dar atunci l-am văzut pe domnul Wiggins şi am alergat înăuntru cu Puddles şi ne-am ascuns.

Se opri, şi Helen puse jos peria ca să îi împartă părul în trei codiţe.

— Şi apoi?

— Domnul Wiggins a venit în cameră, spuse uşor Abigail. A… a ţipat la mine. A spus că-l spionam.

Helen se încruntă.

— De ce a crezut una ca asta?

— Nu ştiu, spuse vag Abigail.

Helen hotărî să nu insiste.

— Şi după aceea ce s-a întâmplat?

— Şi… şi eu am început să plâng. N-am vrut – am încercat să nu plâng, dar n-am putut să mă abţin, răspunse ea mâhnită. Uram că plângeam în faţa lui.

Gura lui Helen se încleştă şi îşi concentra atenţia pe părul pe care îl împletea. Pentru un teribil moment, un înfiorător moment, îşi dori ca Alistair să îl şi ucis pe domnul Wiggins.

— Apoi a venit Sir Alistair, continuă Abigail, şi m-a văzut pe mine, şi l-a văzut pe domnul Wiggins şi, mama, s-a mişcat aşa de repede! L-a luat de gât pe domnul Wiggins şi l-a târât afară din cameră, şi nici n-am ştiut ce se întâmpla până când nu am ieşit pe coridor, apoi aţi apărut tu şi Jamie, şi domnişoara Munroe, iar tu i-ai spus lui Sir Alistair că trebuia să se oprească.

Abigail trase adânc aer în piept când îşi termină povestirea.

Helen rămase tăcută o clipă şi se gândi. Terminase de împletit codiţa şi lăsă deoparte peria.

— Ţine agrafele, murmură ea, cât îţi fac eu coroniţa.

Puse agrafele în mâna lui Abigail şi începu să prindă codiţa pe creştetul fiicei ei.

— Mulţumesc, draga mea. Luă o agrafă de la Abigail şi o prinse cu grijă în codiţă. Mă întreb dacă s-a mai întâmplat ceva în camera în care te-ai ascuns cu Puddles?

Abigail încremeni în vreme ce Helen îi aranjă părul, dar privirea îi era coborâtă spre agrafele pe care le ţinea în

palmă. Lui Helen îi stătu inima în loc. Ceva părea să i se fi oprit în gât şi trebuia să îşi dreagă glasul.

— Cumva domnul Wiggins te-a atins?

Abigail clipi nedumerită şi ridică privirea, cu ochii uluiţi.

— Să mă atingă?

O, Doamne. Helen încercă să îi vorbească liniştit.

— A pus mâna pe tine, iubita mea? Sau… a încercat să te sărute?

— Bleah! Chipul lui Abigail se schimonosi într-o strâmbătură dezgustată. Nu, mamă! Nu a vrut să mă sărute – a vrut să mă bată.

— Dar de ce?

— Nu ştiu. Abigail îşi întoarse privirea. A spus că avea să mă bată, apoi a venit Sir Alistair şi l-a scos afară.

Nodul din gât dispăru deodată. Helen înghiţi în sec şi întrebă, ca să se asigure complet:

— Atunci nu te-a atins deloc?

— Nu, ţi-am zis. Sir Alistair a ajuns înainte ca domnul Wiggins să se apropie de mine. Oricum, nu cred că ar fi vrut să mă sărute la cât era de supărat.

Abigail se uită la ea, de parcă era într-o ureche.

Iar Helen nu mai simţise niciodată în viaţa ei atâta fericire că era considerată smintită. Aranjă şi ultima agrafă, o întoarse pe Abigail cu faţa spre ea şi o luă în braţe, cu grijă să nu o strângă atât de tare pe cât şi-o dorea.

— Ei bine, mă bucur că Sir Alistair a apărut când trebuia. Nu cred că trebuie să ne mai facem griji pentru domnul Wiggins.

Abigail se agită.

— Pot să mă uit în oglindă?

— Desigur.

Helen deschise braţele şi îi dădu drumul fiicei ei. Abigail alergă spre oglinda de pe masa de toaletă. Se ridică pe vârfuri, îşi întoarse capul într-o parte, apoi în cealaltă ca să-şi vadă coroniţa împletită.

— Mi-e foame, le anunţă Jamie şi sări în pat.

Helen încuviinţă iute din cap şi se ridică.

— Staţi să mă îmbrac şi eu şi mergem să vedem ce ne-a pregătit doamna McCleod la micul dejun.

Începu să îşi facă toaleta cu inima mult mai uşoară, deşi continuă să se gândească la răspunsurile evazive ale lui Abigail. Dacă domnul Wiggins voise să o bată, ce anume ascundea ea?

*

— Trebuie să găsim un nume pentru câinele ăsta, mormăi Sir Alistair adresându-se nimănui în mod special în după-amiaza aceea. Îşi ridică pe umăr săculeţul ponosit.

Se oprise în vârful dealului ca să se uite cum Jamie şi Abigail se rostogoleau de partea cealaltă. Jamie se aruncă la pământ şi se rostogoli cu o nepăsare absolută, uitând şi de posibilele piedici, şi de direcţia în care se îndrepta corpului lui micuţ. Abigail, în schimb, îşi prinse cu grijă fustele în jurul picioarelor înainte să se lase la pământ, cu mâinile deasupra capului şi se rostogoli uşor, în linie dreaptă, spre baza dealului.

— Nu-ţi place numele Puddles? întrebă Helen.

Îşi ridicase chipul spre adierea vântului şi arăta ca un înger. Şi totuşi, el îi aruncă o privire întunecată.

— Animalul o să moară de umilinţă de îndată ce va fi destul de mare cât să-şi înţeleagă numele.

Ea se uită neîncrezătoare la el.

— Să-şi înţeleagă numele?

Alistair îi ignoră privirea.

— Un câine – mai ales un mascul – are nevoie de un nume demn.

Se uitară amândoi la căţel, care alergând încântat după copii, se împiedică de labele lui mari şi se rostogoli până la baza dealului într-o învălmăşeală de urechi lungi şi blană plină de noroi. Se ridică, se scutură şi o luă înapoi la fugă spre vârful dealului.

Alistair tresări.

— Câinele ăsta, în mod special, are nevoie de un nume demn.

Helen chicoti.

Alistair îşi simţi buzele arcuindu-se într-un zâmbet şovăielnic. La urma urmelor, era o zi frumoasă, iar ea şi copiii erau în siguranţă. Pentru moment, era suficient că Wiggins nu îşi pusese mâinile pe Abigail cu vreo intenţie libidinoasă, ci doar o speriase de moarte. Când Helen îi povestise, la scurt timp după ce se aşezaseră la micul dejun, simţi cum i se luase o greutate de pe inimă.

Sophia, care participase şi ea la discuţia şoptită, pur şi simplu încuviinţase din cap şi mormăise „Bine” înainte să se întoarcă la terciul, şunca şi ouăle pe care le pregătise doamna McCleod. La scurtă vreme după aceea, ea şi domnişoara McDonald plecaseră spre Edinburgh. Cu sentimente contradictorii, Alistair urmărise cum trăsura dispărea în zare. Se bucurase să se ia la ciondăneală cu sora lui – uitase cât de mult îi plăcea compania ei –, dar era bucuros că rămăseseră singuri la castel, el şi Helen. Ochii Sophiei înţelegeau multe, mult prea multe.

Lucrase cu spor tot restul dimineţii, dar pe la prânz, Jamie vorbise foarte melancolic despre bursucii pe care nu reuşiseră să-i găsească cu o zi în urmă. Lucru care dusese la ideea unei plimbări de după-amiază, iar acum Alistair îşi abandonase munca şi explora dealurile.

— Ai spus că îi laşi pe copii să-i aleagă numele, spuse Helen.

— Dar am mai spus şi că Puddles nu este un nume.

— Hmm. Helen îşi arcui buzele, apoi redeveni serioasă. Nu ţi-am mulţumit pentru ce-ai făcut în dimineaţa asta.

El ridică dintr-un umăr.

— Nu este nevoie.

La baza dealului, Abigail se ridică atent în picioare şi îşi scuturâ fustele. În mod miraculos, nu avea fire de iarbă pe ele, deşi coborâse de mai multe ori dealul de-a rostogolul.

Helen rămase tăcută lângă el pentru o clipă, apoi se apropie şi îl luă de mână, gest ascuns de fustele ei.

— Sunt aşa de bucuroasă că ai fost acolo s-o aperi.

El se uită la ea. Helen o privea pe Abigail cu melancolie în ochi.

— E foarte specială, ştii, nu e deloc cum mă aşteptam să fie fiica mea, dar bănuiesc că trebuie cu toţii să acceptăm ce ne dă Dumnezeu.

El şovăi o clipă. Chiar nu era deloc treaba lui, dar spuse morocănos:

— Se teme că nu e pe placul tău.

— Pe placul meu? Se uită la el uluită. Abigail ţi-a spus asta.

El încuviinţă din cap. Helen oftă.

— O iubesc la nebunie – bineînţeles că o iubesc; este fiica mea –, dar nu am înţeles-o niciodată. Are stările astea, atât de sumbre pentru cineva atât de tânăr. Nu e vorba că nu e pe placul meu; doar că mi-ar plăcea să ştiu cum s-o fac fericită.

— Poate că nu trebuie să o faci fericită.

Ea clătină din cap.

— Ce vrei să spui?

Alistair ridică din umeri.

— Nu sunt vreo autoritate în domeniu, dar poate că nu e nevoie să încerci să o „faci” fericită. La urma urmei, încercarea asta e în ultimă instanţă sortită eşecului. Nimeni nu poate să o facă fericită pe Abigail, în afară de ea. Poate nu e nevoie decât să o iubeşti. Alistair coborî privirea spre ochii ei trişti, de albastrul clopoţeilor. Şi deja o iubeşti.

— Da. Helen făcu ochii mari. Da, o iubesc.

El întoarse privirea şi simţi cum Helen îi strânse mâna, apoi îi dădu drumul.

— Haideţi, copii, strigă ea şi o luă la vale.

Alistair o privi, cu fustele bătute de vânt când coborî dealul, şoldurile mişcându-i-se într-un ritm seducător şi uşor, o şuviţă blondă fluturând de sub borul pălăriei. Clipi nedumerit, parcă trezit dintr-un vis, şi o luă pe urma acelor şolduri unduitoare.

— Unde sunt bursucii? întrebă Jamie. Băiatul îl luă de mână, aparent pe negândite.

Alistair arătă cu bărbia înainte.

— Chiar acolo, după deal.

Erau înconjuraţi de dealuri line acoperite cu grozamă şi iarbă-neagră, iar orizontul era senin cât vedeai cu ochii. Mai la vest, o turmă de oi asemenea unor punctişoare păştea pe dealurile verzi şi mov.

— Dar am fost pe acolo chiar ieri, ripostă Abigail. Domnişoara Munroe nu a putut să găsească bursucii pe nicăieri.

— Ah, dar asta s-a întâmplat pentru că nu a ştiut unde să îi caute.

Abigail îi aruncă o privire şovăitoare, şi Alistair se forţă din răsputeri să nu zâmbească la îndoiala ei.

— Puddles nu mai vrea să meargă, îi anunţă Jamie.

— De unde ştii?

Abigail se încruntă spre căţelul care, din câte vedea Alistair, arăta perfect capabil să meargă.

— Ştiu pur şi simplu, i-o întoarse Jamie. Ridică în braţe căţeluşul. Oof. S-a făcut mare.

Abigail îşi dădu ochii peste cap.

— Pentru că i-ai dat restul de terci de dimineaţă.

Foarte înflăcărat, Jamie dădu să spună ceva, dar Alistair îşi drese glasul.

— În dimineaţa asta, am găsit în bucătărie o mocirlă pe care cred că a făcut-o Puddles. Să nu uitaţi că-i treaba voastră să-l scoateţi afară, copii.

— Nu uităm, spuse Abigail.

— V-aţi gândit la un nume pentru el? Nu poate să rămână Puddles pentru tot restul vieţii.

— Păi, eu m-am gândit la George, în onoarea regelui, dar lui Jamie nu-i place.

— E un nume prostesc, mormăi Jamie.

— Şi care-i propunerea ta? întrebă Alistair.

— Spot (Bulinuţă), spuse Jamie.

— A, păi, ăsta-i…

— Stupid! îi întrerupse Abigail.

— Abigail, spuse Helen. Cere-i iertare lui Sir Alistair pentru că l-ai întrerupt. O doamnă nu întrerupe niciodată un domn.

Alistair îşi arcui sprâncenele la auzul remarcii ei. Din doi paşi mari o prinse din urmă şi îşi apropie capul de-al ei.

— Niciodată?

— Nu şi dacă domnul este extraordinar de încăpăţânat, răspunse ea senin.

— Ah.

— Îmi pare rău, mormăi Abigail.

Alistair dădu din cap.

— Acum ţine bine căţelul.

— De ce? Jamie îşi ridică privirea.

— Pentru că galeriile sunt chiar acolo. Alistair arătă cu bastonul de mers. Bursucii trăiau într-o movilă joasă, acoperită cu grozamă. Vedeţi pământul proaspăt săpat? Ăsta e unul dintre tuneluri.

— Ooo! Jamie se lăsă pe vine ca să arunce o privire. Şi vom vedea un bursuc?

— Probabil nu. Sunt foarte sfioşi, dar pot să ucidă un câine, mai ales unul mai mic, dacă sunt provocaţi.

Jamie îl strânse tare la piept pe Puddles până ce căţeluşul chelălăi, şi băiatul şopti cu o voce joasă:

— Unde credeţi că sunt?

Alistair ridică din umeri.

— Poate că dorm în vizuina lor. Poate că vânează larve.

— Larve? Jamie strâmbă din nas.

Alistair încuviinţă din cap.

— Asta se pare că le place.

— Uitaţi-vă aici!

Abigail se ghemui cu mare grijă, cu fustele prinse sub ea. Alistair se duse în locul arătat de ea şi zări o moviliţă neagră.

— A, foarte bine! Ai găsit excremente de bursuc.

În spatele lui, Helen scoase un sunet înăbuşit, dar el nu o băgă în seamă. Se lăsă pe vine lângă Abigail şi vârî o crenguţă în excrementele uscate.

— Ia priveşte aici.

Desprinse doi fulgi negri. Abigail cercetă mai îndeaproape.

— Ce-s astea?

— Carapacea unui cărăbuş.

Îşi ridică săculeţul şi scotoci într-un buzunar până ce găsi un borcănel din sticlă. Adună bucăţelele de cărăbuş şi le puse în borcănel, apoi îl acoperi cu un dop de plută.

— Ce-i aia o carapace? întrebă Jamie. Era şi el ghemuit şi respira surescitat pe gură.

— Carcasa tare de la exterior. Alistair mai desprinse câteva şi găsi un oscior deschis la culoare.

— O, ăsta de la ce animal e? întrebă Abigail cu interes.

— Nu sunt sigur.

Osciorul era doar un fragment. Îl ţinu în mână, apoi îl puse într-alt borcănel. Poate e al unui mamifer mai mic, un şoarece sau o cârtiţă.

— Hm! făcu Abigail şi îşi îndreptă spatele. Mai sunt şi alte urme de bursuci pe care le-am găsi pe aici?

— Uneori, mai sunt resturi în pământul săpat de bursuc. Alistair ridică săculeţul cu eşantioane şi se apropie uşor de intrarea în vizuină. O mişcare întrezărită în adâncimile ei întunecoase îl făcu să se oprească şi o prinse de umăr pe Abigail. Uite.

— Un pui! şopti Abigail.

— Unde? Unde? şopti mai tare Jamie.

— Vezi acolo? Alistair îşi apropie capul de băiat şi îi arătă unde să se uite.

— Ei da!

Din vizuină se ivi o feţişoară neagră cu alb, cu o alta înghesuită în spatele ei. Bursucii încremeniră, priviră lung pentru o clipă, apoi se făcură iute nevăzuţi.

— O, ce frumos a fost! Vocea lui Helen se auzi din spatele lor. Alistair se întoarse spre ea şi o surprinse zâmbindu-i. Oricum, cred că e mult mai bine decât excrementele. Ce să mai căutăm acum?

Şi îl privi de parcă să-şi petreacă după-amiaza cu el era cel mai firesc lucru din lume. Să îşi împartă copiii cu el. El ridică din umeri şi se întoarse brusc spre castelul Greaves.

— Nimic. Am treabă.

Şi plecă, fără să îi aştepte pe Helen sau pe copii, conştient că gestul lui arăta de parcă fugea de ei, când nu fugea decât de ceva mult mai primejdios: speranţe pentru viitor.

*

După ce Alistair întrerupsese atât de grosolan plimbarea lor de după-amiază, Helen îşi jurase că nu avea să se mai ducă iarăşi la el. Şi totuşi, când bătu miezul nopţii, se furişa pe coridoarele întunecate ale castelului spre camera lui. Ştia că aţâţa un foc deosebit de fierbinte, ştia că risca atât pentru ea, cât şi pentru copii, şi totuşi se părea că nu putea să stea departe de el. „Poate, îi şopti o parte nechibzuită şi mereu plină de speranţă din ea, „se va deschide în faţa ta”. Poate că avea să ajungă să o iubească. Poate că avea să dorească să-i devină soţie.

Idei stupide, copilăreşti. Îşi petrecuse jumătate din viaţă alături de un bărbat căruia nu-i păsase niciodată şi cu adevărat de ea, şi, înăuntrul ei, ştia că atunci când povestea cu Alistair avea să se încheie, urma să fie nevoită să plece de acolo cu copiii ei.

Dar nu avea să se întâmple în seara aceea.

Helen şovăi în faţa uşii, dar cumva el trebuie să o fi auzit chiar dacă nu ciocănise. Deschise uşa, o apucă de braţ şi o trase înăuntru.

— Bună seara, începu ea, dar gura lui îi înghiţi ultimul cuvânt.

Buzele lui Alistair erau fierbinţi şi atât de provocatoare că erau aproape disperate. Helen uită totul în jurul ei. Apoi, el îşi înălţă capul şi o trase spre pat.

— Am ceva să-ţi arăt.

Ea clipi nedumerită.

— Ce?

— Aşează-te. Nu aşteptă ca ea să se conformeze, ci se întoarse să scotocească în sertarul de la noptieră. A. Aici era.

Ridică o lămâie micuţă, nu mai mare de vârful degetului lui mare.

Helen îşi arcui sprâncenele.

— Aşa?

— Am trimis-o pe doamna McCleod să o cumpere când s-a dus data trecută după alimente. M-am gândit… îşi drese glasul. M-am gândit că ţi-ai dori să o foloseşti ca prevenţie.

— O prevenţie pentru… Ah.

Simţi cum obrajii îi luară foc. De fapt, cum abia i se terminase ciclul, se gândise că nu era fertilă în momentul acela. Dar, cum aceea era a treia întâlnire cu Alistair, bănuia că în scurt timp avea să fie nevoită să se ocupe de prevenirea unei sarcini. Era ciudat de înduioşător faptul că el se gândise – şi acţionase – din îngrijorare.

— Nu am… hm, adică… îşi reaminti că se presupunea să fie o văduvă respectabilă. Se presupunea că oricum nu auzise niciodată de mijloace de prevenţie. De fapt, ducele folosise uneori un fel de învelitoare specială, chiar dacă nu era un obicei.

Şi pometii lui Alistair se coloraseră într-un roşu aprins.

— Pot să îşi arăt. Doar să te laşi pe spate.

Helen îşi dădu seama ce avea de gând să facă şi îşi dori să se împotrivească. Una era să-l lase să se uite la ea când erau intimi, dar în vreme ce el era îmbrăcat şi stătea în picioare, era… indecent.

— Helen, spuse el liniştit.

— Of, bine. Se întinse pe pat şi se uită în tavan. Stătea culcată pe pat, cu picioarele peste margine.

Simţi cum îi dădu la o parte poalele halatului şi cămăşii de noapte, alunecarea mătăsii pe piele răsunând ca o şoaptă uşoară în încăpere. Îi ridică materialul în talie, apoi mâinile lui o părăsiră. Îl auzi cum scotoceşte din nou prin noptieră şi simţi mirosul înţepător al lămâii. Helen îşi înălţă capul şi-l zări ţinând în mână lămâia înjumătăţită. Privirile li se întâlniră, apoi el îngenunche pe covorul de lângă pat. Ea trase adânc aer în piept. Mâna lui caldă îi atinse iar picioarele şi îşi dădu seama că dădea să îi deschidă

coapsele. Înghiţi în sec şi se supuse.

— Mai mult, spuse el răguşit.

Ea închise ochii. O, Doamne, era atât de aproape de părţile ei intime. Avea să fie în stare să vadă totul. Putea să simtă mirosul ei. Îşi muşcă buza şi deschise şi mai larg picioarele.

— Din nou, şopti el.

*

Şi îl ascultă, le lărgi până ce coapsele începură să tremure. Până ce intrarea feminităţii ei se deschise şi se regăsi complet expusă privirii lui. Îi simţi mâna alunecându-i uşor în sus, pe coapsă.

— Când aveam cincisprezece ani, începu el să-i povestească, am găsit o carte de anatomie care fusese a tatălui meu. A fost foarte instructivă, mai ales în privinţa sexului feminin.

Ea înghiţi în sec. Degetele lui îi mângâiau delicat părul zonei intime.

— Asta – îi cuprinse movila feminităţii cu palma lui lată – se numeşte mons veneris. Muntele lui Venus.

Degetele lui coborâră spre cutele din interiorul coapselor şi aproape o gâdilă. Ea se cutremură.

— Astea sunt labia majora. O mângâie de partea cealaltă.

Apoi, ceva rece şi umed se prelinse peste interiorul faldurilor feminităţii ei. Tresări uşor şi simţi în aer mirosul înţepător al lămâii.

Îl simţi cum împinge coaja curbată şi netedă înăuntrul ei.

— Astea sunt labia minora. Dar aici – încercui cu lămâia vârful crăpăturii ei, apoi, brusc şi scandalos, o împinse înăuntru – este o problemă.

— O problemă? rosti ea cu o voce ascuţită.

— Hmm. Vocea i se adânci într-un geamăt. Ăsta e clitorisul. A fost descoperit de Signor Gabriele Falloppio în 1561.

Helen încercă să se gândească la cuvintele lui în vreme ce el apăsa atât de minunat lămâia înăuntrul ei. Dar sensul lor continua să îi scape. Îşi regăsi vocea în cele din urmă.

— Vrei să spui... vrei să spui că nimeni nu a ştiut că există până în 1561?

— Asta a crezut Signor Falloppio, deşi pare puţin probabil. Accentuă „puţin” când o lovi apăsat şi brusc cu lămâia. Ea răsuflă întretăiat. Dar, aici mai este o altă problemă. Vezi tu, un alt anatomist italian, un bărbat pe nume Colombo, a susţinut că a făcut descoperirea cu doi ani înaintea lui Signor Falloppio.

— Cred că îmi pare rău pentru soţiile domnilor, mormăi Helen.

Era înfierbântată, iar apăsarea continuă a lămâii reci o neliniştea. O excita. Îşi dorea ca Alistair să termine odată şi să i se alăture ca să facă dragoste cu ea.

Dar, în mod evident, nu se grăbea deloc.

— Mai bine să-ţi fie milă de soţiile al căror soţi nu cred în existenţa clitorisului.

Ea miji ochii spre tavan.

— Există şi astfel de bărbaţi?

— O, cum să nu, murmură el. În sfârşit, îndepărtă lămâia de pe pielea ei sensibilă, dar Helen îi simţi deodată lipsa. Unii chiar se îndoiesc că există aşa ceva.

Şi apoi, introduse încet jumătate de lămâie înăuntru.

Senzaţia îi tăie respiraţia. Lămâia rece, degetele lui calde. Se răsuci înăuntrul ei, se mişcă într-un fel şi îşi retrase degetele, lăsând lămâia acolo.

— Mai sunt şi cei care cred că femeia nu simte nimic când este stimulată aici. Îşi mişcă degetul printre faldurile ei până ce îi mângâie uşor, încă o dată, clitorisul. Bineînţeles, cred că sunt nebuni, dar un om de ştiinţă îşi testează teoriile. Să le testăm?

„Să testăm ce?” se gândi Helen, dar nu avu timp să şi rostească întrebarea pentru că, înainte să deschidă gura, gura lui înlocui degetul, iar după aceea nu mai avu forţă să spună nimic.

Nu putea decât să simtă.

Linse alene, delicat intrarea sexului ei, de parcă voia să savureze fiecare strop de lămâie în parte. Şi când ajunse în vârf, desenă cercuri din ce în ce mai strâmte în jurul mugurelui ei până ce Helen strânse aşternuturile cu ambele mâini într-un delir tremurător şi-şi ridică genunchii ca să împingă spre el. Îi prinse picioarele şi le aruncă neglijent pe umerii lui, fără să-şi ridice gura de pe ea. În schimb, îi ţinu mai hotărât şoldurile ca să o împiedice să se îndepărteze. Helen nu se mai putea mişca, nu putea să scape iubirii lui neclintite. Gemea şi gâfâia, incapabilă să controleze sunetele pe care le scotea. În aceeaşi clipă, îşi prinse degetele în părul lui lung şi gestul acela era ancora de salvare care o mai lega de pământ. Se zvârcoli neliniştită, incoerentă în nevoia ca el să se oprească sau să continue – nu ştia care din ele şi nu conta.

Nimic nu îl oprea.

Până ce lumina explodă în spatele pleoapelor ei închise şi o plăcere pură, aproape dureroasă, se împrăştie din centrul ei. Răsuflă întretăiat şi îşi simţii ochii năpădiţi de lacrimi.

Se simţea de parcă ajunsese în al nouălea cer.

Alistair aşteptă în timp ce ea îşi reveni, apoi se ridică, rămase lângă pat şi o studie cu o atenţie aproape rece când se dezbrăcă.

— Nu cred că am să mai gust vreodată o lămâie fără să mă gândesc la tine, rosti el liniştit. Îşi scoase pantalonii şi mădularul lui se dezvălui înaintea lui, monstruos de întărit. Să te gândeşti la asta.

Se aplecă agale deasupra trupului ei extenuat, cu braţele de o parte şi de alta, greutatea lui făcând patul să se afunde sub ea. Îi scoase halatul şi cămaşa de noapte la fel de uşor cum dezbraci o păpuşă, iar Helen nu făcu decât să se uite la el, cu pleoapele întredeschise alene.

El făcu o mişcare şi o trase până ce fu întinsă pe pat cum trebuia, apoi îi deschise iar picioarele şi se aplecă deasupra ei.

La atingerea lui, Helen tresări uşor, cu pielea încă

sensibilă.

Îşi lăsă capul în jos până ce buzele îi atinse urechea.

— Nu vreau să te rănesc, dar trebuie să te am acum. Nu mă mai pot abţine aşa cum nu pot să nu respir. Blând. Rosti ultimul cuvânt pentru că vârful mădularului îi dezmierdă intrarea. Relaxează-te. Doar… lasă-mă pe mine. Se mai împinse un centimetru înăuntrul ei.

Începu să răsufle mai repede. Nu mai fusese niciodată atât de sensibilă. Simţea că şi atingerea unei pene putea să o înfioare. Şi nu o pătrundea cu o pană. Alunecă mai mult înăuntru. Era foarte udă, dar mai era şi înflăcărată, copleşitor de excitată. Helen îşi întoarse capul şi îi linse maxilarul.

El încremeni.

— Nu…

De data aceasta, îi muşcă mărunt pielea. Oricât îi erau cuvintele de nepăsătoare, era pe muchie de cuţit – Helen îşi dădea seama din încordarea trupului său –, iar o parte din ea îşi dorea să îl împingă dincolo de marginea aceea. Voia să îl trimită în braţele nebuniei. Îl zgârie pe spate.

— Helen, spuse el întretăiat, nu e înţelept ce faci.

— Dar nu vreau să fiu înţeleaptă, îi şopti ea.

Şi el se dezlănţui. Oricare ar fi fost lanţul care îl făcuse să se abţină se rupse. Se repezi spre ea şi îşi cufundă mădularul în moliciunea ei, se împinse, o pătrunse, fără blândeţe şi cu răsuflarea întretăiată.

Helen îşi înfăşură braţele în jurul lui şi îl strânse tare în vreme ce el se pierdea şi se zvârcolea deasupra ei, privindu-i chipul puternic şi mutilat. Chiar dacă marginile vederii i se înceţoşară şi iureşul plăcerii o copleşi în valuri fierbinţi, Helen se sili să ţină ochii deschişi şi să privească, să privească.

Şi el îi întoarse privirea, nu o pierdu nici măcar o clipă, iar ochiul lui se întunecă în clipa în care se apropie de momentul crucial. Era de parcă încerca să spună ceva ce nu putea şi nu putea arăta decât prin corpul lui. Buzele i se arcuiră, chipul i se îmbujoră şi gura se deschise mută, dar

nu o pierdu din privire nici măcar atunci când pulsă viaţă fierbinte în trupul ei.

Capitolul 12

După aceea, când vrăjitorul îl înlocui la sarcina lui de pază, Povestitorul de adevăruri se duse în munţi să caute floarea mov. Îi luă ceva vreme pentru că nu avea decât razele lunii ca să o caute, dar reuşi să strângă destui boboci pe care să îi strivească şi să îi facă praf. Apoi, se apucă să caute doi cai. Dar asta se dovedi o sarcină şi mai grea, căci vrăjitorul nu avea cai. Dar într-una din nopţi, Povestitorul de adevăruri luă bănuţii pe care îi mai avea şi coborî muntele până la o fermă care se afla în vale.

Când îl trezi pe fermier şi îi spuse ce voia să cumpere, omul se încruntă.

— Ai prea puţini bani. De ei nu pot să-ţi vând decât un cal.

Povestitorul de adevăruri încuviinţă din cap şi îi oferi fermierului toţi banii pe care îi avea.

— Fie.

Apoi, chiar înainte de ivirea zorilor, urcă muntele cu un singur cal...

din *Povestitorul de adevăruri*

Helen se trezi la primele ore ale dimineţii în patul lui Alistair.

Jăraticul mai scânteia în vatră, dar lumânarea aşezată pe noptieră se stinsese de mult. Lângă ea, respiraţia lui Alistair era profundă şi liniştită. Helen nu avusese de gând să doarmă acolo. Gândul o trezi de-a binelea. Trebuia să se întoarcă în cameră şi la copiii ei.

Cu ideea aceea în minte, se ridică încet din pat şi merse tiptil spre şemineu. Pe poliţă se afla o lumânare subţire; se aplecă şi o aprinse la jăraticul din vatră, apoi

aprinse mai multe lumânări ca să se poată îmbrăca. Se uită în jur. Halatul ei era pe jumătate sub pat, dar cămaşa de noapte nu se zărea pe nicăieri. Mormăind uşor, ridică lumânarea şi se apropie de pat. Cămaşa nu era nici sub, nici lângă pat. În cele din urmă, se aplecă deasupra saltelei şi o căută printre aşternuturi. Se opri când lumina slabă a lumânării se proiectă pe chipul lui Alistair.

El dormea întins pe spate, cu un braţ deasupra capului şi aşternuturile trase până la talie. Arăta ca un zeu care dormea, cu muşchii umerilor şi braţelor întunecaţi pe albul aşternuturilor. Chipul îi era uşor întors spre ea, şi Helen observă că îşi scosese peticul de la ochi, cândva în timpul nopţii. Şovăi uşor înainte de a se apleca mai aproape ca să-i cerceteze mai atent chipul dezvăluit. Nu îl văzuse fără petic decât în prima noapte, deci deja cu multă vreme în urmă. Apoi, fu copleşită de o senzaţie de groază. Groaza aceea puse stăpânire pe mintea ei şi şterse orice impresie amănunţită.

Văzu că pleoapa ochiului lipsă fusese închisă şi cusută. Adevărat, era adâncită, dar dincolo de asta, nu era mai neplăcut decât un ochi normal închis. Desigur, restul obrazului era cu totul altceva. O scobitură adâncă se întindea pe diagonală pe chipul lui, începând de sub pleoapa închisă şi se sfârşea aproape de ureche. Sub ea, se afla o zonă înroşită plină de cicatrici, pielea era îngroşată şi părea tare – poate era vreun fel de arsură. Linii mai mici şi albe erau împrăştiate pe partea de sus a obrazului, urme evidente ale unor tăieturi de cuţit.

— Nu-i o privelişte prea frumoasă, nu? întrebă el răguşit.

Speriată, Helen tresări şi mai că scăpă ceara lumânării pe umărul lui. Alistair deschise ochiul şi o privi calm.

— Te uiţi la bestia pe care ai lăsat-o să se culce cu tine azi-noapte? Vocea îi era adâncă, aspră de la somn.

— Îmi pare rău, murmură ea mai curând fără sens. Îşi văzu cămaşa de noapte pe jumătate sub umărul lui.

— De ce? întrebă el.

— Poftim? Trase de cămaşă, dar el era aşezat pe cea mai mare parte din ea şi nu o putea scoate de sub el fără să rupă frumosul material.

El rămase nemişcat.

— De ce să-ţi pară rău? La urma urmei, ai dreptul să vezi ce se arată sub masca iubitului tău.

Pentru o clipă, Helen renunţă la cămaşă şi căută distrată halatul. Era chiar ciudat să porţi o discuţie în vreme ce erai gol.

— Doar că nu am vrut să par, ei bine, lipsită de maniere.

El o apucă de încheietură şi o trase spre el, îi luă lumânarea din mână şi o puse pe noptiera de lângă pat.

— Nu e o lipsă de maniere să vrei să ştii adevărul.

— Alistair, spuse ea uşor, trebuie să mă întorc în camera mea. Copiii…

— Cel mai probabil dorm, murmură el. O trase de braţ, şi ea se prăbuşi peste el, sânii strivindu-i-se de căldura pieptului lui. Alistair se ridică uşor şi îi prinse buzele într-un sărut. Rămâi.

— Nu pot, şopti ea. Ştii asta.

— Ştiu? îi răspunse tăios, continuând să o sărute. Într-o bună zi ai să pleci, dar chiar acum nu ştiu decât că este foarte devreme şi că patul meu e foarte rece atunci când nu eşti în el. Rămâi.

— Alistair…

Helen nu văzuse până atunci acea parte a lui, iubitul blând şi fermecător. Era foarte atrăgător când era aşa, iar hotărârea ei începu să cedeze.

— E vorba despre ochi? Pot să-mi pun peticul la loc.

— Nu.

Ea se retrase un pic ca să îl privească. Chiar nu mai era şocată de cicatricile lui, oricât ar fi fost de oribile. Alistair îi cuprinse ceafa cu mâna lui latră şi o trase uşor spre el.

— Atunci mai stai un pic. Nu am avut ocazia să îţi fac curte cum trebuie.

Ea se retrase puţin şi îl privi neîncrezătoare.

— Să-mi faci curte?

Un colţ al gurii lui se arcui amuzat.

— Să te curtez. Să mă dau cu binişorul pe lângă tine. Să te vrăjesc. Am fost neglijent.

— Şi ce-ai face dacă ar fi să îmi faci curte? întrebă ea, doar pe jumătate în glumă.

Nu fusese niciodată curtată, nu cum se cuvenea. Desigur, nu se referea la căsătorie, nu?

El îşi duse braţul sub ceafă, cu gura tot arcuită într-un zâmbet.

— Nu ştiu. Mi-am cam pierdut antrenamentul când vine vorba de a-i face curte unei femei frumoase. Poate că ar trebui să compun o odă gropiţelor tale.

Un râs surprins înflori pe buzele lui Helen.

— Sigur nu vorbeşti serios.

El ridică din umeri şi, cu mâna liberă, prinse între degete o şuviţă din părul ei.

— Dacă nu poţi să suporţi poezia, mă tem că nu-mi rămân decât călătoriile cu trăsura şi florile.

— Mi-ai aduce flori?

Helen ştia că el glumea, dar cu o parte naivă din inima ei îşi dorea să îl creadă. Lister îi adusese bijuterii scumpe şi o întreagă garderobă, dar nu se gândise niciodată să îi ofere flori.

Minunatul lui ochi căprui îi întâlni privirea.

— Nu sunt un bărbat sofisticat şi trăiesc la ţară, aşa că ar trebui să te mulţumeşti cu flori de câmp. Violete şi maci primăvara devreme. Steliţe toamna. Trandafiri sălbatici şi armurariu vara. Iar primăvara târziu, ţi-aş aduce clopoţei care cresc pe dealurile de aici. Clopoţei albaştri, albaştri ca ochii tăi.

Şi acela fu exact momentul în care ea simţi o relaxare, o eliberare. Inima ei tresări şi o luă la goană, dincolo de capacitatea ei de a înţelege, dincolo de controlul ei. Pe deplin liberă şi gonind spre bărbatul complex, supărător şi cu totul fascinant.

Sfinte Dumnezeule, nu.

*

Când Alistair se trezi în dimineaţa aceea, era mai târziu ca de obicei, rezultat al nopţii pe care şi-o petrecuse făcând dragoste cu Helen – ceea ce, date fiind condiţiile, era o turnură extraordinar de satisfăcătoare. Dacă avea de ales între a începe ziua devreme sau a rămâne în pat cu menajera lui, se temea că o alegea pe ultima şi trimitea cu mare drag la naiba răsăritul.

Totuşi, chiar în clipa aceea, era trecut de ora obişnuită la care se trezea. Aşa că, în momentul în care terminase să se radă, să se îmbrace şi coborî scările, descoperi că doamna Halifax era ocupată cu aerisirea unuia dintre dormitoarele nefolosite. Putea să spere că era mai important decât un aşternut putrezit în aprecierea persoanei iubite, dar aparent lucrurile nu stăteau mereu aşa. Helen refuză mai curând distrată o invitaţie la plimbare, dar apoi când o văzu că se îmbujorează până în vârful urechilor, înainte de a reveni la ordinele pe care le dădea slujitorilor, orgoliul lui fu îmblânzit.

Alistair îşi continuă drumul spre bucătărie. Poate că nu reuşise să o ia de la treburile ei, dar o femeie nu era cu totul indiferentă dacă o simplă privire o făcea să se înroşească toată. Înşfăcă o pâinică de pe tava doamnei McCleod care abia le scosese din cuptor şi se îndreptă spre uşa din spate, jucând pâinea fierbinte dintr-o mână în alta. Ziua era minunat de însorită, perfectă pentru o plimbare. Fluierând, Alistair se duse la grajduri ca să îşi ia vechiul lui săculeţ din piele în care îşi strângea eşantioanele.

Îi salută pe Griffin şi poneiul, apoi se duse să ia săculeţul, care zăcea într-un colţ. Când îl ridică, nările îi fură asaltate de un miros puternic şi înţepător de urină. Doar atunci observă pata umedă şi întunecată dintr-un colţ.

Pentru o clipă, se uită lung la săculeţul distrus, apoi auzi un scâncet şi se întoarse. Căţeluşul stătea în spatele lui, cu limba afară şi dădea din coadă.

— La naiba!

Din toate locurile din grajd, din curte, din lumea

întreagă, de ce trebuia animalul să aleagă să se uşureze tocmai pe săculeţul lui?

— Puddles! auzi, de afară, vocea ascuţită a lui Abigail care striga căţelul.

Alistair o luă pe urmele căţeluşului şi ieşi din grajd, cu săculeţul urât mirositor departe de el.

Abigail era afară şi ridică în braţe animăluţul. Întoarse chipul uimit spre el când îl zări venind dinspre grajduri.

Alistair ridică săculeţul.

— Ştii că a făcut asta?

Privirea ei confuză îi dădu răspunsul chiar înainte ca ea să vorbească.

— Ce a făcut… oh.

Abigail strâmbă din nas când simţi izul care venea dinspre săculeţ. El oftă.

— L-a stricat, Abigail.

O expresie răzvrătită îi încreţi chipul.

— E doar un căţeluş.

Alistair încercă să îşi stăpânească exasperarea.

— Şi tocmai de aceea, tu trebuia să ai grijă de el.

— Dar, am avut…

— În mod evident nu, sau săculeţul meu nu era plin de pipi acum. Alistair îşi puse mâinile în şold şi se uită la ea, fără să ştie sigur cum să reacţioneze. Ia o perie şi nişte săpun, vreau să îl cureţi.

— Dar miroase urât!

— Pentru că nu ţi-ai făcut datoria! Furia întrecu până la urmă raţiunea. Dacă nu poţi să ai grijă de el, am să găsesc pe altcineva care poate. Sau, pur şi simplu, îl trimit înapoi la fermierul de la care l-am luat.

Abigail sări pe picioare, cu căţeluşul ţinut protector în braţe şi faţa roşie.

— Nu puteţi!

— Ba pot.

— Nu e al dumneavoastră!

— Ba da, spuse Alistair printre dinţii încleştaţi, este al meu.

Pentru o clipă, Abigail se bâlbâi doar. Apoi ţipă: „Vă

urăsc!” şi plecă în fugă din curte.

Alistair se uită prelung la săculeţul pătat. Îl lovi cu putere, apoi lăsă capul pe spate şi închise ochiul. Ce fel de idiot îşi pierdea cumpătul cu un copil? Nu voise să ţipe la ea, dar la naiba, avea săculeţul de ani de zile. Supravieţuise tuturor plimbărilor lui prin Colonii, chiar şi când fusese prins de indieni după ambuscada – de la Spinner’s Falls şi în călătoria spre casă. Trebuia să aibă grijă de căţel.

Totuşi, nu era decât un săculeţ. Nu trebuia să fi ţipat la Abigail şi să facă ameninţări pe care nu avea de gând să le îndeplinească. Alistair oftă. Trebuia să îşi amintească să îi ceară cumva mai târziu scuze lui Abigail, dar să specifice clar că trebuia să aibă mai multă grijă de afurisitul acela de căţeluş.

Gândul numai îi făcu tâmpla să zvâcnească. În loc să-şi facă plimbarea de dimineaţă, se duse în turnul lui ca să lucreze şi se întrebă, cât urcă scările, de ce femeile, tinere sau bătrâne, erau atât de greu de înţeles.

*

„A ţipat la mine”.

Abigail alerga, încercând să îşi ţină lacrimile în frâu, cu Puddles în braţe. Crezuse că Sir Alistair o plăcea. Începuse să creadă că şi ea îl plăcea pe el. Dar acum el era supărat pe ea. Chipul îi fusese aspru, fruntea încreţită într-o încruntătură urâtă când ţipase la ea. Şi cel mai rău lucru era că ea era de vină. El avea dreptate. Nu avusese destulă grijă de Puddles. Îl lăsase să se plimbe singur prin grajduri cât ea se uitase la un gândac pe care îl găsise pe jos. Ura să greşească. Ura să îşi recunoască greşelile şi să îşi ceară iertare. O făcea să se cutremure, de parcă avea un viermişor înăuntru. Şi, pentru că detesta senzaţia aceea – căci ştia că Sir Alistair avea dreptate şi că ea se înşela –, ţipase la el şi îşi luase în fugă tălpăşiţa.

Fugise în josul dealului din spatele castelului, spre râu şi micul pâlc de copaci unde o îngropaseră pe Lady Grey, şi nu îşi dădu seama că fusese o greşeală decât în clipa în

care se apropie de apă. Căci Jamie era acolo, ghemuit pe bancă, şi arunca crenguţe în apa clocotitoare. Abigail se opri, transpirată şi cu răsuflarea întretăiată, apoi se gândi să se întoarcă şi să se furişeze înapoi în castel, dar fratele ei o văzuse deja.

— Hei, strigă el. E rândul meu să stau cu Puddles.

— Nu, nu este, spuse Abigail, chiar dacă avusese căţeluşul toată dimineaţa.

— Ba da! Jamie se ridică şi veni spre ea, apoi se opri şi se uită la chipul ei. Plângi?

— Nu!

— Că parcă plângi, sublinie Jamie. Ai căzut? Sau…

— Nu plâng! ţipă Abigail şi alergă în pădure.

Era întuneric acolo, şi pe moment nu mai distingea nimic. Simţi că o ramură îi loveşte umărul, se împiedică de o rădăcină, se poticni, dar continuă să meargă. Nu voia să vorbească deloc cu Jamie care avea întrebările lui stupide. Nu voia să vorbească deloc cu nimeni. Dacă toată lumea ar fi lăsat-o în pace…

Se izbi de ceva tare şi i se tăie răsuflarea. Ar fi căzut dacă nu o prindeau două mâini puternice. Ridică privirea spre un coşmar.

Domnul Wiggins se aplecă atât de aproape că tot ce putu să mai simtă fu respiraţia lui urât mirositoare.

— Bau!

Ea tresări, umilită că fusese speriată de el, dar îi era frică. Apoi, se uită în spatele lui şi, şocată, făcu ochii mari. Ducele de Lister se afla la doi paşi şi îi privea cu un chip lipsit de orice fel de expresie.

*

Alistair împături cu grijă scrisoarea de la Vale. La cum venea poşta prin părţile acelea, era foarte posibil să ajungă la Londra înaintea scrisorii, dar oricum i se păru o idee bună să încerce să îl avertizeze pe Vale. Luă o hotărâre. Urma să plece de la castel, să meargă la Londra şi să îi vorbească lui Etienne de îndată ce corabia acosta. Se putea să fie plecat

vreo două săptămâni sau mai mult, dar Helen putea să se îngrijească de castel în lipsa lui. Ura să călătorească, ura să întâlnească idioţi care făceau ochii cât cepele, dar îşi dorea suficient de mult să afle adevărul despre Spinner’s Falls ca să suporte neplăcerea.

Alistair picura ceară pe scrisoare când auzi paşi care urcau în turn. La început crezu că avea să fie chemat la prânz, dar paşii se auzeau mai tare şi mai iute. Cine venea pe scări în fugă.

Drept urmare, era deja în picioare cu un sentiment de uşoară panică în clipa în care Helen dădu buzna pe uşă. Părul îi cădea din agrafe, ochii îi erau mari şi rotunzi, iar obrajii îi deveniseră palizi.

Încercă să spună ceva, dar nu reuşi decât să îşi îndoaie, gâfâind, mâna spre mijloc.

— Ce-i? întrebă el tăios.

— Copiii.

— Au păţit ceva?

Dădu să treacă pe lângă ea, cu imagini de trupuşoare înecate, opărite sau frânte în mintea lui înnebunită, dar ea îl prinse de braţ cu o putere extraordinară.

— Au dispărut.

El se opri şi se uită la ea fără să înţeleagă.

— Au dispărut?

— Nu-i găsesc, îi spuse. Am căutat peste tot… în grajduri, bucătărie, bibliotecă, sufragerie şi salon. I-am pus pe slujitori să caute prin tot castelul în ultima oră, dar pur şi simplu nu-i găsesc.

Alistair îşi aminti de cuvintele pe care i le spusese ţipătul lui Abigail şi fu cuprins de vină.

— Am avut o ceartă cu Abigail în dimineaţa asta. Probabil se ascunde cu fratele ei şi cu căţelul. Dacă…

— Nu! Îi scutură braţul. Nu. Căţelul se plimba singur prin bucătărie acum două ore. La început, am crezut că nu au avut grijă de el copiii. M-am dus să îi caut ca să îi cert, dar nu i-am putut găsi. O, Alistair. Rămase fără voce. Urma să o cert pe Abigail – ea e cea mai mare. Mă gândeam la cuvintele supărate pe care să i le spun şi acum nu pot să o

găsesc!

Neliniştea ei îl făcea să-şi dorească să dărâme pereţii. Dacă Abigail se ascundea pur şi simplu, trebuia să o pedepsească pentru supărarea pe care i-o provocase mamei ei, indiferent dacă distrugea sau nu orice relaţie ar fi putut să aibă cu fetiţa. Totuşi, în clipa aceea, trebuia să facă ceva, orice, ca să oprească durerea lui Helen.

— Unde i-ai văzut ultima dată pe Abigail şi Jamie? Când?

El se întoarse spre uşă, căci avea de gând să coboare şi să se ocupe chiar el de căutări, când una dintre slujitoare îi apăru în faţă, gâfâind din toţi rărunchii.

— O, domnule! spuse ea cu răsuflarea întretăiată. O, doamnă Halifax. Copiii…

— I-ai găsit? întrebă Helen. Unde sunt, Meg? I-ai găsit pe puii mei?

— Nu, doamnă. O, îmi pare aşa rău, doamnă, dar nu i-am găsit.

— Atunci ce-i? întrebă iute Alistair.

— Tom, lacheul, spune că îşi aminteşte că l-a văzut în sat pe domnul Wiggins noaptea trecută.

Alistair se încruntă.

— Am crezut că a plecat de-aici.

— Cu toţii am crezut la fel, domnule, spuse Meg. De aia a şi fost Tom aşa surprins să-l vadă pe domnul Wiggins, chiar dacă a fost atât de neghiob cât să nu ne spună până acum.

— Plecăm la Glenlargo, spuse Alistair. Probabil că Wiggins e pe undeva, pe acolo.

Nu spuse că dacă Wiggins plecase în altă direcţie, şansele să îl găsească în curând erau slabe. Gândul că Abigail şi Jamie puteau să fie cu servitorul acela îi trimise fiori reci pe şira spinării. Dacă Wiggins era dornic de vreun fel de răzbunare?

Alistair se duse la un dulap cu sertare şi îl deschise pe cel de jos.

— Spune-i lui Tom şi celuilalt lacheu că o să plece cu mine.

Găsi ce căuta – o pereche de pistoale – şi se întoarse spre uşă.

Meg se uită atent la pistoale.

— Tom spune că nu era singur.

Alistair se opri.

— Poftim?

— Tom spune că l-a văzut pe domnul Wiggins vorbind cu un alt bărbat. Un bărbat foarte înalt şi bine îmbrăcat, care avea un baston din fildeş cu măciulie…

Helen începu să răsufle convulsiv, iar Alistair observă cu chipul ei se făcu alb ca varul.

— … de aur. Nu purta perucă, spune Tom. Omul avea un început de chelie, încheie la repezeală Meg şi se uită lung la Helen. Doamnă?

Helen începu să se clatine, şi Alistair o luă de umeri ca să nu cadă.

— Du-te, Meg, şi spune-le lacheilor să se pregătească.

— Da, domnule.

Meg făcu o reverenţă şi plecă.

Alistair închise hotărât uşa în spatele slujitoarei şi se întoarse spre Helen.

— Cine e?

— Eu… eu…

— Helen. O prinse blând de umeri. Ţi-am văzut chipul. Îl cunoşti pe bărbatul pe care l-a văzut Tom aseară. În clipa asta, nu avem de unde să ştim încotro s-ar putea îndrepta Wiggins şi complicele lui. Dacă ai vreo idee despre unde se duc, trebuie să îmi spui.

— Londra.

El clipi nedumerit. Nu se aşteptase la un răspuns atât de răspicat.

— Eşti sigură?

— Da. Helen încuviinţă de cap. Culoarea îi revenise uşor în obraji, dar în clipa aceea avea o expresie de nenorocire resemnată. Lui Alistair strânse grumazul.

— De unde ştii? Helen, cine e celălalt bărbat?

— Tatăl lor. Ea ridică privirea spre el, cu ochii cuprinşi de amărăciune. Ducele de Lister.

Capitolul 13

Povestitorul de adevăruri ascunse în afara castelului calul adus. Păzise toată ziua monstrul. Seara, vrăjitorul apăru ca de obicei şi, tot ca de obicei, Povestitorul de adevăruri îi răspunse la întrebare şi plecă. Dar, în loc să se retragă în castel, soldatul se ascunse în spatele coliviei cu rândunici. Privi şi aşteptă răbdător până ce luna se ridică pe cer, apoi alergă iute spre vrăjitor. Speriat, vrăjitorul se întoarse, şi Povestitorul de adevăruri îi suflă pulberea în faţă. Vrăjitorul se transformă pe dată într-un liliac mic şi maroniu care îşi luă zborul, lăsând să zacă în urma lui mantia şi inelul.

Povestitorul de adevăruri ridică inelul şi i-l oferi prinţesei printre barele cuştii.

Uluită, ea se uită la inel, apoi la Povestitorul de adevăruri.

— Nu-mi veţi cere o recompensă în schimbul inelului? Averea tatălui meu sau mâna mea în căsătorie? Mulţi bărbaţi aşa ar face dacă ar fi în locul tău.

Povestitorul de adevăruri scutură din cap.

— Nu-mi doresc decât să vă ştiu în siguranţă, doamna mea...

din *Povestitorul de adevăruri*

Alistair se uită lung la Helen, de parcă pământul se mişcase şi îi fugise de sub picioare.

— Tatăl copiilor este un duce?

— Da.

— Explică.

Ea îl privi cu triştii ei ochi de albastrul clopoţeilor şi zise:

— Am fost amanta ducelui de Lister.

Alistair îşi înclină capul într-o parte ca să se uite mai

bine la ea cu ochiul bun.

— Măcar a existat vreodată un domn Halifax?

— Nu.

— N-ai fost niciodată măritată.

Era o afirmaţie, dar ea îi răspunse oricum:

— Nu.

— Dumnezeule! Un afurisit de duce.

Inima i se strânse în piept, parcă prinsă în groaznica menghină a unui gigant. Coborî privirea spre mâinile lui şi fu aproape surprins să vadă că mai ţinea încă pistoalele. Se îndreptă spre birou şi le puse înapoi în sertarul din care le luase.

— Ce faci? îl întrebă ea din spate.

Alistair închise sertarul şi se aşeză în spatele mesei de scris. Îşi aranjă cu grijă hârtiile din faţa lui. În curând avea să se întoarcă la lucrul lui.

— Cred că este evident. Îmi pun pistoalele deoparte şi anulez urmărirea.

— Nu! Helen traversă în grabă încăperea şi bătu cu mâinile în tăblia biroului. Nu poţi să te opreşti acum. Are să ajungă la Londra. Dacă îl urmărim, putem să…

— Ce putem, doamnă? Slavă Cerului, furia înlocuia menghina din pieptul lui. Poate ai dori să-l provoc la duel pe duce pentru tine?

Ea lăsă capul în spate ca lovită la auzul spuselor lui sarcastice.

— Nu…

O întrerupse, cu furia crescând.

— Sau să mă duc pur şi simplu să bat la uşa lui şi să-i cer copiii înapoi? Sunt sigur că o să facă o plecăciune, să-şi ceară iertare şi să mi-i dea fără probleme. Nu poate să-i fi dorit foarte mult dacă a bătut drumul până în Scoţia ca să-i ia înapoi.

— Nu înţelegi, eu…

Se ridică şi îşi sprijini pumnii în birou, apoi se aplecă spre ea.

— Ce anume n-am înţeles? Că ai devenit târfa lui? Că,

dacă mă iau după vârsta copiilor, ţi-ai vândut serviciile ani întregi? Că ai dat naştere unor copiii adorabili şi i-ai făcut bastarzi din clipa în care au respirat pentru prima dată? Că Lister e părintele lor şi, deci, are toate drepturile date de Dumnezeu şi de om să îi ia înapoi şi să îi ţină cât are el chef? Spune-mi, doamnă, ce anume nu înţeleg?

— Eşti un ipocrit!

El se uită prelung la ea.

— Poftim?

— Te-ai culcat cu mine…

— Să nu faci asta! Se aplecă şi mai aproape de ea, mânios peste măsură. Nu compara ce-a fost între noi cu viaţa ta alături de Lister. Nu am plătit niciodată pentru corpul tău. Nu te-am lăsat însărcinată cu bastarzi.

Ea întoarse privirea. Alistair îşi îndreptă spatele şi încercă să-şi vină în fire.

— La naiba, Helen. La ce te-ai gândit când ai făcut nu unul, ci doi copii cu el? Le-ai pecetluit vieţile. Nu este prea rău pentru Jamie, dar pentru Abigail… Orice bărbat interesat de ea o să ştie că e un copil din flori. Au meritat banii lui Lister să le distrugi viitorul copiilor tăi?

— Crezi că nu ştiu ce-am făcut? şopti ea. De ce crezi că l-am părăsit?

— Nu ştiu. El clătină din cap şi se uită în tavan. Contează?

— Da. Trase adânc aer în piept. Nu îi iubeşte. Nu i-a iubit niciodată.

Pentru o clipă, Alistair o privi prelung, cu o strâmbătură a gurii, apoi se împinse de lângă birou cu un râs lătrat.

— Iar tu crezi că asta contează acum? O să te duci în faţa unui judecător ca să pledezi că iubirea ta e mai adevărată decât a lui? Permite-mi să-ţi reamintesc, doamnă, că te-ai vândut lui. Cu cine crezi că ar ţine un om cu scaun la cap – cu un duce de drept sau cu o târfă obişnuită?

— Nu sunt o târfă, şopti ea cu o voce tremurătoare. Nu am fost niciodată o târfă obişnuită. Da, Lister m-a

întreţinut, dar nu a fost cum crezi tu.

Pe de-o parte, Alistair suferea enorm de pe urma durerii pe care i-o provoca, dar nu se putea opri. În plus, pe de altă parte, îşi dorea să provoace durere. Cum de putuse să le facă aşa ceva copiilor ei?

Se sprijini cu un şold de birou şi îşi încrucişă braţele la piept, înclinându-şi capul.

— Atunci explică-mi cum ai fost amanta lui, dar nu o târfă.

— Eram tânără – foarte tânără – când l-am cunoscut pe Lister.

— Ce vârstă? i-o întoarse el.

— Şaptesprezece ani.

Răspunsul ei îl lăsă fără cuvinte pentru o clipă. La şaptesprezece ani era un copil. Strânse din buze înainte de a-i face un semn din cap.

— Continuă.

— Tatăl meu era doctor, unul respectat chiar. Trăiam în Greenwich, într-o casă cu grădină. Când eram tânără, mai mergeam uneori cu el în vizitele pe care le făcea.

O privi cu luare-aminte. Descria o pătură mai joasă decât îşi imaginase Alistair. E adevărat că tatăl ei fusese doctor, dar tot era nevoit să-şi câştige traiul. Nici măcar nu făcea parte din mica nobilime. Era la kilometri distanţă în rang de un duce.

— Trăiai doar cu tatăl tău?

— Nu. Îşi coborî privirea. Am trei surori şi-un frate. Şi… mama. Am fost a doua fiică.

O îndemnă să continue cu un semn din cap.

Îşi freca mâinile atât de tare că-i vedea unghiile înfigându-se în carne.

— Unul din pacienţii tatălui meu era văduva ducesă de Lister. În perioada aceea, locuia cu ducele. Era o doamnă în vârstă, cu multe boli, iar tata o vizita în fiecare săptămână, uneori şi de mai multe ori pe săptămână. L-am însoţit adesea pe tata la reşedinţa lor şi într-o zi l-am cunoscut pe Lister.

Helen închise ochii şi îşi muşcă buza. Era linişte în

încăpere, iar Alistair nu făcu nicio mişcare prin care să o întrerupă. În cele din urmă, deschise ochii şi zâmbi strâmb, dulce.

— Ducele de Lister este un bărbat înalt – Tom avea dreptate, înalt şi impunător. Arată ca un duce. Aşteptam într-un salon micuţ ca tata să-şi încheie vizita atunci când el a intrat în cameră. Cred că probabil căuta ceva – o hârtie, poate, chiar dacă nu-mi mai amintesc acum. La început, nu m-a observat şi eram încremenită de groază. Văduva era o bătrână doamnă foarte intimidantă, dar acela era fiul ei, ducele. M-a privit în cele din urmă, eu m-am ridicat şi am făcut o reverenţă. Aveam atâtea emoţii că am crezut că o să mă împiedic. Dar nu m-am împiedicat. Îşi privi încruntată mâinile. Poate că era mai bine dacă o făceam.

El o întrebă liniştit:

— Ce s-a întâmplat?

— A fost amabil, răspunse ea simplu. A venit la mine şi a vorbit un pic, chiar a zâmbit. În clipa aceea, am crezut că era doar binevoitor cu o tânără agitată, dar chiar şi atunci era mai mult de-atât. Mai târziu, a şi recunoscut că şi-a dorit să-i fiu amantă din prima secundă.

— Şi tu i-ai sărit în braţe? întrebă el cinic.

Helen îşi înclină capul.

— A fost un pic mai complicat de-atât. Prima noastră discuţie a fost scurtă. Tata a coborât din dormitoarele bătrânei ducese şi am plecat acasă. Pe drum am tot vorbit despre Excelenţa Sa, dar cred că l-aş fi uitat până la urmă dacă nu l-aş fi văzut a doua zi. Mi s-a părut o coincidenţă ciudată să-l întâlnesc atât de devreme când, timp de un an de când îl însoţeam pe tata la reşedinţa lor, eu nu-l văzusem niciodată. Evident că Lister pusese totul la cale. S-a asigurat că intră în salonul în care aşteptam eu doar după ce tata se dusese să o vadă pe Excelenţa Sa. Lister a luat loc şi a vorbit cu mine, a cerut ceai şi prăjiturele. A flirtat, chiar dacă eu eram prea puţin sofisticată pentru a-mi da seama.

Se îndreptă spre una dintre vitrinele lui şi aruncă o privire înăuntru, apoi reveni spre el. Alistair se întreba dacă

îşi ascundea chipul de el.

— Au urmat mai multe astfel de întâlniri şi, între timp, mi-a trimis mai multe scrisori şi mici cadouri în secret – un medalion, câteva mănuşi brodate. Ar fi trebuit să fiu mai prudentă. Ştiam că nu trebuia să accept astfel de cadouri, nu trebuia să rămân singură cu el, dar eu… nu m-am putut abţine. Mă îndrăgostisem de el.

Helen şovăi, dar el se uită pur şi simplu la spatele acela arcuit. Chiar şi în clipa aceea, simţea dorinţă – poate mai mult decât dorinţă.

— Apoi, într-o după-amiază, am făcut mai mult decât să vorbim, continuă ea spre vitrină.

Alistair îi vedea reflexia, vag în sticlă, şi arăta distantă şi rece, deşi începea să îşi dea seama că imaginea pe care o afişa se putea să nu fie reală.

— Am făcut dragoste şi, după aceea, am ştiut că nu puteam să mă mai întorc acasă. Lumea mea – viaţa mea – se schimbaseră complet. Ştiam cumva că Lister era însurat, că avea un copil apropiat chiar de vârsta mea, dar ideea aceea nu a făcut decât să alimenteze fanteziile mele romanţioase. Nu o menţiona prea des, dar când o făcea, Lister o descria pe soţia lui ca fiind rece. Spunea că nu-l acceptase în patul ei ani buni. Nu putea să fim niciodată împreună ca soţ şi soţie, dar puteam să-i fiu alături ca amantă. Îl iubeam. Voiam să fiu mereu cu el.

— Te-a sedus.

Alistair ştia că vocea lui era rece şi cuprinsă de o furie reţinută. Cum de-a putut ea? Cum de-a putut Lister? Să seduci o tânără, încă la casa părinţilor ei, era o purtare ordinară până şi pentru cel mai destrăbălat dintre libertini.

— Da. Se întoarse cu faţa la el, cu umerii drepţi şi capul înălţat. Cred că asta a făcut, chiar dacă eu am fost mai mult decât doritoare. Îl iubeam cu toată patima unei tinere romantice. Nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat. M-am îndrăgostit de ceea ce credeam eu că era.

Alistair nu voia să audă aşa ceva. Se îndepărtă de birou.

— Oricare ţi-ar fi fost raţiunile la şaptesprezece ani,

nu schimbă cu nimic situaţia de acum. Lister este tatăl copiilor tăi. Sunt la el. Nu văd ce-ai putea tu sau eu să facem.

— Pot să încerc să-i iau înapoi, spuse ea. Nu îi iubeşte; nu a petrecut niciodată mai mult de cincisprezece minute cu ei.

El îşi făcu ochiul mic.

— Atunci de ce i-a luat?

— Pentru că-i consideră ai lui, spuse ea, şi nu se obosi să ascundă tonul amar din glas. Nu-i pasă de ei ca oameni, ci ca lucruri pe care le deţine. Şi pentru că vrea să-mi facă mie rău.

Alistair se încruntă.

— O să-i rănească?

Îl privi cu sinceritate.

— Nu ştiu. Nu reprezintă mai mult decât un câine sau un cal pentru el. Ai auzit de bărbaţi care-şi biciuiesc caii?

— La naiba!

Pentru o secundă, îşi închise ochiul, dar chiar nu avea de ales. Deschise din nou sertarul biroului şi scoase pistoalele.

— Fă-ţi un bagaj. Să fii gata în zece minute. Plecăm la Londra.

*

Nu vorbea cu ea. Helen se clătină în timp ce trăsura închiriată de Alistair de la Glenlargo trecu peste un şanţ făcut în drum. Acceptase să vină cu ea, acceptase să o ajute să-i găsească şi să-i recupereze pe copii, dar era evident că nu voia să aibă mai mult de-a face cu ea. Oftă. La ce se aşteptase?

Se uită pe geamul micuţ şi destul de murdar al trăsurii şi se întrebă unde se aflau Abigail şi Jamie în clipa aceea. Trebuia să le fie frică. Chiar dacă Lister era tatăl lor, nu-l cunoşteau foarte bine, mai ales că era un om rece. Jamie fie era încremenit de frică, fie aproape sărea în toţi pereţii trăsurii din cauza nervilor. Spera din suflet să nu fie valabilă

a doua variantă, căci se îndoia că lui Lister i ar fi picat bine un Jamie în vervă. În schimb Abigail, probabil că privea şi îşi făcea griji. Spera că nu spunea prea multe, pentru că Abigail putea să fie uneori foarte tăioasă.

Dar stai. Lister era duce. Bineînţeles că nu avea să se ocupe chiar el de copii. Poate că se gândise din timp şi adusese şi o doică să se îngrijească de ei, după ce îi luă. Poate că era o doamnă în vârstă şi mămoasă, o doamnă care să ştie cum să se ocupe de verva lui Jamie şi de stările ursuze ale lui Abigail. Helen închise ochii. Ştia că toate nu erau decât iluzii, dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, măcar să fie o dădacă drăguţă şi mămoasă care să îi ţină la distanţă pe copii de teribilul lor tată şi de caracterul lui. Dacă…

— Şi familia ta?

Helen deschise ochii la tonul tăios al lui Alistair.

— Poftim?

O privea încruntat de pe cealaltă banchetă.

— Încerc să mă gândesc pe cine să atragem de partea noastră ca să ne ajute împotriva lui Lister. Şi familia ta?

— Nu cred.

El rămase pur şi simplu cu ochii aţintiţi asupra ei, aşa că îi explică fără tragere de inimă:

— N-am mai vorbit cu ei de ani de zile.

— Dacă nu ai mai vorbit cu ei de ani de zile, de unde ştii că nu pot să ne ajute?

— Mi-au spus destul de clar când am plecat cu ducele că nu mai făceam parte din familia Carter.

El ridică din sprâncene.

— Carter?

Îşi simţi obrajii în flăcări.

— Ăsta e numele meu adevărat – Helen Abigail Carter –, dar nu am putut să folosesc numele Carter când am devenit amanta lui Lister. Mi-am luat numele Fitzwilliam.

El continuă să se uite lung la ea. În cele din urmă, ea întrebă:

— Ce-i?

El scutură din cap.

— Mă gândeam că până şi numele tău – doamna

Halifax – a fost o minciună.

— Îmi pare rău. Încercam să mă ascund de Lister, şi…

— Ştiu. El îi ignoră scuza cu o fluturare a mâinii. Chiar înţeleg. Dar asta nu mă opreşte să nu mă întreb dacă e ceva ce ştiu despre tine care să fie adevărat.

Ea clipi în gol şi se simţi ciudat de rănită.

— Dar eu…

— Şi mama ta?

Helen oftă. În mod evident, nu voia să vorbească despre ce era între ei.

— Ultima dată când am vorbit cu mama, mi-a spus că îi era ruşine cu mine şi că am făcut de râs numele familiei. Nu o pot condamna. Am trei surori, toate erau necăsătorite când am plecat cu ducele.

— Şi tatăl tău?

Ea îşi coborî privirea spre mâinile pe care le ţinea în poală. Urmă o clipă de tăcere înainte ca el să vorbească, iar glasul lui deveni mai blând:

— Îl însoţeai în vizitele pe care le făcea la pacienţi. Sigur eraţi apropiaţi, nu?

Ea schiţă un zâmbet.

— Nu le-a cerut niciodată celorlalţi să îl însoţească, doar mie. Margaret era cea mai mare, dar i-a spus că vizitele la pacienţi erau plictisitoare şi uneori dezgustătoare, şi cred că la fel credeau şi celelalte surori ale mele. Timothy era singurul băiat, dar el era şi cel mai mic şi mai stătea încă în odaia copiilor atunci.

— Şi a fost singurul motiv pentru care te-a luat cu el? întrebă el uşor. Pentru că erai singurul copil interesat?

— Nu, nu a fost singurul motiv.

Treceau printr-un sătuc în clipa aceea, cu căsuţe din piatră care arătau ponosite şi învechite. Poate că erau acolo de secole – neschimbate, nepăsătoare în faţa schimbărilor din lumea de afară.

Helen urmări cum satul le trecu prin faţa ochilor şi spuse:

— Mă iubea. Ne iubea pe toţi, dar eu eram oarecum specială. Mă lua în vizitele lui şi îmi vorbea despre pacienţi

– simptomele, diagnosticul, tratamentul şi dacă evoluau bine sau nu. Şi uneori, dacă ajungeam târziu acasă, îmi spunea poveşti. Nu l-am auzit niciodată spunându-le şi celorlalţi, dar când soarele începea să apună, îmi spunea poveşti cu zei, zeiţe şi zâne.

Trăsura ajunse în dreptul ultimei case din sat, şi Helen zări o femeie care tăia flori în grădina ei. Spuse uşor:

— Preferata lui era Elena din Troia, deşi mie nu-mi plăcea atât de mult din cauza finalului nefericit. Mă tachina pentru numele meu, Helen, şi spunea că, într-o bună zi, aveam să fiu la fel de frumoasă ca Elena din Troia, dar că trebuia să am grijă pentru că frumuseţea nu era întotdeauna un dar. Uneori aduce durere. Nu m-am gândit niciodată la asta, dar a avut dreptate.

— De ce nu-l rogi să te ajute? întrebă Alistair.

Ea îl privi şi îşi aminti de tatăl ei, cu peruca lui gri şi ochii albaştri, zâmbindu-i când o tachina despre Elena din Troia, apoi îi reveni în minte ultima dată când îl văzuse.

— Pentru că ultima dată când am vorbit cu mama, când m-a făcut târfă şi mi-a zis că nu mai făceam parte din familie, şi tata era în cameră. Şi nu a spus niciun cuvânt. Doar şi-a întors faţa de la mine.

*

Era vina ei, se gândi Abigail în vreme ce se uita la domnul Wiggins care sforăia într-un colţ al trăsurii. Trebuia să îi spună mamei că domnul Wiggins ştia că ei erau copiii ducelui, că Jamie uriaşe într-o bună zi secretul lor acelui om rău. Jamie nu putea să fie acuzat. Era prea mic ca să îşi dea seama de ce nu trebuia să spună nimic. El stătea ghemuit de-o parte a ei acum, cu părul transpirat şi lipit pe cap de la plâns. Ducele spusese că nu mai putea să suporte răcnetele lui şi luase un cal la ultimul han, ca să călărească pe lângă trăsură.

Abigail îl mângâie pe păr pe Jamie, iar el scoase un sunet ciudat şi se ghemui adormit şi mai mult în ea. Nu puteai nici să-l dojeneşti pentru că plângea. Nu avea decât

cinci ani şi îi era teribil de dor de mama. Nu o spunea, dar Abigail ştia că Jamie se întreba dacă avea să o mai vadă vreodată pe mama lor. După ce ducele plecase din trăsură, domnul Wiggins ţipase la Jamie să tacă. Se temuse că va sări la el şi îl va lovi, dar, din fericire, Jamie era deja foarte obosit şi adormise brusc.

Abigail se uita pe fereastră acum. Afară, dealurile verzi se înlănţuiau pe lângă ei, cu oiţe albe pe ici, colo, parcă presărate de mâna unui uriaş. Poate că nu aveau să o revadă vreodată pe mama lor. Ducele nu le spusese prea multe, pe lângă faptul că-i ceruse lui Jamie să se oprească din plâns. Dar îl auzise spunându-le domnului Wiggins şi vizitiului că se întorceau la Londra. Urma să îi ducă să stea la el acasă?

Abigail strâmbă din nas. Nu, erau copiii lui din flori. Copiii din flori erau ascunşi, nu se duceau să trăiască în casa taţilor lor. Aşa că avea să îi ascundă pe undeva. Mamei urma să îi fie foarte greu să îi găsească. Dar, poate, că Sir Alistair îi va ajuta. Chiar dacă nu avusese grijă de Puddles şi el îi stricase săculeţul domnului Alistair, tot avea să o ajute pe mama, nu? Sir Alistair era înalt şi puternic, iar Abigail credea că se pricepea de minune la găsit lucruri, chiar şi copii ascunşi.

Îi părea foarte rău că nu avusese grijă de Puddles. Îşi arcui buzele în jos, se întunecă la faţă şi scoase un suspin înainte să-l poată opri. „Proasto! Proasto!” îşi frecă mânioasă obrajii. Plânsul nu ajuta cu nimic. L-ar fi făcut fericit doar pe domnul Wiggins dacă o prindea. Gândul acela trebuia să o facă să-şi înghită lacrimile, dar ele tot curgeau. Îi alunecau pe faţă şi dacă voia, şi dacă nu voia, iar ea nu putea decât să le înăbuşe în fuste, în speranţa că domnul Wiggins nu se trezea.

Şi o parte din ea ştia de ce plângea, chiar când îşi ştergea chipul.

Toate erau din vina ei. Când mama îi dusese departe de Londra în călătoria aceea groaznică spre nord şi văzuse prima dată castelul domnului Alistair, Abigail îşi dorise în secret ca ducele să îi găsească şi să îi ia cu el.

Iar acum dorinţa ei devenise realitate.

*

Doar când se opriră peste noapte într-un han micuţ, Alistair îşi dădu seama de problema călătoriei împreună. Un bărbat şi o femeie care călătoreau împreună nu puteau să fie decât trei lucruri: un bărbat şi o nevastă, un bărbat şi rudă sau un bărbat şi amanta lui. În orice caz, relaţia lor se apropia de ultima variantă. Alistair se încruntă la gândul acela. Nu voia să se asemene în niciun fel cu Lister, şi totuşi nu o folosise şi el pe Helen în acelaşi fel? Nici măcar nu se gândise vreodată la căsătorie. Poate că era la fel de ticălos ca ducele.

O privi pe Helen pe sub sprâncene. Se uita îngrijorată pe geamul trăsurii când rândaşii veniră în grabă să ia caii. Încă nu îşi recăpătase culoarea naturală pierdută de dimineaţă, şi detaliul acela îl făcu să ia o decizie.

— Vom împărţi o cameră, spuse el.

Ea se uită distrată la el.

— Poftim?

— Nu e sigur pentru tine să stai singură într-o cameră.

Îi aruncă o privire ciudată.

— E un han mic, de ţară. Pare mai mult decât respectabil.

Alistair putea să simtă cum obrajii îi luau foc, motiv pentru care spuse arţăgos:

— Totuşi, ne prezentăm ca domnul şi doamna Munroe şi stăm în aceeaşi cameră.

Şi încheie discuţia, căci coborî din trăsură înainte ca Helen să se împotrivească mai departe. Hanul chiar arăta respectabil. Un şir de oameni în vârstă stăteau afară, lângă uşa de la intrare înnegrită de timp. Se aflau acolo destul de mulţi rândaşi şi grăjdari care sporovăiau şi bârfeau, iar într-un colţ al curţii, un băieţel cu un păr castaniu şi ciufulit se juca vesel cu o pisicuţă. Lui Alistair i se strânse inima când îl văzu. Nu semăna prea tare cu Jamie, dar erau de-o vârstă.

„Doamne, ai grijă de copii!”

Se întoarse spre trăsură ca să o ajute pe Helen să coboare şi se puse între ea şi băieţel.

— Hai înăuntru ca să văd dacă găsim o cameră privată.

— Mulţumesc, spuse ea cu suflarea tăiată.

Îi oferi braţul, asemenea unui soţ, iar şovăiala pe care o simţi Helen înainte de a-şi pune degetele pe mâneca lui fu atât de scurtă că probabil doar el o observă. Dar o observă şi o reţinu. Îi acoperi mâna înmănuşată cu a lui şi o conduse înăuntrul hanului.

După cum se dovedi, chiar exista o cameră privată mică – foarte mică – în spatele hanului. Se aşezară la o masă rustică lângă o vatră micuţă şi, la scurt timp după aceea, li se servi mâncare caldă cu carne de oaie şi varză.

— Eşti sigură că Lister se îndreaptă spre Londra? întrebă Alistair când îşi tăia carnea.

Gândul începuse să nu-i dea pace în ultima jumătate de oră; poate că erau pe o pistă falsă, ducându-se spre Londra când Lister probabil avea altă destinaţie în minte.

— Are o casă la ţară – de fapt, mai multe, murmură Helen. Îşi tot plimba mâncarea în farfurie, dar nu luase nicio îmbucătură. Dar îşi petrece aproape tot timpul la Londra. Spune că urăşte viaţa la ţară. Bănuiesc că ar putea să-i ascundă pe copii altundeva, dar dacă a venit în persoană să îi ia, cred că vrea mai întâi să se întoarcă la Londra.

Alistair dădu din cap.

— Raţionamentul tău e bun. Ştii unde, în Londra, ar putea să-i ducă?

Ea ridică din umeri, obosită şi deprimată.

— Ar putea să fie oriunde. Are o reşedinţă principală, bineînţeles – o casă imensă în Grosvenor Square –, dar mai deţine şi alte câteva case.

Prin minte îi trecu un gând neplăcut. Rupse cu grijă o chiflă şi, cu ochiul la ea, întrebă:

— Unde te ţinea?

Ea rămase tăcută pentru o clipă. Fără să ridice privirea, Alistair unse cu unt o jumătate de chiflă.

În cele din urmă, ea zise:

— Mi-a oferit o casă în oraş în care să trăiesc. Era într-o piaţetă, chiar drăguţă. Aveam slujitori care să aibă grijă de casă şi să mă servească.

— Viaţa amantei unui duce pare foarte elegantă. Nu sunt sigur că înţeleg de ce te-ai deranjat să îl părăseşti.

Alistair ridică privirea când muşcă din pâinea unsă cu unt.

Chipul ei se îmbujoră, dar ochii albaştri scânteiară de mânie.

— Nu înţelegi? Nu cred că înţelegi prea multe la mine, de fapt, dar am să încerc să-ţi explic. Am fost jucărioara lui timp de paisprezece ani. Am făcut doi copii cu el. Şi nu m-a iubit. Cred că nu m-a iubit niciodată. Toate bijuteriile din lume, toţi servitorii, casa şi rochiile frumoase nu au fost suficiente ca să ascundă faptul că m-am lăsat folosită de un bărbat căruia nu-i păsa cu adevărat nici de mine, nici de copiii mei. Am hotărât că valoram mai mult.

Se împinse de la masă şi ieşi cu paşi mari din încăpere. Din fericire, se abţinu să trântească uşa în urma ei.

Alistair se gândi să o urmeze imediat, dar un oarecare instinct masculin înnăscut îi spuse că era mai prudent să aştepte puţin. Termină de mâncat cu mai mult chef decât începuse. Gândul că nu îl mai iubea pe Lister – dacă îl iubise vreodată – era un balsam pentru sufletul lui. Luă farfuria pe care o abandonase Helen şi urcă în camera de care făcuse rost pentru amândoi în noaptea aceea.

Ciocăni uşor în uşă, aproape aşteptându-se ca ea să nu răspundă – până la urmă, era foarte supărată pe el –, dar uşa se deschise imediat. Alistair intră în camera micuţă, apoi închise şi încuie uşa în urma lui. După ce îl lăsase să intre, Helen traversă încăperea şi se opri lângă o mică fereastră cu fronton, cu spatele la el, în cămaşa ei de noapte, cu un şal înfăşurat în jurul umerilor.

— Nici măcar nu te-ai atins de cină, spuse el.

Helen ridică unul din umerii ei eleganţi.

— Călătoria până la Londra e lungă, spuse el cu

blândeţe, şi trebuie să fii în puteri. Hai să mănânci.

— Poate că-l ajungem din urmă pe Lister, înainte de Londra.

Alistair se uită la spatele acela subţire şi curajos, iar oboseala pe care o ţinuse sub control întreaga zi aproape îl copleşi.

— E cu mult înaintea noastră. E puţin probabil.

Ea oftă şi se întoarse, iar pentru o clipă lui i se păru că-i zăreşte lacrimi scânteietoare în ochi. Dar, după aceea, îşi înclină capul şi se îndreptă spre el, şi Alistair nu mai fu în stare să îi vadă ochii. Luă farfuria cu mâncare fără să ştie prea bine ce să facă.

— Aşează-te aici, îi spuse el şi îi arătă scăunelul de lângă foc.

Ea se aşeză.

— Nu mi-e foame. Părea ca un copil mic.

Alistair se lăsă pe vine în faţa ei şi începu să-i taie carnea.

— Carnea e destul de bună. Ia o gură. Îi oferi o bucăţică în vârful furculiţei.

Helen îi întâlni privirea când acceptă bucăţica de la el. Ochii îi erau umezi – clopoţei care se scufundaseră într-un râu.

— Îi aducem noi înapoi, îi spuse el încet. Înfipse altă bucată de carne în furculiţă. Am să-i găsesc pe Lister şi pe copii, după care îi aducem înapoi, întregi şi nevătămaţi. Îţi promit.

Ea dădu din cap, iar el, cu grijă şi blândeţe, o hrăni aproape cu toată mâncarea de pe farfurie înainte ca ea să protesteze că nu mai putea să mănânce. Apoi, ea se urcă în patul de o persoană, iar el îşi scoase pantalonii şi stinse lumânările. Când se băgă în pat, Helen era culcată cu spatele la el, nemişcată şi singuratică. El se uită în tavanul întunecat şi îi ascultă respiraţia, conştient că era tare şi pulsând de dorinţă. Rămaseră aşa o jumătate de oră sau mai mult, până ce respiraţia ei se înăspri, iar el îşi dădu seama că plângea din nou.

Apoi, Alistair se întoarse spre ea, fără să spună un

cuvânt şi îi îmbrăţişă trupul înţepenit. Ea se cutremură lângă corpul lui, cu suspine încă înăbuşite şi el îşi înfăşură pur şi simplu braţele în jurul ei. După o vreme, trupul ei îşi pierdu încet rigiditatea. Se domoli şi se relaxă, încetând să mai plângă.

Dar el rămase treaz, tare şi dornic.

Capitolul 14

Prinţesa Compasiune luă inelul şi îl puse pe deget. Numaidecât, barele de fier ale cuştii se transformară în apă şi căzură cu un plescăit la pământ. Când dispăru cuşca ei, dispăru şi colivia în care erau închise rândunicile. Ele se repeziră spre cer, zburând în cercuri de bucurie. Povestitorul de adevăruri îi oferi prinţesei haina lui ponosită, căci nu avea alte straie, şi o conduse spre locul în care se afla calul. Dar ea se opri când văzu că nu era decât un cal.

— Unde este calul tău? întrebă ea.

— N-am avut bani decât pentru unul, răspunse Povestitorul de adevăruri atunci când o ridică în şa.

Prinţesa se aplecă şi îi atinse chipul.

— Atunci trebuie să minţi când îşi revine vrăjitorul. Spune-i că m-a luat o vrăjitoare. O să-ţi facă un mare rău dacă află că m-ai ajutat.

Povestitorul de adevăruri zâmbi pur şi simplu şi îi dădu o palmă animalului, care o luă la galop în jos, pe munte...

din *Povestitorul de adevăruri*

O săptămână mai târziu, Helen îl luă de mână pe Alistair şi coborî dintr-o trăsură care oprise în faţa reşedinţei din Londra a ducelui de Lister. Ridică privirea spre clădirea înaltă, cu arhitectură clasică şi zâmbi. O mai văzuse înainte, desigur, dar nu încercase niciodată să intre

în ea.

— Nu o să ne primească, îi spuse ea, nu pentru prima dată, lui Alistair.

— Nu rişti, nu câştigi.

El îi întinse braţul, şi ea îşi aşeză mâna pe manşeta lui, uluită de cât mult se obişnuise cu acel gest în săptămâna ce trecuse.

— E o pierdere de vreme, mormăi ea într-o încercare firavă de a-şi potoli nervii întinşi la maximum.

— Dacă aş fi crezut că Lister ne-ar da pur şi simplu copiii, da, ar fi o pierdere de vreme, murmură el în timp ce urcau scările. Dar nu este ăsta singurul meu scop de azi.

Ea îl privi lung. Părul îi era cu grijă dat pe spate şi purta un tricorn negru şi o haină de un maro roşiatic. Ambele erau mai noi decât orice altă haină pe care o mai văzuse ea înainte la el, şi trebuia să recunoască sincer că arăta mai curând bine – un domn impunător.

Clipi şi încercă să se concentreze.

— Şi atunci care e scopul tău?

— Să-mi cunosc adversarul, răspunse el şi lăsă inelul de fier să cadă cu zgomot. Acum tăcere!

Din casă se auziră paşi care se apropiau, apoi uşa se deschise. Majordomul care stătea în prag era sigur un slujitor mai important, dar făcu ochii mari când văzu chipul lui Alistair. Helen se abţinu de la o remarcă tăioasă. De ce trebuia ca oamenii să se uite atât de grosolan când îl vedeau? Se purtau de parcă era un animal sau un obiect – o maimuţă într-o cuşcă sau o maşinărie ciudată – şi rămâneau cu ochii cât cepele, ca şi cum el nu avea sentimente.

Între timp, Alistair ignoră pur şi simplu grosolănia omului şi întrebă de duce. Majordomul îşi reveni în fire, le ceru numele, apoi îi conduse într-un salon micuţ înainte să se ducă să vadă dacă ducele era disponibil.

Helen se aşeză pe o sofa ornată în auriu şi negru şi îşi aranjă fustele. Se simţea groaznic de nelalocul ei în casa în care trăia Lister cu familia lui de drept. Camera era decorată cu auriu, alb şi negru. Pe unul din pereţi, se afla

portretul unui băiat şi Helen se întrebă dacă era vreo rudă, poate un fiu. Ştia că avea trei fii cu soţia lui. Îşi întoarse iute privirea de la micul portret, fiindu-i ruşine că odinioară se culcase cu un bărbat însurat.

Alistair se plimba încet, asemenea unei pisici la vânătoare. Se opri în faţa unei colecţii de figurine mici de porţelan de pe o masă şi o întrebă, fără să se întoarcă:

— Asta e reşedinţa lui principală?

— Da.

Se duse să cerceteze portretul băiatului.

— Şi are şi propriii copii?

— Două fete şi trei băieţi.

Helen îşi mângâie uşor cu degetul broderia de pe mânecă.

— Atunci are un moştenitor.

— Da.

Acum, era în spatele ei şi nu putea să-l vadă, dar după voce părea să fie destul de aproape când întrebă:

— Câţi ani are moştenitorul lui?

Ea se încruntă un pic, gândindu-se.

— Poate douăzeci şi patru? Nu sunt sigură.

— Dar e adult.

— Da.

Reveni în faţa ei şi se îndreptă agale înspre fereastra cu vedere la grădină.

— Şi soţia lui? Cine este?

Helen îşi privi lung fustele.

— E însurat cu fiica unui conte. N-am întâlnit-o niciodată.

— Nu, bineînţeles că nu, murmură el şi se întoarse de la fereastră. Bănuiam că nu ai făcut-o.

Nu o spuse cu niciun fel de ton acuzator în glas, dar Helen tot simţi cum un val de căldură îi cuprinse faţa şi gâtul. Nu era sigură cum să răspundă şi, de aceea, fu oarecum uşurată când se întoarse majordomul.

Le spuse cu o expresie nepăsătoare că ducele nu primea musafiri. Helen aproape că se aşteptă ca Alistair să ceară să îl vadă pe duce şi să-l dea la o parte pe majordom.

În schimb, el doar dădu din cap şi o conduse spre trăsura care îi aştepta.

Se uită cercetător la el după ce trăsura o porni din loc.

— Ţi-a fost de folos?

El încuviinţă din cap.

— Cred că da, deşi ce o să facă în continuare va şi mai de folos, sper.

— Ce o să facă în continuare?

— Acum va reacţiona la prezenţa noastră în oraş. O privi şi colţul gurii se arcui în sus. E ca şi cum ai da un ghiont într-un cuib de viespi ca să vezi ce se întâmplă.

— Cred că te-ai trezi cu o mulţime de viespi înfuriate care să roiască în jurul tău, spuse ea sec.

— A, dar atacă de îndată sau aşteaptă să mai scormonesc un pic? Ies toate deodată sau îşi trimit iscoadele mai întâi?

Uluită, ea îl privi prelung.

— Şi un ghiont dat lui Lister aşa cum ai face cu un cuib de viespi îţi arată toate astea?

— O, da. Părea chiar mulţumit când deschise, cu un deget, perdeaua ca să se uite pe geamul trăsurii.

— Înţeleg.

Îl credea că într-o anumită măsură căpăta informaţii într-un soi de război masculin, dar asemenea strategii machiavelice erau prea complexe pentru ea. Nu-şi dorea decât copiii înapoi, pur şi simplu. Se mustră spunându-şi că trebuia să aibă răbdare. Putea să aştepte dacă metodele lui Alistair îi aduceau copiii înapoi.

Putea.

— Mai am ceva de făcut azi, spuse el.

Ea îşi ridică privirea.

— Unde?

— Trebuie să verific o corabie la docuri.

— Ce corabie? De ce?

El rămase tăcut, iar Helen crezu pentru o clipă că nu avea să îi răspundă. Apoi, Alistair se încruntă şi îşi întoarse privirea de la geam spre ea.

— Este o corabie norvegiană care va acosta poimâine

sau, cel puţin, aşa ar trebui să se întâmple. Pe ea este şi un prieten de-al meu, un naturalist. I-am promis că ne vedem.

Helen îl privi. Era vorba de ceva mai mult de-atât, ceva ce nu îi spunea.

— De ce nu poate să vină el să te vadă?

— E francez, îi răspunse. Glasul îi era nerăbdător, de parcă nu-i plăceau întrebările ei. Nu poate să părăsească nava.

— Atunci trebuie să fiţi prieteni foarte buni.

El ridică din umeri şi îşi întoarse privirea, fără să răspundă.

Continuară drumul în tăcere până ce ajunseră la hotelul în care Alistair închiriase o cameră pentru amândoi.

— Mă întorc repede, îi spuse înainte ca ea să coboare din trăsură. Vorbim atunci.

Helen privi cum trăsura pleacă, miji ochii şi se uită la hotel. Era chiar frumos, un loc scump, dar ea nu avea chef să stea într-o cameră elegantă şi să piardă vremea în timp ce-l aştepta.

Se întoarse spre unul din rândaşii care leneveau la intrarea în hotel.

— Îmi poţi găsi o lectică?

— Da, doamnă! Băiatul plecă valvârtej.

Zâmbi. Alistair nu trebuia să fie singurul care avea secrete.

*

Bărbatul care îi urmărise de la reşedinţa lui Lister până la hotel o luă după Alistair când trăsura porni din loc. Alistair mormăi mulţumit şi lăsă în jos perdeaua de la geam. Bărbatul mergea la pas – un tip dur care purta o vestă din piele de bou, o haină neagră şi o pălărie cu boruri largi, dar trăsura înainta atât de încet prin Londra că putea să menţină foarte uşor ritmul cu ei. Era interesant că Lister îşi dorise să ştie unde se duceau şi el, şi Helen. Evident, ducele îl considera o ameninţare şi fără să-l fi văzut.

Buzele lui Alistair se arcuiră în sus. Şi bine făcea

Lister.

După o oră, omul ducelui era tot pe urmele trăsurii atunci când aceasta se opri în faţa biroului comandantului docului. Corăbii înalte se înghesuiau în mijlocul Tamisei, acolo unde canalul era suficient de adânc pentru carenele lor. Ambarcaţiuni şi bărci mai mici se mişcau neîncetat, transportând bunuri şi oameni spre corăbiile ancorate. Mirosul râului era pătrunzător acolo, în parte peşte, în parte putregai. Alistair sări din trăsură şi intră în birourile comandantului, prefăcându-se că nu îl observase pe urmăritorul lui care se sprijinea în clipa aceea de unul din pereţii unui depozit. Mai mulţi bărbaţi se învârteau de colo-colo prin clădire, dar cu toţii rămaseră muţi când el intră. Oftă. Urmau să vorbească din nou şi cu aprindere după plecarea lui. După o vreme, devenea obositor să reprezinţi partea cea mai ciudată din ziua oamenilor.

Reuşi să afle că vaporul lui Etienne era în continuare programat să acosteze în Londra. Era o veste bună. Dacă tot fusese nevoit să plece de acasă şi să alerge prin toată Anglia, atunci măcar avea să afle mai multe despre trădătorul de la Spinner’s Falls în acest timp. Mai îngrijorătoare era informaţia că vaporul lui Etienne acosta doar ca să încarce provizii. Căpitanul nici măcar nu urma să-şi lase oamenii să coboare pe chei. Perioada în care Alistair putea să urce pe corabie era foarte scurtă – numai câteva ore. La naiba. Urma să fie nevoit să verifice regulat docurile ca să se asigure că nu rata de tot corabia lui Etienne. De îndată ce o repornea la drum, Etienne urma să se îndrepte spre Cornul Africii. Iar Alistair ar fi putut să ia din nou legătura cu el după luni întregi, poate ani.

Alistair plecă din birourile comandamentului şi se opri ca să-şi pună tricornul. Aruncă o privire fugară pe sub bor şi văzu că urmăritorul lui continua să îl aştepte. Bun. Sări în trăsura care îl aştepta şi lovi în acoperiş ca să îi facă semn vizitiului. Trăgea nădejdea că omul se odihnise, căci avea să mai alerge pentru încă vreo oră sau aşa ceva înainte de a ajunge la hotel.

Alistair zâmbi şi îşi trase pălăria peste ochi,

pregătindu-se să tragă şi el un pui de somn între timp.

*

— Ştiu că nu a vrut să mă vadă înainte, îi spuse răbdător Helen majordomului, dar cred că are să mă vadă acum. Spuneţi-i Excelenţei Sale că sunt singură.

În mod evident, omul nu voia să-şi deranjeze stăpânul, dar cu stăruinţă şi multe repetări, Helen fu în stare, în cele din urmă, să-l facă pe acesta să se supună. El o conduse în acelaşi salon în care se aflase şi cu Alistair cu o oră înainte. Alistair s-ar fi supărat dacă ştia că îl vizita pe duce de una singură, dar nu putea să aştepte pur şi simplu ca Lister să îi răspundă. Trebuia măcar să încerce să-l convingă. Şi ştia că dacă venea singură, avea să îi primească vizita. Putea să îi vorbească, să îl implore dacă era nevoie. Abigail şi Jamie erau cele mai bune lucruri ce i se întâmplaseră într-o viaţă trăită mai puţin decât înţelept. Era dispusă la orice era nevoia ca să îi recupereze.

După o jumătate de oră, când nervii ei erau întinşi la maximum, ducele de Lister intră în încăpere. Helen se întoarse la auzul uşii care se deschise. Acum, privea cum el înainta agale spre ea şi îşi aminti de prima dată când îl văzuse, în urmă cu mai bine de un deceniu. Se schimbase foarte puţin de atunci. Încă era foarte înalt, cu capul ţinut cu o aroganţă mândră. Se îngrăşase un pic în dreptul abdomenului şi Helen ştia că, sub peruca lui cârlionţată, părul i se rărise, dar altfel era la fel – un bărbat mai în vârstă şi chipeş, care era perfect conştient de puterea pe care o deţinea. Ea se schimbase. Nu mai era o tânără necoaptă copleşită de rangul şi averea unui bărbat.

Făcu o reverenţă scurtă.

— Excelenţă.

— Helen. El o privi lung, cu ochii lui reci, având buzele palide şi subţiri. M-ai supărat foarte, foarte tare.

— Da? întrebă ea şi întrezări o urmă de mirare în ochii lui de un albastru-deschis. Nu se împotrivise niciodată lucrurilor pe care i le spusese în trecut. Tocmai de aceea

fusese amanta exemplară: din dorinţa de a-i consimţi toate dorinţele. Nici nu credeam că ai să observi măcar absenţa mea.

— Atunci te înşelai. Îi făcu semn să ia loc. Mă tem că ai să fii nevoită să-ţi dai foarte tare silinţa ca să-mi reintri în graţii.

Ea se aşeză şi îşi înghiţi mânia.

— Nu-mi vreau decât copiii înapoi.

El se cufundă în fotoliul din faţa ei, dând la o parte pulpana hainei lui de catifea.

— Şi copiii mei.

— Nici măcar nu ştii cum îi cheamă.

— James şi fata – pocni din degete, de parcă îi căuta numele – Abigail. Vezi, ştiu cum îi cheamă. Nu că ar mai conta dacă stai să te gândeşti. Ştiai foarte bine care avea să fie preţul plătit dacă mă părăseai. Te rog să nu te prefaci surprinsă acum.

— Sunt mama lor. Încercă să nu afişeze un ton rugător, dar era greu. Imposibil, de fapt. Au nevoie de mine, Lister. Dă-mi-i înapoi. Te rog.

El zâmbi, şi buzele i se arcuiră fără nicio urmă de umor – sau vreo emoţie.

— Foarte frumos, dar rugămintea ta nu mă încălzeşte cu nimic. M-ai supărat, Helen, şi acum trebuie să fii pedepsită. Vino, acum. Dacă eşti de acord să te întorci în casa pe care ţi-am oferit-o, poate am să îngădui să vorbim despre copii.

Ea se uită lung la el, cu adevărat şocată. Nu îi trecuse prin minte că putea să încerce să o şantajeze în aşa fel.

— Dar de ce?

El ridică din sprâncene cu o expresie care părea să fie uimire sinceră.

— Pentru că te vreau, bineînţeles. Eşti a mea la fel de mult pe cât sunt copiii.

— Nu mă vrei. Nu ne-am mai întâlnit – nu ai mai făcut dragoste cu mine – de ani întregi. Ştiu că ţi-ai luat altă amantă, probabil nu doar una.

Lister se strâmbă la cuvintele despre legătura lor

intimă.

— Te rog, Helen, nu trebuie să fim atât de grosolani. Să nu crezi niciodată că te-am uitat doar pentru că nu te mai vizitez atât de des. Chiar ţin la tine, draga mea; te rog să mă crezi. Şi când te vei întoarce, ei bine, poate chiar mi se va părea cuvenit să te răsplătesc cu un mărunţiş drăgălaş. Părea convins de idee. Da, nişte cercei cu safire sau poate chiar un colier, cred. Ştii cât îmi place cum îţi stau safirele.

El se ridică şi se îndreptă spre ea, întinzându-i mâna ca să o ajute să se ridice.

Helen închise ochii şi încercă să îşi înghită panica. Părea atât de măsurat, atât de sigur că avea să primească exact ce îşi dorea. Şi de ce să nu fi fost aşa? Lister era duce. Primise tot ce îşi dorise în viaţă. Dar nu pe ea.

Nu pe ea.

Deschise ochii şi se uită la el, la bărbatul acela pe care îl iubise în urmă cu mulţi ani, bărbatul acela care era tatăl copiilor ei. Îşi puse mâna într-a lui şi se ridică în faţa lui.

— Nu mă întorc.

Ochii lui deveniră severi şi întunecaţi, iar degetele i se închiseră ca o menghină peste mâna ei.

— Hai, Helen, nu face o prostie. Deja m-ai făcut să-mi pierd timpul. Nu cred că ai vrea să mă înfurii.

Lui Helen i se tăie respiraţia la ameninţarea lui subînţeleasă, îşi răsuci mâna şi încercă să scape. O lăsă să se zbată o clipă, apoi îi dădu drumul brusc. Rămase în picioare, cu un zâmbet pe buze.

Ea se uită lung la el şi se întrebă dacă îl cunoştea cu adevărat. Se întoarse şi ieşi din încăpere şi din casa lui. Aproape că o luă la fugă pe scările de la intrare, înspre lectica din apropiere. Odată urcată înăuntru, se lăsă să tremure. Doamne Sfinte, putea să o facă? Dacă să se întoarcă la Lister era singurul mod prin care putea să îi recupereze pe Abigail şi Jamie, putea să îi ţină piept? Nu. Ştia deja răspunsul în inima ei. Nu.

Dacă trebuia să aleagă între mândrie şi copiii ei, avea

să renunţe la mândrie.

*

— Mama, şopti Abigail.

Se afla în casa ducelui, în odaia pentru copii, şi privi dedesubt cum o doamnă care semăna foarte bine cu mama ei alergă pe scările de la intrare şi intră în lectică. Oamenii ridicară lectica şi o luară la fugă pe stradă, apoi dădură colţul.

Totuşi, Abigail continuă să privească pe fereastră.

Poate că doamna nu era mama lor. Era greu de spus de acolo de sus, mai ales că erau bare care o împiedicau să se apropie prea mult de geam, dar spera să fie mama lor. O, cât de mult spera!

Reveni fără mare tragere de inimă de la geam. Ducele îi adusese la el acasă pentru că familia lui era la ţară. Îi închisese acolo, în odaia aceea veche în care era foarte cald şi îi pusese pe domnul Wiggins şi pe o slujitoare să îi supravegheze. Cu slujitoarea era mai bine decât cu domnul Wiggins pentru că ea se aşeza într-un colţ şi părea plictisită. Şi domnul Wiggins părea adesea plictisit atunci când îi supraveghea, dar îi şi tachina. Reuşise să îl facă pe Jamie să aibă un acces de furie.

Acum domnul Wiggins era plecat, şi doamna aţipise într-un colţ. Jamie adormise după criza lui de plâns. Din nou. Dormea îngrozitor de mult, iar când era treaz, era trist. Nu mai era interesat nici măcar de soldăţeii de plumb.

Noaptea, Abigail îl auzea cum striga numele mamei şi nu ştia ce să facă. Trebuia să încerce să fugă cu Jamie? Dar unde puteau să se ducă? Şi dacă…

Uşa se deschise şi apăru ducele. Slujitoarea se ridică clătinându-se pe picioare şi se înclină într-o reverenţă. Ducele nu o băgă în seamă.

O privi pe Abigail.

— Am venit să văd dacă sunteţi bine, draga mea.

Abigail încuviinţă din cap. Nu ştia ce să facă altceva. Abia dacă vorbise cu el de când îi luase din Scoţia. Nu îi

lovise niciodată, nici pe ea, nici pe Jamie, dar ceva la el o făcea să fie foarte neliniştită.

El se încruntă un pic, nu cu o încruntătură supărată, ci una care arăta că era enervat.

— Ştii cine sunt, nu?

— Ducele de Lister.

Abigail îşi aminti de reverenţa pe care ar fi trebuit să o facă atunci când ducele intrase.

— Da, da. Flutură nerăbdător dintr-o mână. Vreau să zic cine sunt pentru tine. Ştii cum sunt legat de tine, nu?

— Sunteţi tatăl meu, şopti Abigail.

— Foarte bine. Ducele schiţă un zâmbet. Eşti o fetiţă tare deşteaptă, nu?

Abigail nu ştiu ce să răspundă, aşa că rămase tăcută.

Ducele se îndreptă agale spre o vitrină în care erau aşezate frumos nişte păpuşi.

— Da, sunt tatăl vostru. V-am dat viaţă. V-am hrănit. V-am îmbrăcat. I-am dat mamei voastre o casă în care să dormiţi. Luă o păpuşă şi o întoarse, se uită la ea, apoi o puse la loc pe etajeră.

— Ţi-a plăcut casa în care ai trăit cu mama ta, nu?

Se întoarse şi se uită la ea cu aceeaşi expresie cu care cercetase şi păpuşa.

— Nu?

— Da, Excelenţă.

Ducele îşi arcui uşor buzele.

— Atunci o să fii fericită când tu, fratele tău şi mama ta vă veţi întoarce acolo.

Se întoarse spre uşă. Poate că terminase de vorbit cu ea. Apoi, păru că îl zăreşte pe Jamie adormit într-un fotoliu. Se opri şi se încruntă spre slujitoare.

— De ce doarme băiatul la ora asta?

— Nu ştiu, Excelenţă, spuse slujnica. Se duse iute la el şi îl scutură ca să-l trezească.

Jamie se ridică, cu părul ciufulit, chipul îmbujorat şi imprimat cu liniile de pe fotoliu.

— Bun, spuse ducele. Băieţii n-ar trebui să doarmă în timpul zilei. Să ai grijă să nu adoarmă până la ora de

culcare.

— Da, Excelenţă, murmură slujitoarea.

Ducele încuviinţă din cap şi se îndreptă spre uşă.

— Să fiţi cuminţi, copii. Dacă sunteţi foarte cuminţi, poate o să mai trec pe la voi.

Şi plecă.

Abigail se duse la Jamie, care începuse să scâncească după ce se trezise.

— Vreau la mama, Abby.

— Ştiu, scumpul meu, şopti Abigail, cu tonul pe care o auzise pe mama lor folosindu-l de atâtea ori. Ştiu. Dar trebuie să fim curajoşi până vine mama să ne ia.

Îl strânse pe Jamie la piept şi îl legănă uşor, mai ales ca să-l aline, dar, recunoscu, şi ca să se liniştească ea. Pentru că ducele se înşela. Abigail nu voia să se întoarcă să trăiască în casa mare din Londra. Voia să se întoarcă în Scoţia. Să o ajute pe mama să cureţe castelul lui Sir Alistair. Să meargă la plimbare cu el ca să caute bursuci şi să prindă peşte în râul lui limpede şi albastru. Voia să se întoarcă împreună la castelul Greaves şi să locuiască acolo.

Şi îi era foarte teamă că nu avea să îl mai revadă vreodată pe Sir Alistair şi nici castelul Greaves.

Capitolul 15

Povestitorul de adevăruri ridică privirea şi văzu că norii stăteau să acopere luna. Îşi aminti ce îi spusese Prinţesa Compasiune: că vrăjitorul rămânea transformat doar când era învăluit în razele lunii. Chiar când dădu să o ia la vale, liliacul mic şi maroniu reapăru. Norii acoperiră luna, şi liliacul se transformă la loc în vrăjitor. Se prăbuşi dezbrăcat la pământ, apoi se ridică, semeţ şi furios.

— Ce-ai făcut? urlă el.

Povestitorul de adevăruri se uită la el şi îi spuse ce trebuia: adevărul.

— Te-am fermecat, am eliberat-o pe prinţesă şi le-am

dat drumul rândunicilor. Prinţesa a fugit de aici pe un cal şi nu o vei prinde niciodată. Din cauza mea, ai pierdut-o pentru totdeauna...

din *Povestitorul de adevăruri*

Când Alistair se întoarse la hotel, era seara devreme. Cel care îl urmărea reuşise să ţină pasul cu trăsura chiar de la docuri, dar de îndată ce ajunseră la hotel, un altul îi luă locul. Un tip mai mic de înălţime care purta ceva ce fusese pe vremuri o haină galbenă stătea acum sprijinit de un perete aflat în faţa hotelului. Nu că lui Alistair i-ar fi păsat în clipa aceea. Nu voia decât să ajungă în camera pe care o împărţea cu Helen, să se retragă din faţa tuturor ochilor care se uitau lung şi insistent la el, şi poate să i se aducă mâncarea sus ca să mănânce în particular.

Voia pur şi simplu să se odihnească.

Dar în clipa în care intră în camera de hotel, putu să simtă tensiunea din jurul lui Helen. Se opri pentru o clipă în pragul uşii şi se uită atent la ea. Se plimba îngrijorată lângă fereastră, într-o linie scurtă, între pat şi perete, cu sprâncenele încruntate şi o mână în şold.

Alistair oftă şi închise uşa în urma lui. O lăsase neliniştită când plecase mai devreme, dar nu îngrijorată. Ce nu-i dădea pace?

— M-am gândit să cer o cină uşoară ca să mâncăm în cameră, dacă eşti de acord, spuse el îndreptându-se spre scrin. Pe el se afla un lavoar şi un urcior pentru apă proaspătă. Turnă puţină apă în lavoar.

În spatele lui nu se auzea decât sunetul paşilor ei.

— Eşti? întrebă el.

— Poftim? Vocea îi era distrată.

— Ţi-ar plăcea să mâncăm aici?

Se stropi pe faţă cu apă.

— Cred… că da.

Alistair luă un prosop şi se şterse, apoi se întoarse şi se uită la ea. Helen se oprise lângă fereastră şi privea în pământ. El îşi aruncă prosopul într-o parte.

— Ce-ai făcut în după-amiaza asta?

— O, nu prea multe.

Pielea ei deschisă la culoare se îmbujoră, şi rozaliul acela frumos se răspândi de la gât spre obraji. Era foarte frumoasă, dar minţea. Alistair se îndreptă agale spre ea şi o cercetă cu atenţie.

— Nu ai ieşit?

Helen îşi coborî privirea. Şi el ştiu, brusc şi fără urmă de îndoială.

— Te-ai întâlnit cu Lister.

Ea ridică brusc capul şi îi întâlni sfidător privirea.

— Da. A trebuit măcar să încerc să îl fac să raţioneze.

O furie nebună îi clocoti prin vene, dar o ţinu sub control – cu greu.

— Şi a raţionat? întrebă el cu blândeţe.

— Nu, spuse ea. E hotărât să păstreze copiii.

Alistair îşi înclină capul ca să se uite mai bine de ea.

— Şi te-a lăsat pur şi simplu să pleci, să te împleticeşti pe treptele de la intrare fără măcar să încerce să te oprească? Poate chiar şi-a fluturat batista în semn de la revedere când ai plecat?

Roşeaţa din obraji se adânci.

— Nu a încercat să mă ţină acolo…

— Nu, bineînţeles că nu. De ce ar fi făcut-o când şi-a bătut capul să-ţi răpească copiii ca să te aducă înapoi?

Ea tresări de parcă ar fi plesnit-o.

— De unde ştii că mă vrea înapoi?

Alistair izbucni în râs, cu un sunet aspru şi scurt.

— Nu mă lua de prost. Un bărbat nu-şi răpeşte bastarzii când are deja trei fii şi trei moştenitori. Cunosc jocul ăsta. Îi foloseşte ca ostatici ca să te facă să te întorci la el, nu?

— Mi-a spus că nu o să-i mai văd niciodată dacă nu redevin amanta lui.

Ceva izbucni înăuntrul lui. Simţi explozia care îl împinse dincolo de culmile raţiunii spre nebunie.

— Ai fost de acord? Cumva reuşi să traverseze încăperea şi o prinse de mână. Spune-mi, Helen. Ai

acceptat să te întorci la el? Să-l laşi să revină în patul tău? Să fii târfa lui? Ai acceptat?

Se uită la el cu afurisiţii ei de ochi de culoarea clopoţeilor.

— A spus că nu o să-i revăd niciodată pe Abigail şi Jamie dacă nu mă întorc la el. Sunt tot ce am, Alistair. Copiii mei. Copilaşii mei.

O scutură o dată.

— Ai fost de acord?

— Nu o să pot să-i mai văd niciodată.

— La naiba cu tine, Helen. Pieptul îi era strâns de groază. Ai acceptat?

— Nu. Ea închise ochii. Nu. I-am spus nu.

— Slavă Cerului.

O trase în braţele lui şi îşi apăsă gura pe a ei, strivindu-i buzele moi. Gândul la ea cu Lister îl făcea să îşi piardă controlul.

— Te-a rănit?

— Nu, spuse ea cu răsuflare întretăiată. El… m-a prins de mână, dar…

O prinse de ambele mâini şi zări urme roşii pe dreapta. Încremeni deodată şi cuprinse degetele delicate în palma lui lată.

— Te-a rănit.

— Nu e mare lucru. Îşi trase uşor mâna din strânsoarea lui.

— Te-a rănit – te-a atins – şi altundeva?

— Nu, Alistair, nu.

— Ştiu că voia să te atingă, spuse el, şi îi dezmierdă umerii şi braţele. Voia să te atingă, să te guste, să te simtă.

— Dar nu a făcut-o. Îi cuprinse chipul cu mâinile ei reci şi fine. Nu m-a atins.

— Slavă Cerului.

Îi prinse gura într-un sărut sălbatic, o exploră cu limba, vrând să şteargă amintirea lui Lister din minţile amândurora.

Acceptarea ei îl linişti până ce fu din nou capabil să se îndepărteze.

— Îmi pare rău. Închise ochiul, dezgustat de sine însuşi. Trebuie să crezi că sunt o bestie turbată.

— Nu, spuse ea uşor. Simţi atingerea buzelor ei catifelate peste cicatricile de pe faţă. Cred că eşti un bărbat. Doar atât. Un bărbat.

Iar când ea îşi apăsă iar buzele pe ale lui, Alistair reuşi să o sărute cu blândeţe. Să o preaslăvească. Ochiul îi era încă închis – poate că nu mai voia să vadă adevărul situaţiei lor –, aşa că doar simţi atunci când mâinile ei îi alunecară pe piept, cu o atingere uşoară pe deasupra straturilor de haine. Mâinile ei coborâră spre pantaloni şi o parte fundamental masculină în el aşteptă, fără suflare, să vadă ce avea să facă. Degetele ei se mişcară peste nasturii pantalonilor, îi desfăcu, îl eliberă.

În clipa aceea, el o prinse de mâini.

— Helen.

— Nu, spuse ea, destul de hotărât. Nu, lasă-mă.

Şi Alistair îşi îndepărtă mâinile, căci chiar dacă era un bărbat onorabil, nu era în niciun caz vreun sfânt. Auzi foşnetul fustelor ei atunci când îngenunche, îi simţi degetele pe mădularul lui tremurător, apoi adierea răsuflării ei.

Făcu un efort eroic şi încercă o ultimă dată să o descurajeze.

— Nu trebuie să faci asta.

Şoapta ei adie peste vârful excitat al mădularului lui atunci când îi spuse:

— Ştiu.

Gura ei fierbinte îl învălui şi Alistair nu fu în stare decât să suspine şi să îşi încordeze picioarele ca să nu cadă. Doamne! În urmă cu mult timp, plătise o târfă o dată ca să-i facă lucrul acela, dar fusese dezamăgitor. Acum… Acum era vorba de o apăsare uşoară, de atingerea catifelată a limbii ei şi, mai ales, de ideea că ea i-o făcea lui. Nu putu să se abţină. Deschise ochiul şi coborî privirea, atingând eliberarea aproape chiar în clipa aceea. Capul ei blond era aplecat deasupra lui, vârful lui roşiatic aluneca între buzele ei rozalii, degetele ei erau delicate şi albe pe

carnea lui robustă.

Helen ridică privirea spre el, iar ochii ei de albastrul clopoţeilor erau întunecaţi acum. Misterioşi, feminini şi cel mai erotic lucru pe care îl văzuse vreodată în viaţa lui.

— Doamne! spuse el răguşit deasupra ei.

În clipa aceea, Helen se simţi cea mai atrăgătoare femeie din Anglia.

Capul lui era dat pe spate, mâinile încleştate în părţi, şi Helen putu să îi simtă coapsele, tari şi încordate în dreptul frunţii ei.

Deodată, el se aplecă, o prinse în braţe şi o ridică atât de iute că Helen scoase alarmată un sunet surprins. O aruncă pe pat şi veni imediat lângă ea.

— Gata, îi spuse tăios.

Trase de şnururi, îi smulse corsajul şi îl aruncă undeva, în mijlocul camerei.

— Gata cu joaca. Gata cu tachinatul. Gata cu trasul de timp.

Trase fustele de pe ea şi o întoarse înainte ca ea să poată să reacţioneze. Helen se trezi în genunchi, rezemată în coate, şi el îi aruncă în sus cămăşuţa. O pătrunse din spate, fără să o avertizeze, şi Helen începu să gâfâie.

Fierbinte şi tare. Lung şi plin.

Îşi muşcă buza, încercă să nu ţipe de pe urma senzaţiei. El era atât de potrivit, de perfect. Se retrase puţin, şi o pătrunse repede, adânc. Braţele ei alunecară înainte sub presiunea lui, până ce îşi reveni şi se sprijini din nou. Apoi, închise ochii şi doar se bucură de senzaţie. Alunecarea lui era puternică pe carnea ei udă şi fină. Căldura se clădea în centrul ei.

Alistair se opri deodată, iar ea îi strigă numele de data aceea – dezamăgită. Dar o cuprinse de dedesubt şi îi dezmierdă sfârcurile. Trase puţin şi sânii scăpară din cămăşuţă, tari şi plini. El îi ciupi brutal, ea îşi muşcă buza şi se împinse spre şoldurile lui.

Alistair râse, un sunet murmurat scos pe nerăsuflate, şi îşi reluă dansul înăuntrul ei, ţinând-o ferm cu o mână ca să îl primească şi cu cealaltă tachinându-i sfârcurile. Ea

gemu şi coborî privirea, văzu cum mâna lui mare şi aspră se juca cu sânii ei albi. Priveliştea îi făcu interiorul să se încordeze, şi Helen explodă deodată, cu o smucitură violentă, braţele ei cedând sub puterea senzaţiei. O lumină se împrăştie din centrul ei, o orbi şi îi slăbi membrele de atâta plăcere. Se prăbuşi pe pat, în vreme ce el o urmă şi continuă să o pătrundă viguros, cu mădularul lui viu înăuntrul ei, cerând supunere, cerând plăcere.

Iar Helen i le oferi. Lipsită de voinţă. Fără vreun gând conştient. Pântecul ei era răvăşit de orgasmul care stărui fără încetare. Răsuflă întretăiat în aşternuturi şi muşcă din colţul unei perne ca să nu ţipe şi mai tare.

Simţi cum Alistair îşi îndepărtă abdomenul de ea, iar bazinul o apăsă cu mai multă putere. Zări cu coada ochiului unul din braţele lui care se fixă lângă umărul ei. Alistair se retrase. Încet. În poziţia aceea, sub el, cu picioarele doar puţin desfăcute, presiunea era intensă. Era atât de strâns înăuntrul ei. Închise ochii, pierdută în intensitatea senzaţiei. El se împinse din nou, la fel de uşor, şi Helen simţi cum lungimea lui întărită o pătrunse din nou. Aceea era fericire pură. Aceea era o senzaţie care depăşea orice mai simţise până atunci. Era în stare să rămână aşa şi să i se supună pentru totdeauna, să savureze masculinitatea lui tare, învăluită de parfumul lui de bărbat.

— Helen, spuse el cu suflarea întretăiată. Helen.

Şi simţi cum tresări în spasme peste ea. O mai pătrunse o dată, cufundându-se cu totul în ea, iar Helen atinse din nou culmile eliberării – un val de plăcere, dulce şi cald, după intensitatea de dinainte. Alistair rămase nemişcat deasupra ei, cu răsuflarea întretăiată şi aspră, greutatea lui ţintuind-o în pat. Îşi dorea să rămână aşa cu el, cu trupul lui puternic apăsând-o pe pat, dar era inevitabil ca el să se rostogolească pe-o parte.

Se îndepărtă de ea şi se ridică în picioare lângă pat; îşi scoase hainele mişcându-se foarte încet, de parcă era teribil de ostenit. Se urcă lângă ea, dezbrăcat, şi o trase aproape de el, şi aşa era mai bine. Îi potrivi trupul lângă trupul lui mai mare, mai puternic şi îi aşeză capul în

îndoitura braţului său.

Helen privi alene cum pieptul lui se ridică şi cobora, cu bătăile liniştite şi regulate ale inimii sub ureche. Se întrebă ce aveau să facă dacă recuperau copiii. Dacă o iubea şi dacă puteau să trăiască împreună pentru totdeauna. În cele din urmă, hotărî că erau prea multe lucruri la care să se gândească în clipa aceea. Aşa că închise ochii şi adormi.

*

Când Helen se trezi din nou, camera era aproape cufundată în întuneric. Alistair era pe cale să îşi retragă blând mâna de sub capul ei. Mişcarea lui o trezise. Nu spuse nimic, dar se uită cum el se ridică şi îşi găsi lenjeria de corp şi pantalonii, pe care mai apoi îi trase pe el. Şi îşi aminti de ceva ce voise să-l întrebe mai înainte când revenise la hotel.

— Unde ai fost?

Mâinile, cu care încheia pantalonii, încremeniră la auzul vocii ei şi apoi reluară mişcarea.

— Ţi-am spus. Am fost la docuri să întreb de o corabie.

Helen îşi sprijini capul în palmă şi se aşeză pe o parte.

— Eu ţi-am spus secretele mele. Nu e timpul să mi le spui şi tu pe ale tale?

Era un joc de noroc care se baza pe momentul intim pe care îl împărtăşiseră de curând. Putea să se retragă în furia aceea aprigă pe care i-o purtase în ultima săptămână. Putea pur şi simplu să pretindă că nu înţelegea despre ce vorbea.

Nu făcu niciuna, nici alta. În schimb, se aplecă şi îşi culese cămaşa de pe jos, apoi o ţinu în mâini şi se uită lung la ea, de parcă nu mai văzuse niciodată în viaţa lui haine albe.

— Acum aproape şapte ani am fost în Coloniile americane. Ştii asta. Aşa am ajuns să-mi scriu cartea. Şi tot aşa mi-am pierdut ochiul.

— Povesteşte-mi, şopti ea, fără să îndrăznească să se mişte sau să răsufle ca nu cumva să îi întrerupă relatarea.

El încuviinţă din cap.

— Scopul meu în colonii era să descopăr plante şi animale noi. Cel mai bun loc în care să descoperi lucruri noi este acolo unde oamenii nu au explorat încă – la marginile civilizaţiei. Dar pentru că erau marginile civilizaţiei şi pentru că ne aflam în război cu Franţa, acela era şi cel mai periculos loc în care te puteai afla. Atunci, în mod evident, mi s-a părut indicat să mă ataşez unuia din variatele regimente ale armatei. Aşa am petrecut trei ani, mărşăluiam unde mărşăluiau ei, culegeam eşantioane şi îmi scriam notiţele atunci când ei campau.

El rămase tăcut pentru o clipă, cu privirea aţintită spre cămaşa din mâinile lui, până ce scutură din cap şi se uită la ea.

— Iartă-mă, amân esenţa poveştii mele. Trase adânc aer în piept. În toamna lui 1758, eram cu un mic regiment, Regimentul 28. Mărşăluiam printr-o pădure deasă, destinaţia noastră fiind fortul Edward, unde regimentul intenţiona să petreacă iarna. Cărăruia era îngustă, copacii apăsător de apropiaţi, şi când am ajuns la o cascadă…

Se întrerupse şi vocea i se stinse treptat, iar expresia care îi traversă chipul era una pe Helen nu o mai văzuse niciodată. Disperare. Aproape că îi veni să strige.

Dar chipul lui se linişti şi îşi drese glasul.

— Am aflat după aceea că se numea Spinner’s Falls. Am fost atacaţi din ambele părţi de francezi şi de un grup de indienii aliaţi cu ei. Ajunge să spun că noi am pierdut. Un colţ al gurii lui se arcui în ceva ce putea să fie un zâmbet. Spun „noi” în mod voit. În mijlocul unei bătălii, nu e nimeni simplu spectator. Chiar dacă eram civil, am luptat la fel de tare precum soldaţii care îmi erau alături. La urma urmei, luptam pentru acelaşi lucru: vieţile noastre.

— Alistair, şopti ea.

Îl văzuse cum atinsese trupul lipsit de suflu al lui Lady Grey, îl văzuse când o învăţase, plin de răbdare, pe Abigail să pescuiască. Nu era un bărbat care putea să săvârşească

sau să îşi revină cu uşurinţă de pe urma violenţei.

— Nu. Alungă cu un semn al mâinii compătimirea ei. Iar ocolesc subiectul. Am supravieţuit bătăliei relativ nevătămat, alături de ceilalţi, dar indienii ne-au făcut prizonieri. Am mers prin păduri zile întregi, apoi am ajuns la tabăra lor.

Se uită încruntat la cămaşă şi o împături cu grijă. Muşchii braţelor lui goale se mişcau în lumina difuză.

— Popoarele băştinaşe din părţile acelea ale lumii au un fel de obicei atunci când câştigă o bătălie. Îi iau ostatici pe inamicii care au supravieţuit şi îi torturează; scopul e în parte o serbare, în parte o demonstrare a laşităţii inamicului. Cel puţin ăsta cred eu că este scopul. Bineînţeles, s-ar putea să nu existe niciun motiv pentru tortură. Desigur, există ample dovezi în propria noastră istorie de oameni care au fost încântaţi să provoace durere din pură plăcere.

Vocea îi era liniştită, chiar rece, dar degetele lui împătureau din nou şi din nou cămaşa pe care o ţinea, iar Helen ştia că lacrimi curgeau pe chipul ei. Aşa se gândise şi atunci când îl torturaseră? încercase să îşi ia mintea de la durere şi oroare observând şi analizând oamenii care îl capturaseră? Gândul era prea groaznic ca să fie suportat, dar ea trebuia să suporte. Dacă el putuse să supravieţuiască după ce i se făcuse, ea măcar putea să asculte ce se întâmplase.

— Trec la subiect. Trase adânc aer în piept, parcă pentru a se linişti. Ne-au luat şi ne-au dezbrăcat. Ne-au legat mâinile la spate, apoi au legat cu câte o sfoară mâinile de un ţăruş ca să rămânem în picioare şi să ne mişcăm puţin, dar să nu mergem prea departe. Prima dată s-au jucat cu un bărbat pe nume Coleman. L-au bătut şi i-au tăiat urechile şi au aruncat tăciuni aprinşi pe el. Iar când s-a prăbuşit la pământ, l-au scalpat şi l-au acoperit cu cărbuni aprinşi pe viu.

Ea scoase un sunet de împotrivire, dar Alistair nu părea să o audă. Îşi privi orbeşte mâinile.

— Lui Coleman i-a luat două zile să moară, iar între

timp, ne-am uitat şi am ştiut că noi urmam. Frica. Îşi drese glasul. Frica îi joacă feste urâte unui om, îl face mai puţin uman.

— Alistair, şopti ea din nou, căci nu mai voia să îi asculte povestea.

Dar el continuă:

— Pe un alt bărbat – un ofiţer – l-au crucificat şi i-au dat foc. A scos urlete ascuţite, teribile, ca un animal în vreme ce murea. N-am mai auzit niciodată aşa ceva, nici înainte, nici după. Când au trecut la mine, a fost aproape o uşurare, dacă-ţi vine să crezi. Ştiam că aveam să mor; dorinţa mea era pur şi simplu să mor cu cât curaj puteam. Nu am ţipat niciodată când mi-au pus tăciuni aprinşi pe faţă, nici când m-au tăiat. Dar când au dus cuţitul la ochiul meu…

Mâna îi pluti spre obrazul rănit, iar degetele urmăriră blând cicatricile.

— Cred că mi-am pierdut puţin mintea. Nu pot să-mi amintesc exact. Nu-mi amintesc nimic din ce s-a întâmplat înainte să mă trezesc în infirmeria din fortul Edward. Am fost surprins că rămăsesem în viaţă.

— Mă bucur.

El o privi.

— Pentru?

Helen îşi şterse obrajii.

— Că ai rămas în viaţă. Că Dumnezeu ţi-a luat memoria.

Atunci el zâmbi – o strâmbătură oribilă a buzelor.

— Dar Dumnezeu nu are nimic de-a face cu asta.

— Ce vrei să spui?

— Nu are niciun sens. Îşi flutură mâna într-un semn larg de concediere. Nu înţelegi? Nimic din ce-a fost nu a avut logică sau raţiune. Unii au supravieţuit, şi alţii nu. Unii au fost mutilaţi, alţii nu. Şi nu a contat dacă omul era bun sau curajos ori slab sau puternic. A fost un simplu joc de noroc.

— Dar ai supravieţuit, şopti ea.

— Chiar aşa? Ochiul lui străluci. Chiar am

supravieţuit? Sunt în viaţă, dar nu sunt bărbatul care era o dată. Chiar am supravieţuit cu adevărat?

— Da. Ea se ridică şi se îndreptă spre el, punându-şi mâna pe obrazul cu cicatrici. Eşti viu şi mă bucur.

Îi acoperi mâna cu a lui şi rămaseră aşa pentru o clipă. Alistair îi căută privirea, încordat şi tulburat.

Apoi, îşi întoarse capul, iar ea îşi coborî mâna. Se simţea de parcă pierduse ceva în clipa aceea, dar nu ştia ce. Inconştient, se aşeză din nou pe pat.

El se apucă să se îmbrace.

— De îndată ce mi-am revenit suficient, m-am întors în Anglia. Şi cred că ştii restul.

Ea încuviinţă din cap.

— Da, bine. De atunci, am început să trăiesc cam cum trăiam când m-ai văzut prima dată când ai ajuns la castel. Din motive evidente, am evitat compania celorlalţi. Îşi atinse peticul de la ochi. Dar acum o lună, vicontele Vale şi soţia lui, prietena ta, Lady Vale... Vocea i se stinse uşor şi se încruntă. Acum că mă gândesc, cum ai ajuns să o cunoşti pe Lady Vale? Şi partea asta din poveste a fost inventată?

— Nu, e destul de adevărată. Helen se strâmbă. Cred că pare bizar, o amantă ca mine să fie prietenă cu o doamnă respectabilă ca Lady Vale. Mărturisesc că o cunosc foarte puţin. Ne-am întâlnit de mai multe ori în parc, dar când am fugit de la Lister, ea m-a ajutat. Chiar suntem prietene.

Alistair păru să îi accepte explicaţia.

— Oricum, Vale a fost unul dintre cei luaţi ostatici la Spinner’s Falls. Când Vale a venit în vizită, mi-a povestit chestia asta ciudată. Zvonuri cum că Regimentul 28 Infanterie fusese de fapt trădat la Spinner’s Falls de către un soldat englez.

Helen îşi îndreptă spatele.

— Poftim?

— Da. El ridică din umeri şi puse, în cele din urmă, cămaşa deoparte. Are logică. Eram în mijlocul pădurii şi totuşi am fost atacaţi de o armată copleşitoare de francezi

şi indieni. De ce se aflau acolo dacă nu pentru că ştiau că urma să trecem pe drumul ăla?

Helen trase iute aer în piept. Cumva ideea că o asemenea nenorocire fusese pusă la cale – chiar de un compatriot – făcea totul şi mai groaznic.

Îl privi uimită.

— Mi-aş fi imaginat că eşti înnebunit de dorinţa de răzbunare.

El zâmbi sincer şi trist.

— Şi dacă-l prindem, îl aducem la judecată şi îl spânzurăm, asta nu-mi va da ochiul înapoi sau vieţile bărbaţilor care au murit la Spinner's Falls.

— Nu, asta nu se va întâmpla, recunoscu ea blând. Dar vrei să fie prins, nu? Nu ar putea să îţi aducă puţină pace?

Alistair îşi întoarse privirea.

— Cred că am acum atâta pace cât voi avea vreodată. Dar cred că s-ar cuveni ca trădătorul să fie pedepsit.

— Şi francezul, prietenul pe care vrei să-l întâlneşti, este cumva legat de toată povestea asta?

Alistair se îndreptă spre foc şi aprinse o lumânare subţire. Cu ea aprinse mai multe lumânări prin încăpere.

— Etienne spune că prin guvernul francez circulă zvonuri, dar nu vrea să le aştearnă pe hârtie – pentru siguranţa lui şi a mea. Totuşi, a acceptat o funcţie pe un vas de explorare. Acostează în Londra poimâine, înainte să plece spre Cornul Africii. Aruncă în foc restul lumânării subţiri. Dacă reuşesc să vorbesc cu Etienne, atunci poate că misterul va fi elucidat.

— Înţeleg. Se uită la el pentru un moment, apoi oftă. Vrei să coborâm la cină?

El clipi nedumerit şi o privi.

— Speram să ni se aducă mâncarea aici.

Helen începu să-şi descheie corsetul, şi privirea lui se aţinti imediat spre pieptul ei.

— Mai devreme, am cerut să mi se aducă mâncare şi vin. Făcu un semn din cap spre coşul acoperit de pe scaun. E acolo. Dacă crezi că este suficient, putem să rămânem

aici şi să nu ne mai complicăm.

Alistair se duse la coş şi ridică pânza cu care era acoperit, aruncând o privire înăuntru.

— Un festin.

Helen îşi aranjă corsajul pe sâni, se ridică din pat şi se îndreptă spre el.

— Aşează-te aici, lângă foc, şi te servesc.

El se încruntă deodată.

— Nu-i nevoie.

— Nu ai avut nimic împotrivă să te servesc când eram menajera ta. Scotoci prin coş şi găsi o prună micuţă. I-o oferi în podul palmei. De ce faci nazuri acum?

El luă pruna; degetele îi atinseră uşor palma şi braţul îi fu cuprins de fiori.

— Pentru că nu eşti slujitoare mea, eşti… El scutură din cap şi muşcă din prună.

— Ce? Helen îngenunche la picioarele lui. Ce sunt pentru tine?

El înghiţi şi spuse morocănos:

— Nu ştiu.

Helen dădu din cap şi se întoarse spre coş pentru ca el să nu îi observe lacrimile din ochi. Aceea era problema, nu-i aşa? Nu prea mai ştiau ce reprezentau unul pentru celălalt.

Capitolul 16

La cuvintele Povestitorului de adevăr, maleficul vrăjitor se înfurie îngrozitor. Ridică mâinile şi aruncă un blestem teribil asupra soldatului, căci îl transformă în stană de piatră.

Vrăjitorul îl puse pe Povestitorul de adevăruri în grădina ornamentală, printre celelalte statui de războinici. Rămase acolo, zi şi noapte, lună după lună, an după an, şi păsările veneau să se odihnească pe umerii lui şi frunze moarte se aşterneau la picioarele lui. Chipul lui încremenit

privea lung grădina, fără să clipească, şi la ce se gândea nu am de unde să ştiu. Până şi gândurile i se transformaseră în piatră...

din Povestitorul de adevăruri

Helen nu era chiar respectabilă. Gândul îi veni în minte lui Alistair în clipa în care se aflau în faţa intrării în reşedinţa lordului Vale. Nu trebuia să o fi adus cu el într-o vizită de după-amiază pe care le-o făcea vicontelui şi vicontesei. Dar până la urmă, spusese că era prietenă cu Lady Vale, aşa că era poate discutabil.

Din fericire, majordomul deschise uşa chiar în clipa aceea. După ce le află numele, făcu o plecăciune şi îi conduse într-un salon mare. Foarte curând după aceea, însuşi Vale năvăli în încăpere.

— Munroe! strigă vicontele, îndreptându-se cu paşi mari spre el şi apucându-l de mână pe Alistair. Doamne Sfinte, omule, credeam că voi avea nevoie de explozibil ca să te scot din afurisitul ăla de castel.

— Aproape că de asta a şi fost nevoie, murmură Alistair şi strânse tare mâna lui Vale ca să nu i-o strivească pe a lui. Ai cunoscut-o pe doamna Helen Fitzwilliam?

Vale era un bărbat înalt, cu mâini şi picioare care păreau prea mari pentru trupul lui, asemenea unui căţeluş extraordinar de zburdalnic. Chipul îi era prelung, brăzdat de linii verticale adânci care, în nemişcare, confereau înfăţişării lui un aspect întotdeauna trist. Prin comparaţie, expresia lui obişnuită era aproape prostească, veselă şi deschisă, ceea ce îi păcălea de multe ori pe ceilalţi să aibă un sentiment greşit de superioritate.

Totuşi, expresia lui Vale deveni curios de serioasă când Alistair i-o prezentă pe Helen. Alistair se încordă. Avea nevoie de ajutorul lui Vale, dar dacă acesta o insulta pe Helen, el urma să o apere, şi la naiba cu consecinţele. Încordarea muşchilor lui fu pur instinctivă.

Dar Vale schiţă rapid un zâmbet şi se apropie ca să ia mâna lui Helen, apoi făcu o plecăciune deasupra ei.

— Este o plăcere, doamnă Fitzwilliam.

Vicontele îşi îndreptă spatele chiar în clipa în care Lady Vale intră în încăpere. În ciuda paşilor ei tăcuţi, Vale păru să simtă de îndată prezenţa soţiei lui.

— Să vezi cine a venit în vizită, doamna mea, exclamă el. Munroe şi-a părăsit mlaştinile triste şi a apărut în frumoasa Londră. Cred că ar trebui să-l invităm la cină. Se întoarse spre Alistair. Nu-i aşa că vii la cină, Munroe? Cu doamna Fitzwilliam, bineînţeles. O să mor de dezamăgire dacă nu vii.

Alistair dădu scurt din cap.

— Am fi încântaţi să cinăm cu voi, Vale. Dar speram să discutăm o chestiune importantă în după-amiaza asta. E urgent.

Vale îşi înclină capul, arătând ca un câine de vânătoare inteligent.

— Chiar aşa?

— Îmi permiţi să-ţi arăt grădina, doamnă Fitzwilliam? murmură Lady Vale.

Alistair îi mulţumi cu un semn din cap lui Lady Vale şi urmări cum doamnele părăsiră încăperea.

Când se întoarse, regăsi ochii mult prea atenţi ai lui Vale aţintiţi asupra lui. Vale zâmbi.

— Doamna Fitzwilliam este o femeie minunată.

Alistair îşi înghiţi replica tăioasă.

— De fapt, chiar despre ea aş dori să-ţi vorbesc.

— Da? Vale se duse la o carafă şi o ridică. Coniac? Cam devreme, ştiu, dar chipul tău îmi spune că s-ar putea să ai nevoie.

— Mulţumesc. Alistair acceptă paharul din cristal şi sorbi, simţind cum licoarea îi ardea gâtul. Lister i-a furat copiii lui Helen.

Vale se opri cu paharul aproape la buze.

— Helen?

Alistair îi aruncă o privire încruntată. Vale ridică din umeri şi sorbi din coniac.

— Sunt şi copiii ducelui Lister cei despre care vorbim, bănuiesc?

— Corect.

Vale ridică din sprâncene. Alistair scutură din cap nerăbdător.

— Omului nu-i pasă de copii – pe Helen o vrea. Ţinându-i la el, încearcă să o silească să se întoarcă.

— Şi bănuiesc că tu nu vrei ca ea să se întoarcă în braţele lui Lister.

— Nu. Alistair înghiţi cu noduri băutura din pahar şi se strâmbă. Nu vreau.

Aşteptă ca Vale să facă vreun comentariu răutăcios, dar bărbatul nu părea decât gânditor.

— Interesant.

— Este? Alistair se îndreptă spre o mică bibliotecă şi se uită lung la titluri. Lister nu mă primeşte. Nu-l deranjează să o vadă pe Helen, dar nu o mai vreau prin apropierea nenorocitului. Trebuie să aflu unde îi ţine pe copii. Trebuie să aflu cum să-i iau de la el şi trebuie să pot să vorbesc cu el.

— Ca să faci ce? întrebă Vale liniştit. Ai de gând să-l convingi cu blândeţe sau să-l provoci la duel?

— Mă îndoiesc cu tărie că ar răspunde la încercarea mea de convingere. Alistair se încruntă la bibliotecă. Dacă se ajunge până acolo, n-am nicio problemă să-l provoc la duel.

— Nu e foarte subtil, bătrâne, murmură vicontele. De obicei, ai mai multă fineţe de-atât.

Alistair ridică din umeri, incapabil să îşi explice nici lui sentimentele pe care le avea.

— Nu pot să nu mă întreb ce înseamnă femeia aceasta pentru tine. Este cumva amanta ta?

— Eu… nu. Se întoarse şi se încruntă spre Vale. Nu ţi-a spus soţia ta că a trimis-o pe doamna Fitzwilliam ca să-mi devină menajeră?

— E destul de uimitor câte lucruri nu spune o soţie soţului ei, medită Vale. Inocenţa mi-a fost distrusă de când ne-am căsătorit. Dar, da, a catadicsit într-un final să-mi spună de ce era aşa de mulţumită în ultima perioadă. Vale mai turnă nişte coniac în pahar. Riscurile pe care eşti

dispus să le asumi ca să-ţi mulţumeşti menajera mă fac să mă întreb care este situaţia servitorilor în Scoţia. Trebuie să fie foarte puţine ajutoare de nădejde. Vale făcu ochii mari şi luă o gură de coniac.

— E mai mult decât menajeră pentru mine, mormăi Alistair.

— Minunat! Vale îl plesni pe spate. Era şi timpul. Începeam să cred că părţi importante din tine s-au atrofiat şi au căzut.

Alistair îşi simţi gâtul cuprins de o căldură cu care nu era obişnuit.

— Vale…

— Sigur, asta înseamnă că va fi imposibil de trăit cu iubita mea soţie, spuse Vale spre fundul paharului. Devine cam mulţumită de sine când crede că a realizat ceva şi sunt sigur că ţi-ai dat seama că a trimis-o cu un scop pe doamna Fitzwilliam la tine.

Alistair doar mormăi la spusele lui şi întinse paharul. Femeile şi modul lor de gândire deja nu îl mai şocau.

Vale îl umplu din nou amabil.

— Povesteşte-mi de copiii ăştia.

Alistair închise ochiul şi trase aer în piept când îşi reaminti de mutrişoarele lor. Ultima dată când văzuse chipul lui Abigail, fusese roşu de durere şi stătea să plângă. La naiba, voia să aibă şansa să o aline. Spera din inimă să şi primească o asemenea şansă.

— Sunt doi, un băiat şi o fată, de cinci şi nouă ani. Nu au fost niciodată despărţiţi de mama lor. Deschise ochiul şi se uită sincer la celălalt bărbat. Am nevoie de ajutorul tău, Vale.

*

— Deci ducele de Lister te-a găsit, murmură Lady Vale.

— Da, spuse Helen.

Coborî privirea spre farfuriuţa delicată de ceai pe care o ţinea în mâini.

Lady Vale poruncise să li se aducă, în grădină, ceai şi prăjiturele. Peste tot în jurul lor, florile erau înflorite şi albinele zumzăiau din floare în floare. Era un cadru minunat. Dar Helen se abţinea cu greu să nu plângă. Lady Vale o ţinea de braţ.

— Îmi pare rău.

Helen dădu din cap.

— Credeam că m-am dus destul de departe cât să nu mă găsească nici pe mine, nici pe copii.

— Şi eu am crezut la fel. Lady Vale luă o înghiţitură de ceai. Cred totuşi că există speranţă să se întoarcă la tine cu ajutorul soţului meu şi al domnului Munroe.

— Doamne ajută, spuse Helen cu patimă. Nu ştia ce se făcea fără puii ei, nu-şi putea imagina o viaţă în care să nu îi mai vadă niciodată. Lister s-a oferit să mi-i dea înapoi dacă mă întorc la el.

Lady Vale încremeni, cu spatele drept, cu ochii de un căprui-deschis aţintiţi spre Helen. Nu era o femeie frumoasă – chipul îi era prea simplu, coloritul prea comun –, dar înfăţişarea îi era plăcută. În plus, acum avea şi o seninătate faţă de ultima dată când o văzuse Helen, în urmă cu mai bine de-o lună.

— O să te întorci la el? întrebă liniştită Lady Vale.

— Eu… Helen se uită la ceaşca din poala ei. Sigur că nu vreau. Dar dacă este singurul mod prin care pot să-mi revăd copiii, cum aş putea să nu mă-ntorc?

— Şi Sir Alistair?

Helen o privi tăcută.

— Am observat… Lady Vale şovăi delicat. N-am putut să nu observ că Sir Alistair a venit până la Londra pentru tine.

— A fost foarte bun cu copiii mei, spuse Helen. Cred că se poate să fi prins drag de ei.

— Şi de tine? murmură vicontesa.

— Poate.

— În orice caz, cred că trebuie să aibă o părere despre asta.

— Nu-i place ideea, evident. Helen o privi pe

vicontesă cu sinceritate. Dar ar trebui să aibă măcar vreo importanţă? Copiii mei au nevoie de mine. Şi eu de ei.

— Dar dacă poate să îi salveze?

— Atunci ce? şopti Helen. Ce fel de viaţă aş putea să am alături de el? Nu vreau să mai fiu amanta nimănui, şi totuşi nu pare să existe altă cale ca să fiu cu el.

— Căsătoria?

— Nu a pomenit de aşa ceva. Helen scutură din cap şi schiţă un zâmbet. Nu pot să cred că vorbesc cu tine atât de răspicat despre toate astea. Nu mă dezaprobi?

— Ba chiar deloc. În primul rând, eu te-am trimis la castelul lui.

Helen se uită uimită la cealaltă femeie. Lady Vale avea o uşoară încruntătură între sprâncenele ei drepte şi cu o mână îşi freca mijlocul. Dar la privirea lui Helen, ea ridică privirea şi zâmbi uşor.

Helen făcu ochii mari.

— Tu…

Lady Vale încuviinţă din cap.

— O, chiar aşa.

— Dar… castelul lui era atât de murdar.

— Şi sunt convinsă că nu mai este acum, spuse satisfăcută Lady Vale.

Helen pufni.

— În cea mai mare parte. Mai sunt locuri prin care nu mă duc fără apă clocotită şi săpun de leşie. Nu pot să cred că m-ai trimis acolo ştiind cât de groaznic era.

— Avea nevoie de tine.

— Castelul lui avea nevoie de mine, o corectă Helen.

— Cred că şi Sir Alistair, replică Lady Vale. Când l-am văzut mi s-a părut un om foarte singur. Şi ai făcut deja o minune – l-ai convins să vină la Londra.

— Pentru copiii mei.

— Pentru tine, spuse uşor Lady Vale.

Helen îşi întoarse din nou privirea spre ceaşca din poală.

— Chiar crezi asta?

— Ştiu asta, spuse iute vicontesa. Am văzut cum se

uita la tine în salon. Îi pasă de tine.

Helen sorbi din ceai şi nu spuse nimic. Era o chestiune foarte personală, atât de nouă şi de derutantă, şi nu era încă sigură dacă voia să o discute cu altcineva, chiar dacă era vorba de Lady Vale, care fusese atât de bună cu ea.

Pentru un moment, amândouă sorbiră ceaiul în tăcere. Apoi, Helen îşi aminti de ceva şi puse deoparte ceaşca ei cu ceai.

— O! Am uitat să-ţi spun că am terminat de transcris cartea cu poveştile despre cei patru soldaţi.

Lady Vale zâmbi încântată.

— Chiar ai terminat? Ai adus-o cu tine?

— Nu, îmi pare rău. Am cam uitat din cauza…

Era pe cale să spună din cauza îngrijorării pentru copii, dar clătină pur şi simplu din cap.

— Înţeleg, spuse vicontesa. Şi oricum, trebuie să găsesc pe cineva care să mi-o lege. Poţi să o ţii tu şi o să-ţi scriu de îndată ce am o adresă la care să o trimiţi?

— Bineînţeles, şopti Helen, dar gândurile îi zburară din nou la Abigail şi Jamie. Erau teferi şi nevătămaţi? Plângeau după ea? Şi avea ea să îi mai revadă vreodată?

Brusc, ceaiul se transformă în pelin în gura ei. „Te rog, Doamne, lasă-mă să-mi revăd copiii”.

*

— Contele de Blanchard oferă o petrecere la prânz în onoarea regelui, spuse Vale. Lister este şi el invitat.

Se aflau tot în salon, iar Vale era la al treilea pahar de coniac, chiar dacă nu părea să o arate.

— Blanchard. Alistair se încruntă. Nu era titlul lui St. Aubyn?

Reynaud St Aubyn fusese căpitan în Regimentul 28 Infanterie. Un om bun, un ofiţer extraordinar, supravieţuise masacrului de la Spinner’s Falls, dar fusese prins şi ucis în tabăra indienilor. Alistair ridică din umeri. St Aubyn era bărbatul despre care îi vorbise lui Helen – bărbatul care fusese crucificat şi ars de viu.

St Aubyn fusese şi cel mai bun prieten al lui Vale.

Vale încuviinţă din cap.

— Omul care îi deţine titlul este un văr îndepărtat, văduv. Nepoata lui este gazda petrecerilor lui.

— Când are loc petrecerea?

— Mâine.

Alistair se uită lung la paharul gol din mâna lui. A doua zi acosta şi corabia lui Etienne, dar numai pentru câteva ore. Avea să fie în stare să se vadă şi cu ducele de Lister, şi cu Etienne, într-un timp atât de scurt? Cel mai probabil nu. Dacă se ducea la prânz, risca foarte probabil să rateze corabia lui Etienne. Totuşi, dacă era să compare copiii cu informaţia despre trădătorul de la Spinner’s Falls, copiii câştigau detaşat. Ei reprezentau viaţa, în vreme ce trădătorul era moartea.

— Este o problemă? întrebă Vale.

Alistair ridică privirea spre ochii foarte înţelegători ai vicontelui.

— Nu. Îşi puse deoparte paharul. Eşti invitat la acest prânz măreţ?

— Vai, nu.

Alistair zâmbi.

— Bun. Atunci poţi să faci ceva pentru mine, în vreme ce eu merg neinvitat la petrecerea lui Blanchard.

Capitolul 17

În fiecare noapte, vrăjitorul venea în grădina ornamentală şi zâmbea şi se mândrea pentru soldatul pe care îl vrăjise. Dar în timpul zilei, el se închidea în castelul lui şi se gândea la intrigile lui malefice.

Într-una din zile, o rândunică se alătură celorlalte păsări care se odihneau pe umerii din piatră ai Povestitorului de adevăruri.

Se făcea că rândunica era una dintre cele întemniţate cândva de vrăjitor şi cumva îl recunoscuse pe salvatorul ei.

Alunecă pe gardul din tisă şi smulse o singură frunză. Apoi, îşi deschise aripile şi zbură spre înălţimile cerului, departe de castel...

din *Povestitorul de adevăruri*

Prânzul începuse deja când Helen şi Alistair ajunseră în faţa casei contelui de Blanchard. Întârziaseră pentru că Alistair aşteptase un misterios mesaj de la hotel. Chiar înainte să plece, un flăcău uscăţiv îi adusese o scrisoare murdară pe care el o citise şi scosese un mormăit care sunase mai degrabă a mulţumire. După aceea, îl lăsase pe băiat să plece cu un şiling şi altă misivă, scrisă în grabă.

Helen bătea din picior cât aştepta ca uşa să se deschidă.

— Linişteşte-te, mormăi Alistair încet în spatele ei.

— Cum aş putea? replică Helen nerăbdătoare. Nu ştiu de ce scrisoarea aia a fost atât de importantă. Dacă ratam prânzul cu totul?

— Nu l-am ratat. Trăsurile mai blochează încă strada şi, în afară de asta, evenimentele astea ţin ore întregi; ştii prea bine. Oftă şi murmură: Trebuia să rămâi la hotel, aşa cum ţi-am sugerat.

Se uită urât la el.

— Sunt copiii mei.

Alistair ridică privirea spre cer.

— Mai spune-mi o dată care este planul tău, îi ceru ea.

— Nu trebuie decât să-l fac pe Lister să renunţe la revendicarea copiilor, îi spuse el cu o voce înnebunitor de liniştitoare.

— Da, dar cum?

— Ai încredere în mine.

— Dar...

Chiar în clipa aceea uşa fu deschisă de o slujitoare ostenită.

— Da?

— Mă tem că am întârziat ca de obicei, spuse Alistair

cu un glas limpede şi vioi, complet diferit de tonul lui obişnuit. Şi soţia mea tocmai şi-a rupt o panglică sau aşa ceva. Ne poţi conduce într-o cameră în care s-ar putea aranja cum se cuvine?

Fata întoarse privirea sa îngrozită de la chipul lui Alistair şi se dădu în spate ca să-i lase să intre. Reşedinţa Blanchard era una din cele mai mari case din zonă, iar holul era pardosit cu marmură de un roz pal şi ornamente poleite. Trecură pe lângă o statuie din marmură albă ce o reprezenta pe Diana împreună cu câinii ei de vânătoare, apoi fata deschise o uşă care ducea spre un salon elegant.

— E perfect, spuse Alistair. Te rog, nu vrem să te reţinem din treburi. Ne prezentăm noi de îndată ce soţia mea este gata.

Fata făcu o reverenţă şi se grăbi să plece. Cu siguranţă, un prânz oferit în cinstea regelui avea nevoie de toţi servitorii disponibili.

— Rămâi aici, te rog, îi spuse Alistair.

O sărută apăsat pe buze şi o luă spre uşă. Apoi încremeni.

— Ce s-a întâmplat?

Pe peretele de lângă uşă se afla un tablou imens – portretul în mărime naturală al unui tânăr.

— Nimic, murmură el, cu privirea aţintită spre tablou. Clătină din cap şi se întoarse spre ea. Să rămâi aici. Mă întorc să te iau după ce vorbesc cu Lister. Bine?

Helen abia dacă încuviinţă din cap când el ieşi din cameră. Închise ochii şi trase aer în piept, încercând să se calmeze. Fusese deja de acord că planul cel mai bun era ca doar Alistair să îi vorbească lui Lister. Nu mai putea să se răzgândească. Trebuie să aştepte şi să îl lase pe Alistair să încerce să-l convingă pe duce. Problema era că să aştepte pur şi simplu era atât de greu.

Deschise ochii, se uită prin cameră şi încercă să găsească ceva care să îi distragă atenţia. Erau acolo mai multe scaune joase şi delicate, cu braţele vopsite în alb şi auriu. Portrete mari se aliniau pe perete, cu siluete îmbrăcate în haine de modă veche, dar cel mai impunător

tablou era cel al tânărului la care se uitase prelung Alistair. Helen se apropie şi privi în sus.

Portretul înfăţişa un tânăr îmbrăcat în haine de vânătoare. Ţinea neglijent un tricorn într-o parte, şi picioarele lui acoperite cu jambiere erau încrucişate la glezne. Stătea sprijinit de un stejar mare, cu o puşcă de vânătoare ţinută în scobitura braţului.

La picioarele lui, stăteau culcaţi doi câini de vânătoare, cu capetele întoarse cu adoraţie spre bărbat.

Helen putea să le înţeleagă privirea adoratoare. Bărbatul era atât de chipeş că era aproape drăgălaş, cu chipul neted şi catifelat la aceea primă vârstă a maturităţii. Buzele îi erau pline, senzual de mari şi uşor arcuite în sus, ca pentru a ascunde un zâmbet. Ochii lui negri, cu pleoape grele, păreau să îi zâmbească privitorului, de parcă îl invita să ia parte la o ghiduşie necuviincioasă. Tot trupul său vibra cu atâta putere şi viaţă că aproape te aşteptai să sară afară din tablou.

— Fascinant, nu? se auzi o voce din spatele ei.

Helen se răsuci speriată pe loc. Nu auzise pe nimeni să intre în încăpere. De fapt, credea că stătuse lângă singura uşă.

Dar o tânără domnişoară intrase pe o uşă lambrisată, aproape ascunsă, menită să se potrivească perfect în perete. Făcu o reverenţă.

— Eu sunt Beatrice Corning.

Helen făcu o reverenţă la rândul ei.

— Helen Fitzwilliam. Helen speră ca femeia să nu îi recunoască numele.

Domnişoara Corning avea un chip vioi şi deschis, uşor pistruiat. Ochii ei de un cenuşiu-deschis erau foarte frumoşi şi sinceri, minunatul ei păr de culoarea grâului, prins într-un coc mare în creştet. Din fericire, nu păru să se grăbească să o dea afară din casă pe Helen.

— Mereu mi s-a părut absolut fermecător, spuse ea, şi dădu din cap spre tablou. Pare aşa de amuzat de ceva. Aşa de mulţumit de el şi de lume, nu credeţi?

Helen îşi întoarse privirea spre tablou şi schiţă un

zâmbet.

— Probabil le fascinează pe doamne.

— Poate a făcut-o odată, acum nu o mai face, se auzi răspunsul.

Helen se uită la fată.

— De ce?

— Acesta este Reynaud St Aubyn, viconte de Hope, spuse domnişoara Corning. Ar fi trebuit să fie conte de Blanchard, dar a fost ucis de indieni în Colonii, în masacrul de la Spinner's Falls. Presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare – altfel, unchiul meu nu ar fi devenit niciodată conte de Blanchard, iar eu nu aş locui la reşedinţa Blanchard. Dar nu pot să mă bucur de moartea lui. Pare atât de viu, nu?

Helen se întoarse spre portret. Viu. Acela fusese cuvântul la care se gândise şi ea când îl văzuse pe tânărul relaxat.

— Iertaţi-mă, spuse Beatrice Corning cuviincios, dar abia acum mi-am dat seama cine sunteţi. Aveţi o relaţie cu ducele de Lister, nu-i aşa?

Helen îşi muşcă buza, dar nu fusese niciodată bună să mintă.

— Sunt fosta lui amantă.

Domnişoara Corning ridică din minunatele ei sprâncene.

— Atunci sunteţi amabilă să îmi spuneţi ce anume faceţi aici?

*

Planul lui era un joc riscant de noroc. Dacă făcea un pas greşit, el şi Helen puteau să piardă copiii pentru totdeauna. Pe de altă parte, dacă nu făcea nimic, erau pe deplin pierduţi.

Alistair puse uşor mâna pe uşa închisă a sufrageriei, trase aer în piept şi o deschise cu hotărâre. Contele de Blanchard nu făcuse nicio economie pentru prânzul lui regal. Flori adunate în vaze erau aliniate de-a lungul

bufetului, metri întregi de material mov şi auriu împodobeau orice suprafaţă şi lebede sculptate din zahăr pluteau pe mijlocul mesei.

Erau la fel de mulţi slujitori pe cât erau musafiri, şi un bărbat cu perucă aşezat lângă uşă întinse mâna ca să îl oprească pe Alistair.

— Domnule, nu puteţi…

— Maiestatea Voastră, rosti Alistair cu o voce groasă. Se asigură ca tonul lui să ajungă până în celălalt capăt al mesei, unde regele George era aşezat lângă un domn mărunţel şi rumen, probabil contele de Blanchard. Se îndreptă spre rege, cu mişcări rapide şi cu suficientă încredere pentru ca nimeni să nu i se împotrivească. Am putea vorbi o clipă, Maiestatea Voastră?

Alistair ajunse în dreptul regelui şi, cu braţele întinse şi piciorul îndreptat în faţă, făcu o plecăciune adâncă.

— Şi dumneavoastră cine sunteţi, domnule? întrebă regele, iar Alistair îşi simţi inima stând în loc pentru o clipă. Apoi, ridică privirea şi chipul tânărului rege se lumină. Ah! Domnul Alistair Munroe, minunatul nostru naturalist! Blanchard, aduceţi-i un scaun domnului Alistair.

Blanchard se încruntă, dar pocni din degete spre un lacheu, care se grăbi să se supună. I se aduse un scaun care fu aşezat în dreapta regelui.

— Îl cunoşti pe contele de Blanchard, Munroe? Regele făcu un gest spre gazda lui.

— Nu am avut plăcerea. Alistair mai făcu o plecăciune. Iertaţi-mă, domnule, că am dat buzna atât de pripit la petrecerea dumneavoastră.

Expresia lui Blanchard era acră, dar putea cu greu să facă nazuri acum că regele îl întâmpinase cu bucurie pe Alistair. Dădu scurt din cap.

— Iar domnii aceştia sunt ducele de Lister; fiul şi moştenitorul lui, ducele de Kimberly; şi lordul Hasselthorpe. Regele arătă spre domnii din faţa şi de lângă el.

Hasselthorpe stătea în stânga regelui. Era un domn de vârsta a doua care arăta foarte distins. Lister şi fiul lui erau aşezaţi în faţa regelui. Lister era de-o seamă cu

Hasselthorpe. Purta o haină rubinie cu o vestă pe dedesubt care se mula pe abdomenul lui pronunţat. Moştenitorul lui era un tânăr masiv care îşi purta părul prins la spate şi nepudrat. Era uşor încruntat, parcă nedumerit de intrarea furtunoasă a lui Alistair. Lister îl scruta cu privirea de sub peruca lui ondulată şi gri.

Alistair făcu o plecăciune şi se aşeză. Faptul că era prezent şi moştenitorul lui Lister era un noroc neaşteptat.

— Vă rog să mă iertaţi, Maiestatea Voastră, domnilor, dar problema pentru care mă aflu aici este foarte urgentă.

— Serios? Regele era un bărbat blond, cu obrajii rozalii şi ochi albaştri bulbucaţi. Purta o perucă albă ca zăpada şi o haină şi o vestă extraordinar de strălucitoare. Ţi-ai terminat lucrarea despre flora şi fauna Marii Britanii?

— Sunt foarte aproape de final, Maiestatea Voastră, şi, dacă înălţimii Voastre i-ar face plăcere, rog favoarea de a vă închina cartea.

— Desigur, dragul meu Munroe, desigur. Regele se îmbujoră de plăcere. Abia aşteptăm să citim volumul de îndată ce este terminat şi publicat.

— Vă mulţumesc, Excelenţă, răspunse Alistair. Sper să…

Dar Lister îl întrerupse cu o tuse puternică.

— Oricât de plăcută ar fi informaţia despre evoluţia cărţii dumitale, Munroe, nu înţeleg de ce trebuia să întrerupi prânzul regelui ca să îi vorbeşti despre asta.

O urmă de încruntare arcui sprâncenele regelui. În capătul celălalt al încăperii, uşa se deschise din nou şi o doamnă blondă intră şi se aşeză pe un scaun liber la masă. Aruncă o privire curioasă înspre ei.

Alistair se întoarse spre Lister şi îi zâmbi jovial.

— Nu intenţionez să vă plictisesc cu detalii despre studiile mele de biolog. Îmi dau seama că nu oricine este fascinat de ciudăţeniile creaţiei lui Dumnezeu aşa cum suntem Înălţimea Sa şi cu mine.

Lister se făcu alb ca varul când îşi înţelese greşeala, dar Alistair continuă:

— De fapt, problema pentru care am venit vă priveşte

şi pe dumneavoastră.

Se opri şi sorbi din vinul care fusese aşezat lângă cotul lui. Lister ridică sprâncenele.

— Ai dori să ne luminezi şi pe noi?

Alistair zâmbi şi puse paharul la loc pe masă.

— Bineînţeles. Se întoarse şi i se adresă regelui. În ultima vreme am studiat comportamentul bursucilor, Maiestatea Voastră. Este uluitor ce secrete se ascund până şi în cele mai banale dintre animale.

— Chiar aşa? Regele se aplecă spre el cu interes.

— O, da, zise Alistair. De pildă, deşi femela este cunoscută pentru caracterul ei neplăcut, chiar agresiv, când vine vorba de puii ei, ea dezvăluie o latură foarte maternă care rivalizează până şi cu cele mai grijulii dintre animale.

Se opri ca să mai ia o gură de vin.

— Cât de extraordinar! exclamă regele. Nu ne-am gândi niciodată ca un amărât de bursuc să nutrească cele mai înalte sentimente pe care Dumnezeu le-a rezervat omenirii.

— Exact. Alistair încuviinţă din cap. Am fost profund impresionat de reacţia unei femele atunci când puii i-au fost ucişi de un vultur. A plâns teribil pentru puii ei morţi, alergând înainte şi-napoi şi refuzând orice susţinere timp de zile întregi. Zău, m-am temut că avea să se înfometeze până la moarte, atât era de tristă pentru pierderea puilor.

— Şi ce are de-a face asta cu noi? îl întrebă nerăbdător Lister.

Alistair se întoarse uşor spre el şi îi zâmbi.

— Dar vai, nu simţiţi nici măcar o urmă de compătimire pentru un bursuc atât de crunt lovit de durere pentru pierderea puilor, Excelenţă?

Lister îi rânji, dar regele răspunse:

— Orice domn de adevărată sensibilitate ar fi, în mod evident, mişcat de un astfel de devotament.

— Fireşte, murmură Alistair. Şi cât de mişcat ar fi un domn de vederea unei doamne care a fost privată de copiii ei?

Se lăsă tăcerea. Ochii lui Lister se făcură mici de tot.

Fiul lui îl privea cu aerul că era pe cale să înţeleagă despre ce era vorba, iar Hasselthorpe şi Blanchard rămaseră încremeniţi. Alistair nu era conştient de cât de multe ştiau ceilalţi domni despre Helen şi Lister şi drama lor care îi implica şi pe copii, dar măcar fiul lui Lister sigur ştia ceva. El le aruncă priviri fugare tatălui său şi lui Lister, cu gura desenată într-o linie încordată.

— Faci referire la o anumită doamnă în special, Munroe? îl întrebă regele.

— Într-adevăr, sire. Există o doamnă care îl cunoaşte pe Excelenţa Sa, ducele de Lister, care a suferit de curând de pe urma pierderii copiilor săi.

Regele îşi ţuguie buzele.

— Au murit?

— Nu, slavă Cerului, Maiestatea Voastră, răspunse Alistair insinuant. Doar că sunt despărţiţi de mama lor, poate din pură greşeală.

Lister se foi pe scaun. Sudoarea începu să strălucească pe fruntea lui.

— Ce insinuezi, Munroe?

— Să insinuez? Alistair făcu ochii mari. Nu insinuez. Nu fac decât să prezint nişte fapte. Negaţi că Abigail şi Jamie Fitzwilliam sunt ţinuţi în casa dumneavoastră din oraş?

Lister clipi nedumerit. Sigur contase pe faptul că Helen nu avea cum să ştie unde erau ascunşi copiii. De fapt, Alistair nu aflase locul în care se aflau decât în dimineaţa aceea, când îl trimisese, simplu şi eficient, pe un băiat să îl mituiască pe unul dintre lacheii lui Lister.

Lister înghiţi vizibil în sec.

— Am tot dreptul să ţin copiii în casa mea.

Alistair rămase tăcut, îl privi pe bărbat şi se întrebă dacă observase capcana care îi fusese întinsă.

Regele se agită pe scaunul lui.

— Cine sunt copiii aceştia?

— Sunt... începu Lister, apoi se opri deodată, când îşi dădu seama de direcţia în care îl împinsese Alistair. Închise gura şi se uită urât, în vreme ce Alistair zâmbi şi sorbi din

vin, aşteptând să vadă dacă ducele era destul de mânios cât să se dezlănţuie cu totul. Dacă recunoştea copiii în prezenţa regelui, ei puteau să îi ceară drepturi, ba mai mult de atât, să ceară drepturi asupra averii lui.

Kimberly se întoarse cu faţa spre tatăl lui şi murmură:

— Tată.

Lister scuturǎ din cap, de parcă îşi revenise în fire, şi afişă o mască de politeţe.

— Copiii nu au nicio legătură cu mine – sunt doar copiii unui vechi prieten.

— Bine. Regele bătu din palme. Atunci îi puteţi returna de îndată mamei lor, nu, Lister?

— Da, Maiestatea Voastră, mormăi Lister, apoi se întoarse spre Hasselthorpe. Când ai de gând să propui proiectul de lege în faţa parlamentului?

Ducele, Hasselthorpe şi Blanchard reveniră la discuţia lor politică, iar Kimberly păru pur şi simplu uşurat.

Regele mai ceru nişte vin printr-un semn al mâinii şi după ce i se turnă în pahar, îl înclină uşor spre Alistair şi spuse:

— În onoarea dragostei de mamă.

— Da, Maiestatea Voastră. Alistair bău cu plăcere.

Regele puse paharul pe masă, îşi înclină capul şi spuse şoptit:

— Nădăjduiesc că a fost rezultatul pe care ţi-l doreai, Munroe?

Alistair se uită în ochii albaştri şi amuzaţi ai regelui, apoi îşi permise să schiţeze un zâmbet.

— Maiestatea Voastră este la fel de atentă ca întotdeauna.

Regele George încuviinţă din cap.

— Să termini cartea aceea, Munroe. Aşteptăm cu nerăbdare să te invităm la un alt ceai.

— În acest scop, cu permisiunea Maiestăţii Voastre, o să părăsesc acest minunat prânz.

Regele flutură o mână înmănuşată în dantelă.

— Mergi, atunci. Numai să te asiguri că nu stai departe de capitala noastră pentru atâta vreme, bine?

Alistair se ridică, făcu o plecăciune şi se întoarse ca să părăsească încăperea. Pe drumul până la ieşire, trecu prin spatele scaunului lui Hasselthorpe. Şovăi, dar când va mai avea vreodată ocazia să discute cu el? Se aplecă peste scaunul lui Hasselthorpe şi spuse:

— Pot să vă pun o întrebare, domnule?

Hasselthorpe îl scrută cu neplăcere în priviri.

— N-ai făcut destule în după-amiaza asta, Munroe?

Alistair ridică din umeri.

— Fără îndoială, dar nu vă răpesc mult timp. Acum aproape două luni, domnul Vale a vrut să vă vorbească despre fratele dumneavoastră, Thomas Maddock.

Hasselthorpe încremeni.

— Thomas a murit la Spinner’s Falls, după cum sunt convins că ştii prea bine.

— Da. Alistair îl privi fără să clipească pe celălalt. Erau mult prea multe întrebări rămase ca să permită suferinţei unui frate să se interpună în aflarea răspunsurilor. Vale s-a gândit că poate Maddock ştia ceva despre…

Hasselthorpe se aplecă spre Alistair.

— Dacă dumneata sau Vale îndrăzniţi să insinuaţi că fratele meu a fost parte din vreun act de trădare, am să vă chem la duel, fără doar şi poate, domnule.

Alistair ridică din sprâncene. Nu avusese de gând să insinueze nimic – nici măcar nu se gândise vreodată că Maddock ar fi putut să fie trădătorul. Dar Hasselthorpe nu terminase.

— Şi dacă ţii în vreun fel la Vale, îl vei convinge să-şi schimbe părerea.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă uşor Alistair.

— El şi Reynaud St Aubyn erau prieteni buni, nu? Au crescut împreună?

— Da.

— Atunci am mari îndoieli că Vale îşi doreşte să afle cine a trădat Regimentul 28.

Hasselthorpe se lăsă pe spate, cu o expresie sumbră pe chip. Alistair se aplecă atât de aproape că aproape îi atinse urechea cu buzele.

— Ce anume ştiţi?

Hasselthorpe clătină din cap.

— Am auzit doar zvonuri, unele care au circulat prin eşaloanele superioare ale armatei şi în parlament. Se spune că mama trădătorului era franţuzoaică.

Pentru o clipă, Alistair se uită lung în ochii apoşi şi căprui ai bărbatului, apoi se întoarse şi ieşi iute din încăpere. Mama lui Reynaud St Aubyn era franţuzoaică.

*

Helen tot învârtea în mâini o carte legată manual atunci când Alistair intră în salon. Scăpă cartea dintre degetele ei neputincioase şi se uită lung la el.

— A refuzat să-i recunoască pe copii, îi spuse Alistair de îndată.

— O, slavă Cerului!

Ochii lui Helen se închiseră uşuraţi, dar Alistair o apucă de umăr.

— Hai să plecăm. Nu cred că-i chibzuit să zăbovim.

Ochii ei se deschiseră îngrijoraţi.

— Crezi că o să se răzgândească?

— Mă îndoiesc, dar cu cât ne mişcăm mai repede, cu atât are el mai puţin timp să se gândească, mormăi Alistair când o zori spre uşa salonului.

Privirea lui Helen se opri asupra portretului lordului St Aubyn.

— Ar trebui să-i las domnişoarei Corning un bileţel.

— Poftim? Alistair se opri şi se încruntă spre ea.

— Domnişoara Corning. Este nepoata lordului Blanchard şi este foarte drăguţă. Ştii că leagă cărţi? Chiar ea mi-a spus.

Alistair scutură din cap.

— Doamne Sfinte! Se avântă iar ca să iasă pe uşă, atât de iute că Helen fu nevoită să alerge ca să ţină pasul cu el. Îi poţi scrie o scrisoare mai târziu.

— Chiar va trebui s-o fac, murmură ea când ajunseră în trăsură.

Alistair lovi în acoperiş şi o porniră din loc.

— I-ai spus cine eşti?

— Eram în casa ei, spuse Helen. Obrajii îi luară foc pentru că ştia că Alistair se referea la legătura ei cu Lister. Îşi înălţă bărbia. Era nepoliticos să mint.

— Nepoliticos, poate, dar erau mai puţine şanse să fii dată afară din casă.

Helen îşi coborî privirea spre mâinile pe care le ţinea în poală.

— Ştiu că nu sunt respectabilă, dar…

— Eşti mai mult decât respectabilă pentru mine, mormăi el.

Ea îşi ridică privirea.

El continua să fie încruntat, cu adevărat încruntat.

— E doar vorba despre ceilalţi. Alistair îşi întoarse privirea şi murmură încet: Nu vreau să te văd rănită.

— M-am împăcat cu ce sunt – ce am devenit – cu mult timp în urmă, spuse ea. Nu pot să schimb trecutul sau cum ne afectează pe mine şi pe copii acum, dar pot să hotărăsc să-mi trăiesc viaţa în ciuda alegerilor groaznice pe care le-am făcut. Dacă mi-ar fi teamă să nu fiu rănită de ceilalţi şi de ce mi-ar spune, ar trebui să trăiesc toată viaţa ascunzându-mă. Nu vreau asta.

Se uită la el în vreme ce Alistair cugeta la cuvintele ei, fără să o privească în ochi. Aceea era încă o problemă între ei, nu? Ea hotărâse cum avea să-şi trăiască viaţa. El încă nu.

Helen îşi întoarse privirea, pe fereastră, şi se încruntă.

— Nu mergem acasă la Lister.

— Nu, îi răspunse el. Sper să mai prind încă în port corabia lui Etienne. Dacă ne grăbim şi avem noroc, s-ar şi putea.

Dar când, după jumătate de oră, ajunseră la docuri şi întrebară de corabie, un bărbat destul de morocănos le arătă un vas care dădea să dispară pe Tamisa.

— L-aţi ratat, bătrâne, spuse bărbatul, cu părere de rău.

Alistair îi aruncă un şiling pentru ajutor.

— Îmi pare atât de rău, spuse Helen când se aflau din nou în trăsură. Ai ratat ocazia să vorbeşti cu prietenul tău pentru că mi-ai salvat copiii.

Alistair ridică din umeri şi privi iritat pe fereastră.

— Altfel nu se putea. Dacă aş fi nevoit să mai iau aceeaşi hotărâre încă o dată, nu m-aş răzgândi. Abigail şi Jamie sunt mai importanţi pentru mine decât orice informaţie aş fi primit de la Etienne. În plus – lăsă în jos perdeaua şi se întoarse spre ea – nu sunt sigur că veştile pe care mi le-ar fi dat ar fi fost pe placul meu.

Capitolul 18

Acum, Prinţesa Compătimire reuşise, cu multă vreme în urmă, să ajungă în siguranţă la castelul tatălui ei, dar tot îşi făcea griji. Salvatorul ei, Povestitorul de adevăruri, scăpase de vrăjitor? Iar grijile atât de mult îi ocupaseră mintea că, în timp, ajunsese să nu mai mănânce sau să nu mai doarmă şi îşi petrecea nopţile plimbându-se neliniştită. Tatăl ei, regele, începuse să îşi facă griji pentru sănătatea ei şi chemase tot felul de tămăduitori şi îngrijitoare, dar nimeni nu reuşise să îi spună ce avea prinţesa. Doar ea ştia despre Povestitorul de adevăruri, despre vitejia lui şi se temea în secret că nu scăpase din ghearele vrăjitorului.

Astfel că, atunci când o rândunică zbură prin fereastra ei cu o frunză de tisă în cioc, ştiu exact ce însemna asta…

din *Povestitorul de adevăruri*

— Chiar crezi că e prietenul lui Sir Alistair? şopti Jamie spre Abigail.

— Bineînţeles că este, răspunse ea hotărât. Doar cunoştea numele lui Puddles.

Abigail era prea deşteaptă ca să plece cu un străin.

Dar când bărbatul înalt cu faţă amuzantă dăduse buzna în camera de copii a ducelui, păruse să ştie exact ce să facă. Îi poruncise lacheului să plece şi le spusese că era prieten cu Sir Alistair şi că avea să îi ducă la Sir Alistair şi la mama lor. Ba mai important de-atât, Sir Alistair îi spusese numele lui Puddles. Acela fusese detaliul care o convinsese pe Abigail. Era mai bine să plece cu un străin decât să rămână în închisoarea ducelui. Astfel că îl urmaseră pe domnul cel înalt, coborâseră pe furiş scările şi urcaseră în trăsura care îi aştepta. Jamie păruse fericit pentru prima dată după multe zile. Aproape că ţopăise pe bancheta trăsurii când porniseră la drum.

Acum, erau aşezaţi unul lângă altul pe o bancheta din satin, într-un salon foarte mare. Erau singuri, căci domnul plecase pentru un motiv oarecare, şi doar în clipa aceea se gândi Abigail la toate lucrurile groaznice pe care omul cu faţă amuzantă putea să le facă dacă nu era prietenul lui Sir Alistair. Desigur, avu grijă să păstreze pentru sine temerea ei…

Jamie se foi şi spuse:

— Crezi că…

Dar fu întrerupt de uşa care se deschise. Domnul reveni, urmat de o doamnă cu spatele drept. Un terier micuţ care tot înconjura fustele doamnei veni în fugă spre ei.

— Mouse! strigă Jamie şi căţeluşul îi sări direct în braţe.

Atunci îl recunoscu şi Abigail. El şi Jamie se întâlniseră cu Mouse, căţelul, şi cu stăpâna lui în Hyde Park. Se ridică şi făcu o reverenţă în faţa lui Lady Vale.

Doamna se opri şi o privi atent pe Abigail, în timp ce Mouse linse faţa lui Jamie.

— Eşti bine?

— Da, doamnă, şopti Abigail şi o piatră i se luă de pe inimă. Totul avea să fie bine. Doamna Vale urma să aibă grijă de asta.

— Ar trebui să trimitem pe cineva după nişte ceai şi biscuiţi, Vale, spuse Lady Vale.

Schiţă un zâmbet şi Abigail răspunse cu un altul.

Dar apoi ceva şi mai minunat se întâmplă. Se auziră voci ridicate în hol, şi mama lor dădu buzna în încăpere.

— Dragii mei! strigă ea şi îngenunche, cu braţele întinse.

Jamie şi Abigail alergară spre ea. Braţele mamei erau atât de calde. Mirosea atât de cunoscut şi, deodată, Abigail plângea pe umărul mamei ei şi se îmbrăţişau toţi, până şi cu Mouse. Chiar era minunat.

Rămaseră aşa multă vreme înainte ca Abigail să îl vadă pe Sir Alistair. Stătea singur, privindu-i cu o urmă de zâmbet pe chip, şi inima ei tresări de fericire când îl zări. Se îndepărtă de mama ei, se şterse la ochi şi se îndreptă uşor spre Sir Alistair.

— Mă bucur să vă revăd.

— Şi eu mă bucur să te revăd.

Vocea lui era groasă şi morocănoasă, dar ochiul lui căprui îi zâmbea.

Abigail îşi înghiţi nodul din gât şi spuse la repezeală:

— Şi îmi pare rău că l-am lăsat pe Puddles să vă ude săculeţul.

El clipi nedumerit, apoi îşi drese glasul şi răspunse liniştit:

— Nu trebuia să ţip la tine, fetiţo. Nu era decât un săculeţ. Îi întinse mâna. Mă ierţi?

Dintr-un motiv anume, ochii ei se umplură de lacrimi. Îi luă mâna. Era puternică şi caldă şi mare, iar când o prinse, se simţi în siguranţă.

În siguranţă şi de parcă se afla acasă.

*

O oră mai târziu, Alistair privea cum Helen şi copii îşi luau rămas-bun de la Lady Vale în faţa reşedinţei Vale. Se întoarse spre viconte, care stătea în picioare şi privea de lângă el.

— Mulţumesc că i-ai eliberat în locul meu.

Vale ridică nepăsător din umeri.

— Stai fără griji. În plus, tu ai fost cel care şi-a dat seama că dacă te duceai cu doamna Fitzwilliam la prânzul de la reşedinţa Blanchard, asta urma să-l distragă pe cel care te urmărea şi poate rămâneau mai puţine gărzi la casa lui Lister.

Alistair dădu din cap.

— Dar tot era un risc. Se putea prea bine să aibă şi mai mulţi paznici pentru copii.

— Poate, dar după cum s-a dovedit, nu a avut. Şi la cum au stat lucrurile, singurul care s-a împotrivit a fost fostul tău slujitor, Wiggins. Vale se uită cu sfială la el. Sper că nu te superi că l-am îmbrâncit pe scări?

— Ba chiar deloc, răspunse Alistair cu un zâmbet sumbru. Sper doar să-şi fi rupt gâtul când a căzut.

— Ah, dar nu putem să avem tot ce ne dorim, nu?

— Nu, nu putem. Alistair privi cum Helen zâmbi şi îi strânse mâinile lui Lady Vale. O şuviţă de păr blond flutură pe obrazul ei rozaliu. În orice caz, îţi rămân dator, Vale.

— Nici nu te gândi. Vicontele îşi frecă barba. Există vreo şansă ca Lister să vină din nou după ei?

Alistair clătină hotărât din cap.

— Mă îndoiesc. A renunţat la ei în prezenţa regelui – şi a moştenitorului lui. Iar dacă nu, oricum este în interesul lui Kimberly să-l împiedice pe tatăl lui să-şi recunoască acum copiii din flori. Dacă zvonurile sunt adevărate, Abigail şi Jamie nu sunt singurii copii făcuţi în afara căsniciei. Mă tem că o să fie o adevărată bătaie de cap pentru Kimberly să se asigure că tatăl lui nu lasă părţi din moştenirea sa diferiţilor fraţi vitregi bastarzi.

— Într-adevăr. Vicontele mormăi şi se legănă pe călcâie. Apropo, am auzit că Hasselthorpe a fost la prânz. Bănuiesc că n-ai avut ocazia să vorbeşti cu el, nu?

Alistair încuviinţă din cap, cu ochii aţintiţi spre trăsură.

— L-am văzut câteva clipe şi i-am vorbit.

— Şi?

Ezită o fracţiune de secundă. După cum o subliniase Hasselthorpe, St Aubyn fusese cel mai bun prieten al lui

Vale. În plus, omul era deja mort. Morţii cu morţii. Alistair îşi întoarse privirea spre Vale.

— Nu ştia nimic pertinent. Îmi pare rău.

Vale se strâmbă.

— Oricum, era o pură speculaţie. Hasselthorpe nici măcar n-a fost acolo. Cred că nu vom afla niciodată.

— Nu.

Doamnele se despărţiră. Venise timpul să plece.

— Doar că… spuse Vale încet.

Alistair se uită la el, la chipul lui prelung, la gura mare şi mobilă, la extraordinarii lui ochi verzi.

— Ce-i?

Vale închise ochii.

— Încă îl mai visez pe Reynaud uneori. Pe nenorocita aia de cruce, cu braţele întinse, cu hainele şi carnea în flăcări, cu fumul negru care se ridica în aer. Deschise ochii, sumbri deja. Îmi doresc să-l duc în faţa legii pe cel care l-a pus acolo.

— Îmi pare rău, zise Alistair, pentru că era singurul lucru pe care putea să i-l spună.

După o clipă, strânse mâinile cu Vale, făcu o plecăciune spre Lady Vale şi intră în trăsura care aştepta. Copiii fluturară bucuroşi mâinile, în semn de la revedere, când trăsura porni cu un huruit.

Helen se uită la ei, zâmbind. Se uită la Alistair, care stătea pe bancheta din faţa ei, cu zâmbetul încă pe buze şi el simţi asta ca pe un pumn în obraz. Era atât de frumoasă, atât de uşor de iubit. La un moment dat, urma să-şi dea seama că el nu era decât un mizantrop urât cu un castel la fel de urât. Nici măcar nu discutase cu ea dacă voia sau nu să-l însoţească în Scoţia. Poate că, odată ajunşi acolo, urma să se răzgândească, să vadă castelul Greaves ca pe locul provincial care era şi să-l părăsească. Poate trebuia să îi vorbească, să afle care îi erau planurile de viitor, dar adevărul era că nu voia să se grăbească să-şi cerceteze inima. Dacă asta însemna că era un laş, prea bine.

Timp de vreo oră sau aşa ceva, copiii pălăvrăgiră, în vreme ce trăsura hurduca şi ieşea din Londra. Jamie vorbi

cel mai mult, descrise răpirea şi lunga călătorie cu trăsura în drum spre Londra, alături de perfidul Wiggins.

Alistair observă că băiatul abia dacă îl menţionă pe tatăl lui şi când o făcea, îi spunea mereu „ducele”. Copiii nu păreau să aibă vreun respect filial pentru tatăl lor. Poate că era mai bine aşa.

Cum ieşiră din Londra, trăsura intră în curtea unui han micuţ şi se opri.

Helen se aplecă în faţă ca să se uite pe fereastră.

— De ce ne oprim aici?

— Am ceva de făcut, răspunse vag Alistair. Aşteptaţi-mă aici, vă rog.

Sări din trăsură înainte ca ea să poată să-l asalteze cu mai multe întrebări. Vizitiul coborî şi el de pe capră.

— Aţi spus o jumătate de oră, domnule?

Alistair încuviinţă din cap spre el.

— Exact.

— Timp suficient pentru o halbă, cred, zise bărbatul şi intră în han.

Alistair căută din priviri prin curte. Era un han mic şi liniştit în faţa căruia nu mai erau alte trăsuri. Sub streaşină grajdului se afla doar un docar cu o iapă care moţăia. Un domn ieşi din han. Îşi duse o mână deasupra ochilor ca un scut împotriva razelor soarelui şi îl zări pe Alistair şi trăsura. Îşi coborî mâna, apoi se îndreptă uşor spre Alistair. Domnul purta o perucă gri şi, în timp ce se apropia, Alistair observă că ochii lui erau de un albastru-deschis, asemănător clopoţeilor.

Domnul se uită la trăsura din spatele lui.

— Este…

Alistair dădu din cap.

— Voi fi în han. I-am spus vizitiului că ne oprim pentru jumătate de oră. Ţine de dumneavoastră dacă vreţi să folosiţi tot acest timp.

Şi fără să mai aştepte ce avea să facă bărbatul, Alistair o luă spre han.

*

— Oare ce pune la cale? murmură Helen în surdină câtă vreme aşteptau în trăsură.

— Poate Sir Alistair are nevoie afară, spuse Jamie.

Cuvintele lui o făcură să se uite suspicios la el. Jamie avea cinci ani, dar aparent vezica unui băieţel de vârsta lui nu era foarte mare pentru…

Se auzi o bătaie în portiera trăsurii. Helen se încruntă. Sigur Alistair nu ar fi ciocănit în propria lui trăsură, nu? Apoi, portiera se deschise şi nu-i veni să-şi creadă ochilor.

— Tată, şopti ea, cu inima cât un purice.

Nu îl mai văzuse de paisprezece ani, dar nu îi uitase niciodată chipul. Acum avea ceva mai multe riduri în jurul ochilor şi pe frunte, peruca lui gri de doctor părea nouă, iar gura era mai îngustă decât şi-o amintea, dar era tatăl ei.

O privi lung, dar nu îi zâmbi.

— Pot să intru?

— Desigur.

El urcă în trăsură şi se aşeză în faţa lor. Haina lui, vesta şi pantalonii erau negri şi îl făceau să pară foarte sobru. Odată intrat în trăsură, păru să nu ştie ce să facă.

Helen îşi cuprinse în braţe copiii. Îşi drese glasul ca să poată să vorbească limpede.

— Aceştia sunt copiii mei. Abigail, care are nouă ani, şi Jamie, care are cinci. Copii, acesta este tatăl meu. Bunicul vostru.

Jamie se uită pur şi simplu la bunicul lui.

— Jamie. Bătrânul îşi drese glasul. Ah. Bine.

Numele creştin al tatălui ei era James. Helen aşteptă să vadă dacă avea să spună ceva, dar părea puţin zăpăcit.

— Ce fac surorile şi fratele meu? întrebă ea, pe un ton formal.

— Sunt cu toţii la casa lor, Timothy abia s-a însurat anul trecut cu Anne Harris. O ţii minte, nu? Locuia la două case mai jos de noi şi a avut nişte friguri groaznice când avea vreo doi ani.

— A, da, micuţa Annie Harris.

Helen zâmbi, dar era un zâmbet amar. Annie Harris

nu avea decât cinci ani – vârsta lui Jamie – când ea plecase de acasă ca să trăiască alături de Lister. Ratase atât de multe din viaţa de zi cu zi a familiei ei.

Tatăl ei dădu din cap, mai sigur acum că discutau despre ceva familiar.

— Rachel s-a măritat cu un tânăr doctor, un fost student de-al meu, şi aşteaptă cel de-al doilea copil. Ruth s-a măritat cu un marinar şi trăieşte în Dover acum. Ne scrie des şi ne vizitează în fiecare an. Nu are decât un copil, o fetiţă. Sora ta, Margaret, are patru copii, doi băieţi şi două fete. A născut un copil mort acum doi ani, un băiat.

Helen simţi că îi dau lacrimile.

— Îmi pare rău să aud asta.

Tatăl ei încuviinţă din cap.

— Mamei tale îi este teamă că Margaret mai suferă.

Helen trase adânc aer în piept.

— Şi ce face mama?

— E destul de bine. Tatăl ei îşi privi mâinile. Nu ştie că am venit azi să te văd.

— Ah.

Ce putea altceva să spună? Helen aruncă o privire afară pe fereastră. Un câine dormea la soare pe scările hanului.

— Nu ar fi trebuit să o las să te gonească, spuse tatăl ei.

Helen se întoarse şi îl privi lung. Nu se gândise niciodată că el nu fusese întru totul de acord cu mama ei.

— Surorile tale nu erau încă măritate, iar mama ta şi-a făcut griji pentru viitorul lor, spuse el, şi ridurile de pe chipul lui păreau să se fi adâncit cât ea se uită la el. De asemenea, ducele de Lister e un om puternic şi mi-a zis clar că se aştepta ca tu să pleci cu el. În cele din urmă, a fost doar mai simplu să te las să pleci şi să mă spăl pe mâini. A fost mai simplu, dar nu a fost drept. Îmi regret deja decizia de ani întregi. Sper că ai să poţi să mă ierţi într-o bună zi.

Braţele lui o îmbrăţişară cu putere.

— Îmi pare rău, Helen.

Ea se retrase şi văzu că avea lacrimi în ochi.

— Mă tem că nu poţi să te întorci acasă. Mama ta o să rămână neclintită în hotărârea ei. Dar cred că nu va avea nimic împotrivă dacă-mi scrii. Şi sper că o să te revăd într-o bună zi, poate?

— Bineînţeles.

El încuviinţă din cap şi se ridică, o atinse uşor pe obraz pe Abigail şi pe creştet pe Jamie.

— Trebuie să plec acum, dar te las în grija domnului Alistair Munroe.

Helen făcu un semn din cap, cu un nod în gât. El şovăi, apoi zise aspru:

— Pare un om bun. Munroe, vreau să zic.

Ea zâmbi, chiar dacă buzele îi tremurau.

— Este.

Tatăl ei încuviinţă din cap şi se făcu nevăzut.

Helen închise ochii, cu mâna pe buzele tremurătoare, pe punctul să izbucnească în lacrimi.

Portiera trăsurii se deschise din nou şi vehiculul se balansă când cineva urcă înăuntru. Alistair o privi încruntat atunci când ea îşi deschise ochii.

— Ce-a spus? Te-a jignit?

— Nu, o, nu, Alistair. Ea se ridică pentru a doua oară şi se aplecă înainte ca să-l sărute pe obraz. Se retrase înapoi şi se uită în ochiul lui uimit. Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc din inimă.

Capitolul 19

Prinţesa Compasiune îşi adună câte unelte magice reuşi să găsească – vrăji, poţiuni, amulete despre care se spunea că măreau puterea – pentru că ştia că, dacă avea să îl înfrunte pe vrăjitor, trebuia să fie înarmată. Apoi o porni la drum la lăsarea serii, singură şi fără să spună nimănui din castelul tatălui ei. Călătoria spre castelul vrăjitorului era lungă şi primejdioasă, dar Prinţesa Compasiune era călăuzită de curaj şi de amintirea

bărbatului care o salvase.

În cele din urmă, după mai multe săptămâni istovitoare, ajunse la castelul întunecat şi sumbru chiar când razele soarelui anunţau o nouă zi...

din *Povestitorul de adevăruri*

Le luase mai mult de-o săptămână să ajungă la castelul Greaves. O săptămână în care Helen şi Alistair împărţiră cămăruţă de han după cămăruţă cu copiii. Ea nu voia să îi scape din ochi, iar lui i se păru firesc ca ea să facă astfel. Şi poate de aceea, chiar în clipa în care ceasul bătu ora nouă în seara în care ajunseră înapoi, ea plecase din camera lui şi se îndrepta spre dormitorul ei.

Paşii lui aveau o insistenţă care nu era întru totul explicată de o dorinţă amânată. Voia, avea nevoie să reia relaţia cu Helen. Să se asigure că totul rămăsese la fel ca înainte de răpirea copiilor. Avea nevoie de ea într-un fel cumva fundamental şi nu îşi dorea ca timpul petrecut împreună să se încheie încă. Îşi recunoscuse slăbiciunea şi asta nu făcu decât să-i iuţească paşii.

Apoi îşi mai dădu seama că ea nu mai avea niciun motiv să rămână cu el la castelul Greaves. Nu avea nevoie să lucreze, cel puţin nu în viitorul apropiat. Nu cu bijuteriile pe care i le arătase în noaptea aceea de la han. Lister, nenorocitul, îi oferise suficiente perle şi aur să îi ajungă toată viaţa dacă trăia modest. Iar cu planurile lui Lister dejucate, nici nu mai era nevoită să se ascundă de el.

Ceea ce ridica întrebarea: când avea să îl părăsească?

Alistair goni din minte gândul acela deprimant când se opri în faţa uşii lui Helen. Ciocăni uşor. Într-o clipă, uşa se deschise şi ea se ivi în prag, îmbrăcată în cămaşă de noapte.

Se uită prelung şi în tăcere la ea şi îi întinse mâna, cu palma în sus.

Ea aruncă o privire peste umăr, apoi îl luă de mână şi păşi în coridor, închizând uşa în urma ei. Alistair o strânse tare de mână, probabil prea tare, şi o conduse iute înapoi

spre camerele lui. Era deja monstruos de tare şi îndurerat de nevoia de a o avea. I se părea că pierduse orice rămăşiţă de civilizaţie rămasă în el.

Abia dacă închise bine uşa în urma lor când o trase în braţele lui şi îşi apăsă gura pe a ei. Îi savură gustul. O devoră. Helen. Era moale la suprafaţă, dar dedesubt, Alistair putea să simtă forţa muşchilor şi a oaselor ei, forţa dinăuntrul ei.

Îi invadă gura cu limba, cerând satisfacţie, iar ea se supuse. Îi cedă, dar ştia că nu era decât o iluzie. Mâinile îi dezmierdară umerii, alunecară spre spatele ei ademenitor până ajunseră la şoldurile ei. Îşi umplu palmele cu fesele ei senzuale şi le strânse.

Helen întrerupse sărutul, cu răsuflarea întretăiată, şi îl privi cu ochi mari.

— Alistair…

— Stt.

O ridică, îi resimţi greutatea în braţe şi fu fericit să o facă pe cuceritorul. Îi era cu neputinţă să îi scape din braţe.

— Dar trebuie să vorbim, spuse ea, cu chipul serios.

El înghiţi în sec.

— Nu încă. Doar lasă-mă să…

O lăsă uşor pe pat, iar părul ei auriu se împrăştie pe negrul cuverturii lui, o ofrandă de care orice zeu ar fi fost încântat. El nu era un zeu; nu o merita, dar avea să ia ce putea atâta vreme cât mai putea. Alistair se dezbrăcă de halat şi se prăbuşi, gol, peste trupul ei. Cu ochii aceia albaştri asemenea clopoţeilor, Helen se uită cum el se năpusteşte asupra ei. Mari şi imposibil de inocenţi. Acum, întunecaţi şi puţin trişti. Ea îşi ridică mâna şi îi mângâie cu grijă, tandru, obrazul cu cicatrici. Nu mai vorbi, dar ochii ei, expresia de pe chip, însăşi tandreţea atingerii ei îi făcură sângele să îngheţe în vene.

Alistair se aplecă şi o sărută ca să nu se mai uite în ochii aceea, îi trase în sus cămaşa de noapte de pe picioare, simţindu-le cum se agită neliniştite sub el, cum părul intimităţii ei îi atinse uşor abdomenul. Îşi înălţă capul ca să o dezbrace de cămaşa de noapte, pe care o aruncă

într-o parte, apoi îşi coborî goliciunea trupului peste goliciunea trupului ei şi o mai sărută o dată.

Oamenii spuneau despre viaţa de apoi că era plină de fericire cerească, dar aceea era singura fericire pe care şi-o dorea, în viaţa lui sau în următoarea: să simtă pielea goală a lui Helen sub a lui. Să se bucure de moliciunea coapselor ei care le primeau pe ale lui. Să îşi apese mădularul întărit în catifeaua pântecului ei. Să savureze mirosul intimităţii ei, parfumul femeii amestecat cu parfumul lămâii, şi să simtă căldura pielii ei. O, Doamne, şi dacă ar mai fi fost vreo şansă la rai pentru el, ar fi renunţat fericit la ea ca să rămână în braţele lui Helen.

Alistair urmări cu degetele formele coastelor ei, adâncitura taliei, arcuirea şoldului până ce ajunse la centrul feminităţii sale. Era udă, iar el fu încântat pentru că nu era sigur că ar mai fi rezistat o clipă în plus în afara ei. Îşi prinse mădularul şi îl îndreptă spre căldura ei, spre moliciunea ei.

Era acasă.

Era strâmtă, chiar dacă udă. Îşi încleştă maxilarul şi o pătrunse cu mişcări scurte, cufundându-se adânc în ea. Helen îl ţinu, iar Alistair îşi închise ochiul ca să nu ajungă prea repede la eliberare. Simţi cum îl cuprinse în braţe şi ea îi trase chipul înspre al ei. Îl sărută cu o gură umedă şi înfometată, îşi deschise larg picioarele şi îşi înfăşură gambele peste şoldurile lui. Atunci el începu să se mişte – ori se mişca, ori murea. Alunecă, se legănă înăuntrul ei, îşi apăsă carnea într-a ei. Făcea dragoste cu ea. Helen continuă să îl sărute în tihnă, şi gura ei îi accepta limba aşa cum trupul îi accepta mădularul.

Era tot ce îşi dorea. Era raiul. Dar trupul lui trebui să accelereze ritmul, nevoia de a-şi elibera sămânţa depăşind splendoarea unei împreunări tihnite. Se ridică pe braţe ca să îşi intensifice mişcările. Privi cum pleoapele ei istovite se închiseră, iar chipul i se coloră într-o îmbujorare aprinsă. Răsufla întretăiat, dar nu atinsese eliberarea. Îşi sprijini greutatea într-o mână, iar cu cealaltă căută mugurul acela de feminitate care avea să o trimită pe culmile plăcerii. Îl găsi şi apăsă delicat, desenă uşor cercuri în jurul lui. Braţele

ei îi alunecară de pe umeri şi le aruncă deasupra capului, cufundându-şi pumnii în pernă. El o privi, îi dezmierdă perla, o pătrunse cu putere, apoi văzu cum Helen îşi lăsă capul pe spate şi simţi şi el. Începutul furtunos şi exploziv al orgasmului lui.

Se retrase chiar la timp şi îşi împrăştie sămânţa pe coapsele ei. Inima îi bătea să-i sară din piept, răsufla întretăiat. Se lăsă într-o parte ca să nu o strivească şi rămase culcat pentru un moment, epuizat, cu braţul deasupra capului. De fapt, aluneca în mrejele somnului când ea se mişcă, cuibărindu-se lângă el, degetele dezmierdându-i pieptul.

— Te iubesc, îi şopti ea.

Ochiul lui se deschise deodată şi privi, fără să vadă nimic, tavanul dormitorului său. Desigur, ştia ce trebuia să spună, dar cuvintele nu îi veneau. Parcă amuţise. Iar acum era târziu. Prea târziu. Timpul lor împreună se sfârşise.

— Helen…

Se ridică lângă el.

— Te iubesc din toată inima, Alistair, dar nu pot să rămân cu tine aşa.

*

Se mai crezuse îndrăgostită şi înainte, când fusese tânără şi foarte naivă. Însă aceea fusese mai degrabă pasiunea oarbă a unei fetiţe impresionate de rangul şi de averea unui bărbat.

Dragostea pe care o simţea pentru Alistair era complet diferită. Îi cunoştea defectele, firea iute şi cinismul, însă se desfăta şi cu calităţile sale cele mai importante. Dragostea lui pentru natură, blândeţea pe care o ascundea de aproape toată lumea, loialitatea lui fără compromisuri.

Ştia ce era mai bun şi ce era mai rău la el şi îi vedea toate laturile complicate. Ştia şi că avea anumite părţi din el pe care încă i le ascundea şi pe care ea îşi dorea să aibă suficient timp să le descopere. Ştia toate aceste lucruri şi îl iubea pentru ele sau în ciuda lor.

Aceea era dragostea unei femei mature. O dragoste care înţelegea atât slăbiciunile lui umane, cât şi caracterul său nobil. Şi mai ştia, în adâncul inimii ei, că acea dragoste, oricât de minunată ar fi fost ea, nu-i era de ajuns.

El rămăsese nemişcat lângă ea, cu pieptul său lat umed de sudoare de când făcuseră dragoste. Nu spusese nimic când ea îi mărturisise dragostea, iar asta aproape o zdrobise. Însă, la urma urmei, era irelevant dacă el recunoştea sau nu că o iubeşte.

— Rămâi cu mine, spuse el răguşit.

Expresia lui era aspră, însă în ochiul său se citea disperarea. Aproape i se frânse inima.

— Nu mai pot trăi aşa, răspuns ea. Am fugit de la Lister pentru că mi-am dat seama că meritam mai mult decât să fiu jucăria comodă a unui bărbat. Trebuie să fiu mai mult, pentru mine şi pentru copiii mei. Şi, chiar dacă te iubesc de o mie de ori mai mult decât l-am iubit vreodată pe Lister, nu-mi voi repeta greşeala.

El îşi închise ochiul frumos şi îşi întoarse faţa de la ea, strângând pumnii deasupra capului. Ea aşteptă, însă în zadar. El nici nu vorbi, nici nu se mişcă. Părea să fi împietrit.

Într-un târziu, ea se ridică din pat şi îşi luă de pe podea cămaşa. Se îmbrăcă şi se îndreptă spre uşă. Mai privi o ultimă dată în urmă, însă el rămase nemişcat.

Aşa că deschise uşa şi ieşi din cameră, lăsând în urmă şi pe el, şi sufletul ei.

*

În dimineaţa următoare, Alistair se retrase în turnul lui, dar nimic nu mai era la fel. Tratatul despre comportamentul bursucilor care îl interesase înainte devenise acum mai mult decât ridicol. Schiţele lui, specimenele, jurnalele şi notiţele, totul în încăperea aceea părea inutil şi lipsit de sens. Mai rău de atât, ferestrele din turn dădeau spre curtea grajdului şi putea să vadă cum Helen supraveghea încărcarea bagajelor în docar. De ce

oare se deranjase să se trezească în acea dimineaţă?

Gândurile lui sumbre fură întrerupte de bătaia în uşa turnului. Aruncă o privire încruntată spre uşă, se gândi să ignore ciocănitul şi strigă în cele din urmă:

— Intră!

Uşa se deschise şi capul lui Abigail se ivi prin deschizătură. Alistair îşi îndreptă umerii.

— A, tu erai.

— Voiam să ne luăm la revedere, spuse ea, cu vocea mult prea serioasă pentru un copil de nouă ani.

El încuviinţă din cap.

Abigail intră, şi Alistair îl văzu pe Jamie în spatele ei, în braţe.

Abigail îşi strânse mâinile în faţă, amintindu-i foarte mult de mama ei.

— Voiam să vă mulţumim că aţi venit la Londra ca să ne salvaţi.

Alistair începu să răspundă, dar Abigail nu terminase.

— Şi că ne-aţi învăţat să pescuim şi ne-aţi lăsat să luăm cina cu dumneavoastră şi ne-aţi arătat unde trăiesc bursucii.

Ea se opri şi îl privi cu ochii mamei sale.

— E-n regulă.

Alistair îşi prinse rădăcina nasului între degetul mare şi arătător.

— Să ştii că mama ta te iubeşte.

Ochii ei, asemenea ochilor lui Helen, se făcură mari şi se uită lung la el, fără cuvinte.

— Te iubeşte – fu nevoit să se oprească şi să-şi dreagă glasul – aşa cum eşti.

— Oh. Abigail coborî privirea în pământ şi se încruntă cu furie, parcă încercând să se abţină să nu plângă. Voiam să vă mai mulţumim şi pentru că ne-aţi lăsat să îi punem nume căţeluşului dumneavoastră.

El îşi arcui sprâncenele.

— Am decis să-i spunem Badger (Bursuc), îi explică ea serios, pentru că a fost cu noi la galeriile bursucilor. În plus, nu putem să-i spunem pentru totdeauna Puddles. Chiar e

un nume de pui.

— Badger e un nume foarte bun. Îşi coborî privirea în pământ şi se uită lung la pantofii lui. Să nu uitaţi să-l scoateţi afară în fiecare zi şi să aveţi grijă să nu primească mâncare prea grasă.

— Dar nu-i al nostru, spuse ea.

Alistair clătină din cap.

— Ştiu c-am spus că Badger este al meu, dar eu chiar l-am luat pentru voi.

Ea îl privi cu aceeaşi afurisită de hotărâre în ochi pe care mama ei i-o arătase cu o noapte în urmă.

— Nu. Nu este al nostru.

Ea îl înghionti uşor pe Jamie, care părea foarte nefericit. Băiatul înaintă cu căţeluşul în braţe şi i-l întinse lui Alistair.

— Poftim. E al dumneavoastră. Abby spune că aveţi mai multă nevoie de Badger decât avem noi.

Alistair prinse cu totul încurcat trupuşorul agitat şi cald.

— Dar…

Abigail se îndreptă spre el şi îl trase de braţ până ce el se aplecă. Apoi, îşi înfăşură braţele micuţe în jurul gâtului său şi aproape că-l sugrumă.

— Vă mulţumim, Sir Alistair. Vă mulţumim.

Ea se răsuci pe călcâie şi îl prinse de mână pe fratele ei uluit, apoi îl trase după ea şi ieşiră din cameră înainte ca Alistair să se mai gândească la vreun răspuns.

— La naiba. Îşi coborî privirea spre căţel, şi Badger îi linse degetul. Şi eu ce să mă fac cu tine acum?

Se îndreptă spre fereastră şi privi în jos, în vreme ce Helen îi ajuta pe copii să urce în trăsură. Abigail ridică privirea, el crezu că spre el, dar o întoarse la repezeală, aşa că poate se înşelase. Apoi Helen urcă, şi vizitiul dădu bice cailor. Se îndepărtară, ieşind din curtea grajdului şi din viaţa lui, şi Helen nu se uită nici măcar o dată înapoi. Trupul îl îndemnă să fugă după ea, dar mintea îl ţintui acolo unde se afla. Nu ar fi făcut decât să amâne inevitabilul dacă ar fi ţinut-o acolo.

Într-o zi sau alta, ştiuse întotdeauna că Helen avea să îl părăsească.

Capitolul 20

Vrăjitorul deschise cu bucurie uşile pentru Prinţesa Compasiune, dar izbucni în râs când îi spuse motivul venirii ei acolo.

O conduse în grădina ornamentală şi îi arătă unde se afla Povestitorul de adevăruri, nemişcat şi rece.

— Iată-l pe cavalerul tău, îi spuse vrăjitorul. Poţi să încerci puţinele vrăji pe care le ştii ca să îl salvezi, dar te avertizez: îţi dau o singură zi. Dacă atunci când apune soarele, el tot stană de piatră este, am să te fac soţia lui de piatră şi veţi rămâne amândoi în grădina mea pentru totdeauna.

Prinţesa acceptă jalnicul târg, căci nu avea de ales dacă voia să îl readucă în carne şi oase pe Povestitorul de adevăruri. Cât fu ziua de lungă, ea îşi încercă vrăjile şi descântecele pe care le ştia, dar când soarele începu să apună, Povestitorul de adevăruri tot stană de piatră era...

din *Povestitorul de adevăruri*

Trei zile mai târziu, Alistair fu trezit de agitaţia de la parter. Cineva ţipa şi făcea scandal. El gemu şi îşi scufundă capul sub pernă. Să se trezească devreme nu mai era o prioritate în viaţa lui.

De fapt, nu mai avea nicio prioritate. Putea foarte bine să şi rămână în pat.

Dar scandalul se auzi tot mai tare şi tot mai aproape, asemenea unei furtuni de vară care înaintează până ce – ameninţător – se afla chiar la uşa dormitorului său. Abia îşi aruncase pătura de pe cap când sora lui dădu buzna în cameră.

— Alistair Michael Munroe, ţi-ai pierdut minţile?

izbucni ea.

El îşi înfăşură strâns cearşafurile peste pieptul dezgolit asemenea unei domniţe speriate şi se încruntă spre sora lui.

— Cărui fapt îi datorez onoarea vizitei tale, draga mea soră?

— Propriei tale prostii, veni răspunsul ei neîntârziat. Ştii că m-am întâlnit cu doamna Halifax la Castlehill în Edinburgh chiar ieri-dimineaţă şi mi-a spus că v-aţi despărţit?

— Nu, oftă Alistair. Bineînţeles că şi Badger se trezise de la zgomot şi veni împotmolindu-se ca să-i lingă degetele. Ţi-a spus că numele ei nu este Halifax?

Sophia, care se plimba nervos prin cameră, se opri, cu o expresie neliniştită.

— Nu este văduvă?

— Nu. Este fosta amantă a ducelui de Lister.

Sophia clipi nedumerită şi se încruntă.

— Am crezut că ar putea să mai fie măritată. Dacă l-a părăsit pe Lister, contează prea puţin ce-a fost înainte. Concedie dintr-un gest nerăbdător al mâinii tot trecutul scandalos al lui Helen. Ce contează este ca tu să te îmbraci pe dată şi să te duci la Edinburgh ca să îi ceri iertare femeii pentru orice tâmpenie pe care ai spus-o sau ai făcut-o.

Alistair se uită lung la sora lui care era pe cale să deschidă mânioasă draperiile.

— Apreciez faptul că presupui că ne-am despărţit doar din vina mea.

Ea doar pufni la auzul spuselor lui.

— Dar ce anume, continuă el, crezi că ar trebui să fac după ce-mi cer iertare? Femeia nu vrea să locuiască aici.

Ea se întoarse cu faţa spre el şi îşi ţuguie buzele.

— Ai cerut-o de nevastă?

Alistair îşi întoarse privirea.

— Nu.

— Şi de ce nu?

— Nu fi naivă, Sophia. Îl durea capul şi nu voia decât să se culce la loc – poate pentru eternitate. A fost amanta

unuia dintre cei mai bogaţi bărbaţi din Anglia. A trăit toată viaţa ei în Londra sau aproape de capitală. Trebuia să vezi bijuteriile şi aurul pe care Lister i le-a oferit. Poate nu ai observat, dar eu sunt un bărbat dezgustător plin de cicatrici şi cu un singur ochi, care se apropie de patruzeci de ani şi trăieşte într-un castel murdar din mijlocul lui nicăieri. De ce naiba şi-ar dori să se mărite cu mine?

— Pentru că te iubeşte! aproape ţipă Sophia.

El clătină din cap.

— Poate că spune că mă iubeşte…

— A recunoscut-o faţă de tine şi tu nu ai spus nimic? Sophia părea scandalizată.

— Lasă-mă să termin, mormăi Alistair.

Capul îi bubuia, simţea în gură gustul berii pe care o băuse cu o seară înainte şi nu se răsese de când plecase Helen. Nu voia decât ca toată povestea aceea să se termine şi să se meargă iar la culcare.

Sora lui strânse din buze şi îi făcu un semn nerăbdător cu mâna să continue.

El trase aer în piept.

— Poate crede că mă iubeşte acum, dar ce viitor va avea aici cu mine? Ce viitor aş avea dacă se va plictisi de mine şi mă va părăsi?

— Ce viitor ai acum? i-o întoarse Sophia.

El îşi înălţă capul şi o privi. Expresia ei era fioroasă, dar ochii îi erau trişti în spatele ochelarilor rotunzi.

— Chiar aştepţi cu atâta nerăbdare să-ţi petreci restul vieţii singur? întrebă Sophia încet. Fără copii, fără prieteni, fără o iubită sau un tovarăş cu care să vorbeşti măcar seara? Ce fel de viaţă e asta pe care-o protejezi atâta împotriva unei eventuale plecări a lui Helen? Alistair, trebuie să ai încredere.

— Cum pot să am încredere? şopti el. Când în orice clipă se poate schimba totul? îşi urmări cicatricile. Nu mai pot să cred într-un viitor strălucit, în noroc, în încrederea însăşi. Mi-am pierdut chipul, Sophia.

— Atunci eşti un laş, îi spuse sora lui, şi cuvintele se năpustiră asupra lui ca o palmă.

— Sophia…

— Nu. Ea clătină din cap şi îşi întinse mâinile spre el. Ştiu că ţie o să-ţi fie mai greu decât altora. Ştiu că nu mai ai iluzii legate de fericire, dar la naiba, Alistair, dacă o laşi pe Helen să plece, ai putea foarte bine să te şi omori. Vei renunţa, recunoscând nu că fericirea este schimbătoare, ci că nu ai sperat la fericire.

Îndurerat, trase aer în piept. Simţea că parcă în piept îi erau îngropate cioburi de sticlă care se spărgeau, se mişcau şi îi sfâşiau inima, făcându-l să sângereze.

— Nu poţi să-ţi schimbi faţa aşa cum ea nu poate să-şi schimbe trecutul, spuse Sophia. Amândouă sunt acolo; vor fi mereu. Trebuie pur şi simplu să înveţi să trăieşti cu cicatricile tale aşa cum Helen a învăţat să trăiască asumat cu trecutul ei.

— Eu am învăţat să trăiesc fără chipul meu. Pentru ea îmi fac griji. Îşi închise ochiul. Nu ştiu dacă poate să trăiască alături de mine. Nu ştiu dacă aş suporta ideea că nu poate.

— Eu ştiu. O auzi cum se apropie. Poţi să suporţi orice, Alistair. Ai suportat deja. Odată, i-am spus lui Helen că eşti cel mai curajos om pe care l-am cunoscut vreodată. Şi eşti. Ţi s-a întâmplat cel mai groaznic lucru şi priveşti viaţa fără iluzii. Nici nu pot să-mi imaginez curajul de care ai nevoie ca să-ţi trăieşti viaţa, zi de zi, dar acum îţi cer să găseşti înăuntrul tău un curaj şi mai mare.

El clătină de cap.

Patul se cufundă, şi el deschise ochiul, regăsind-o în genunchi lângă patul lui, cu mâinile împreunate în faţă de parcă se ruga.

— Dă-i o şansă, Alistair. Dă-i vieţii tale o şansă. Cere-o de nevastă.

Îşi frecă faţa cu mâna. Doamne, dacă avea dreptate? Dacă arunca pe fereastră o viaţă alături de Helen doar din frică?

— Prea bine.

— Bine, spuse Sophia veselă şi se ridică pe picioare. Acum, trezeşte-te şi îmbracă-te. Trăsura mea ne aşteaptă.

Dacă te grăbeşti, putem să ajungem la Edinburgh până la căderea nopţii.

*

Helen făcea cumpărături pe High Street când auzi un strigăt. Era o zi frumoasă şi însorită, iar strada era aglomerată. Hotărâse că de îndată ce ajungeau la Edinburgh să rămână puţin şi să le cumpere lui Jamie şi lui Abigail nişte haine noi. Încheieturile lui Jamie începeau să iasă din mânecile hainei. Gândul îi era la materiale şi croitori, şi la preţul scandalos cerut pe încălţările pentru un băieţel, aşa că nu se întoarse imediat ca să vadă care era problema.

Cel puţin nu până la cel de-al doilea strigăt.

Apoi, se uită şi văzu la câţiva paşi de ea cum o tânără şi frumoasă domnişoară leşină graţios în braţele unui domn speriat, care era îmbrăcat într-o haină elegantă de un roşu aprins. De cealaltă parte se afla Alistair şi se uita încruntat la fată, în mod evident teatral speriată la vederea chipului său.

Alistair ridică privirea şi o zări, iar pentru o clipă chipul i se făcu alb ca varul. Apoi, începu să-şi facă drum spre ea printre mulţime, cu privirea aţintită în ochii ei.

— E Sir Alistair! exclamă Abigail când îl văzu în cele din urmă.

Jamie se încordă în mâna lui Helen.

— Sir Alistair! Sir Alistair!

— Ce cauţi aici? întrebă Helen când el ajunse în faţa lui.

În loc să-i răspundă, puse un genunchi în pământ.

— Oh! Ea îşi duse mâna la inimă.

Alistair ţinea un buchet trist de flori de câmp ofilite şi se uita încruntat la ele.

— Mi-a luat mai mult să ajung la Edinburgh decât am crezut la început. Poftim.

Ea luă florile de câmp deja trecute şi le strânse la piept de parcă erau cei mai minunaţi trandafiri.

Alistair ridică privirea spre ea, cu ochiul lui căprui aţintit şi concentrat doar la chipul ei.

— Ţi-am spus că dacă ţi-aş face curte vreodată, ţi-aş aduce flori sălbatice. Ei bine, acum îţi fac curte, Helen Carter. Sunt un bărbat speriat şi singur, castelul meu e harababură, dar cu toate acestea sper că, într-o bună zi, vei accepta să-mi devii soţie pentru că te iubesc din toată inima mea sfărâmată.

În clipa aceea, Abigail aproape că sărea în sus şi în jos de bucurie, şi Helen ştia că avea lacrimi în ochi.

— O, Alistair.

— Nu trebuie să-mi dai un răspuns acum. Îşi drese glasul. De fapt, nici nu vreau să-mi dai încă un răspuns. Aş vrea să am timp să-ţi fac curte cum se cuvine. Să-ţi arăt că pot să fiu un soţ bun şi că am ceva încredere în viitor. În viitorul nostru.

Helen scutură din cap.

— Nu.

El încremeni şi îi scrută chipul cu privirea.

— Helen…

Ea se aplecă şi îi mângâie obrazul cu cicatrici.

— Nu, eu nu pot să mai aştept. Vreau să mă mărit cu tine chiar acum. Vreau să fiu soţia ta, Alistair.

— Slavă Cerului, răsuflă el uşurat, apoi se ridică în picioare.

O trase în braţele lui şi îi dădu un sărut cu totul necuviincios chiar acolo, pe High Street, în faţa lui Dumnezeu, a mulţimii rămasă gură cască şi a copiilor.

Şi Helen nu fusese niciodată mai fericită.

Şase săptămâni mai târziu…

Helen stătea culcată pe patul mare din dormitorul lui Alistair – dormitorul lor de acum – şi se întinse senzual. Oficial, de la zece dimineaţa, devenise Lady Munroe.

Organizaseră o ceremonie micuţă, doar cu familia şi câţiva prieteni, dar tatăl ei reuşise să fie prezent, veniseră

şi lordul şi Lady Vale, iar ei erau oricum singurii care contau cu adevărat. Observase chiar o lacrimă în colţul ochiului tatălui ei atunci când ea ieşise din bisericuţa din Glenlargo.

El era musafirul lor deja de-o săptămână şi se afla la un etaj mai jos. Abigail şi Jamie erau epuizaţi de agitaţia din ziua aceea. Erau în odaia copiilor, la etajul de deasupra, împreună cu Meg Campbell, fosta slujitoare, care fusese ridicată la minunatul rang de dădacă. Alistair vorbea deja de angajarea unei guvernante pentru copii. Badger se făcuse dublu în ultima lună şi jumătate şi dormea probabil în patul lui Jamie, chiar dacă se presupunea că trebuia să doarmă în bucătărie.

— Îţi admiri noile draperii? Vocea groasă a lui Alistair se auzi din pragul uşii.

Ea se uită spre el şi îi zâmbi. Stătea sprijinit de tocul uşii, ţinând o mână la spate.

— Albastrul se potriveşte de minune aici, nu crezi?

— Cred, spuse el, şi înaintă spre patul pe care era ea culcată, că ceea ce cred influenţează prea puţin decorarea castelului meu.

— Serios? făcu ochii mari. Deci sigur nu te superi dacă îţi pictez turnul în ciclamen.

— Habar nu am cum arată culoarea asta, dar sună absolut revoltător, spuse el, şi îşi sprijini un genunchi în saltea. În plus, cred că ne-am înţeles că poţi să faci tot ce vrei în restul castelului atâta vreme cât nu te atingi de turnul meu.

— Dar… începu ea, vrând să-l tachineze.

Alistair îşi apăsă gura pe a ei şi îi înghiţi cuvintele într-un sărut lung. Când îşi înălţă capul după aceea, Helen se uită visătoare la chipul acela drag şi şopti:

— Ce ai la spate?

Alistair se ridică în cot lângă ea.

— Două cadouri, unul mic şi unul mare. Pe care-l vrei mai întâi?

— Pe cel mic.

El întinse pumnul şi când îl deschise se ivi o lămâie.

— De fapt, este un cadou care vine cu o condiţie.

Helen înghiţi în sec şi-şi aminti cum folosiseră lămâia ultima dată ca să nu rămână însărcinată.

— Şi care-i condiţia?

— O poţi avea doar dacă o vrei. Se uită la ea, iar Helen regăsi în privirea lui o speranţă şovăitoare. Sunt pe deplin fericit să continuăm aşa, doar cu Abigail şi Jamie, pentru o vreme sau pentru cât timp vrei tu. Dar dacă vrei să renunţi la asta – răsuci lămâia între degete –, aş fi foarte fericit.

Lacrimi copilăreşti îi inundară privirea.

— Atunci, cred că prefer să folosim lămâia pentru limonadă.

Alistair nu răspunse, dar sărutul înflăcărat pe care i-l oferi vorbi de la sine. Ideea de a avea un copil împreună, cândva, în viitor, îl încânta şi pe el.

Când reuşi să-şi recapete răsuflarea, Helen spuse:

— Şi celălalt cadou?

— De fapt, e mai degrabă o ofertă. Scoase de la spate un buchet de flori sălbatice. Măcar, de data asta, nu sunt ofilite.

— Îmi plac la nebunie florile ofilite, spuse ea.

— Sunt un bărbat norocos că am o soţie atât de uşor de mulţumit. Deveni serios. În curând, mi-ar plăcea să-ţi ofer un cadou de nuntă. Poate un colier sau o rochie nouă sau o carte mai specială. Gândeşte-te şi-mi spune-mi ce ţi-ai dori.

Helen fusese amanta unui duce. Într-un timp, fusese copleşită cu bijuterii şi rochii, dar nu o făcuseră fericită. Acum o ştia prea bine.

— Îmi doresc un singur lucru.

El îşi întoarse capul şi îi sărută degetele.

— Şi ce-ţi doreşti?

— Pe tine, îi şopti înainte ca el să se aplece deasupra ei. Doar pe tine.

Epilog

Prinţesa Compasiune ridică ochii spre cer şi îşi dădu seama că eşuase. Avea să i se alăture în curând apărătorului ei într-un somn împietrit. Disperată, îşi înfăşură braţele în jurul taliei din piatră rece a Povestitorului de adevăruri şi îi sărută buzele glaciale. Iar apoi, se întâmplă ceva ciudat.

Culoare şi căldură învăluiră chipul cenuşiu al Povestitorului de adevăruri. Trupul i se transformă în carne şi oase, iar trupul lui puternic se ridică, trăgând aer în piept.

— Nu! urlă vrăjitorul şi îşi ridică mâinile ca să arunce o vrajă asupra Povestitorului de adevăruri şi a prinţesei.

Deodată, se ivi un stol de rândunici care zburâ deasupra capului lui, năvălind spre ochii lui şi smulgându-i părul. Povestitorul de adevăruri îşi trase sabia şi, dintr-o lovitură, îi tăie vrăjitorului capul.

După gestul lui, rândunicile coborâră la pământ şi se transformară în bărbaţi şi femei care se plecară înaintea Povestitorului de adevăruri. Cu multă vreme în urmă, toţi aceia fuseseră slujitori în castel, înainte ca vrăjitorul să îl fure de la prinţesă şi să arunce o vrajă asupra lor. În aceeaşi clipă, statuile cavalerilor şi ale războinicilor prinseră viaţă pentru că fuseseră semeni care încercaseră şi nu reuşiseră să o salveze pe prinţesă. Îngenunchează şi făgăduiră să îl facă pe Povestitorul de adevăruri domnul şi stăpânul lor.

Povestitorul de adevăruri le mulţumi solemn servitorilor castelului şi cavalerilor, apoi se întoarse spre prinţesă. O privi în ochi şi îi spuse:

— Acum am un castel, servitori şi cavaleri, când înainte nu aveam decât hainele de pe mine. Dar aş renunţa la toate ca să îţi păstrez inima, căci te iubesc.

Prinţesa Compasiune zâmbi şi îşi apăsă palma pe obrazul cald al Povestitorului de adevăruri.

— Nu este nevoie să renunţi la noua ta bogăţie. Inima mea îţi aparţine deja şi ţi-a aparţinut din ziua în care i-ai oferit inelul vrăjitorului, fără să ceri nimic în schimb.

Şi îl sărută.

din *Povestitorul de adevăruri*

Sfârşit